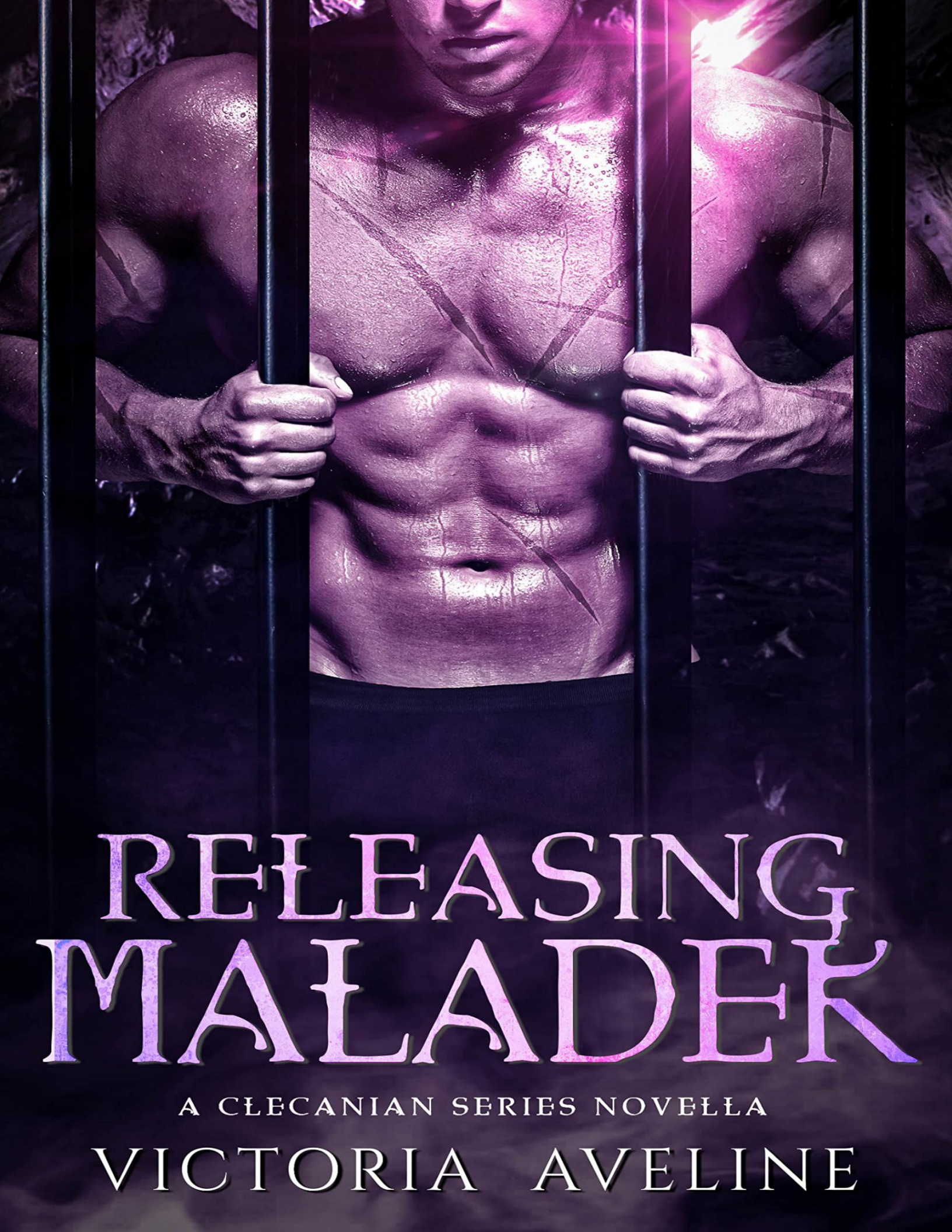

RELEASING MALADEK

A CLECANIAN SERIES NOVELLA

VICTORIA AVELINE

Maladek'in Serbest Bırakılması
Bir Clecanian Serisi

Romanı Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2023 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla herhangi bir benzerlik yoktur,

tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Sonsöz
Yazar Hakkında

Bölüm 1

Katie, Prens Skendro Mistra Endrolfen XV'in peşine takıldı ve özenle hazırlanmış kıyafetinden sarkan binlerce renkli ipi ve zinciri inceledi. Neon kireç, pembe ve turuncu saçaklar onun muhteşem yürüyüşüne uygun olarak hafifçe sallanıyordu. Odanın süslü dekorunu incelemek için döndüğünde, birkaç iplik takıldı ve birbirine dolandı. Katie kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Prensin Myradium Galaksisi gezisine getirdiği tüm kıyafetler arasında bu, açık ara farkla, tertemiz tutması en zor olanıydı.

İlk başta, Endrolfen sarayının personel şefi, prense gezisinde eşlik eden küçük hizmetli grubunun bir parçası olmak isteyip istemediğini sorduğunda, bu fırsatın üzerine atlamıştı. Ancak görevinin çamur kadar sıkıcı olduğu ortaya çıktı. Her gün Prens Skendro'nun özel hizmetçisi giyinmesine yardım ettikten sonra Katie prensi takip ediyor, buruşuk kumaşları düzeltiyor, yüzünün kenarlarından sarkan uzun kaş tüylerini fırçalıyor ve genel olarak hiç hareket etmemiş, konuşmamış ya da yemek yememiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Mırıltılar, dikkatini prensin ince omzunda oluşan bir başka düğümden uzaklaştırdı. Katie'nin dokunmaya bile korktuğu kıyafetler giymiş, her türden yabancılar geniş odada dolaşıyordu. Her zamanki gibi, bir kez daha kaçınılmaz bir sonuca varana kadar her insanı taradı. Başka insan yoktu.

Buna şaşırmamalıydı. Katie odadaki tek insan olmaya alışkındı. Hatta gezegendeki tek insan olmaya bile alışkındı. On yılı aşkın bir süredir kendi türünden başka birini görmemişti ve göreceğinden de şüpheliydi.

Ellerinde floresan içecekler tutan bir grup memnuniyetsiz misafir gözüne çarptı. Prense ters ters bakıyorlardı. Katie kızgınlıkları için onları suçlamadı. Kral Endrolfen evrenin dört bir yanındaki İttifak gezegenlerinden az sayıda misafiri yolculuğa katılmaya davet etmişti. Ancak prens, kralın yaptırdığı yeni lüks yolcu gemisine bindikten üç gün sonra, galaksinin dış sınırlarına yapılan yolculuğun ilgi çekici olmadığına karar vermiş ve eve geri gönderilmesini talep etmişti.

Geminin ilk seferindeki diğer konukların seyahatlerini kısa kesmek istememeleri onun için önemli miydi? Bunu fark ettiğinden bile emin değildi.

Prens umursamaz biri değildi; sadece bazı şeyleri fark etmiyordu. Gezegeninin sorunsuz işlemesini sağlamak üzere yetiştirilmişti. Şahsen tanışmadığı insanlar onun için daha çok fikir gibiydi ve onları zihninde bu şekilde gruplandırıyordu. Nadiren de olsa, yabancıları kendi istek ve ihtiyaçlarına karşı çıkabilecek bireyler olarak düşünürdü.

Prens kubbeli izleme odasının ortasında durdu ve uzaktaki puslu, deniz köpüğü yeşili gezegene baktı.

"Bunun adı ne?" Melodik sesi, kendi türünün farklı konuşma biçimiyle odada yankılandı. Tam olarak şarkı söylemiyordu ama Katie gibi de konuşmuyordu. Sesi ona kuzeninin kakadu kuşunu hatırlatıyordu. Ama belki de bunun nedeni, prens gibi Betuhinyalıların hepsinin saç yerine parlak tüylere sahip olmasıydı.

Gezide kişisel tur rehberi olarak görev yapan bir Charkathan hizmetkârı olan Char Tomi öne çıktı. Prensin sorusuna telepatik olarak cevap verirken iri siyah gözlerinde puslu pembe bir sis dönerek prense baktı.

Char Tomi'nin gözlerindeki pembelik kayboldu ve prens oflayarak geniş, bulanık sarı kaşlarını aşağı indirdi.

Katie, prensin kıyafetinin uzun saçaklarındaki düğümleri düzeltmek için acele ederken Char Tomi'ye meraklı bir bakış attı.

Gözlerindeki pembe sis geri döndü ve sesi kafasında yankılandı. *Prense, kestirmeden gidilmesini talep ettiği için yeni rotamız boyunca görülecek yerlerin ne olacağına dair elimde hiçbir kayıt olmadığını hatırlattım. Mürettebat hâlâ bunu kendi başlarına çözmeye çalışıyor.*

Katie, Char Tomi'ye kaşlarını kaldırarak kızgın bir ifadeyle baktı.

"Belki bir dahaki sefere Chedraken Galaksisi gezisini denerim. Babam her Üçüncü Sınıf limana bir gemisini yerleştirmeyi başardığında, tabii," dedi Prens Skendro sıkılmış bir halde etrafına bakarken.

Her şeyin mükemmel olduğunu düşünen Katie odayı taradı. Hâlihazırda bu sektörde yerleşik pek çok gezegen varken yeni bir gemi seyahati hattı kurmak büyük bir girişimdi ama Kral Endrolfen'in bunu başaracağından hiç şüphesi yoktu. Her duvarda parlayan altın kaplamalar ve her gece değiştirilen pahalı heykeller bu işe ne kadar para harcamak istediğinin ipuçlarını veriyordu.

Geminin lüks mobilyaları, nadir bulunan İttifak sınırı seyahatiyle birleştiğinde, Niath'ın ölmekte olan yıldızlarına veya Vamour Galaksisi'ndeki güneşle ıslanmış tropik gezegenlere yaptıkları normal seyahatlerden sıkılan birçok zengin varlığın ilgisini çekecekti.

Katie'ye daha önce sadece bu popüler turistik yerlerden bahsedilmişti. Betuhines dışındaki ilk seyahatinin bu kadar çabuk bitecek olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Zihninde, yıllar boyunca biriktirdiği kredileri hesapladı ve kendine, gerçekten isterse kendi başına bir tatile çıkabileceğini hatırlattı. Her yere gidebilirdi. Her şeyi görebilirdi. Kaşları çatıldı. *Tek başına.* Bu deneyimi paylaşacak kimse olmadıktan sonra evreni görmenin ne anlamı vardı?

Char Tomi dikkatini çekmek için Katie'yi nazikçe dürttü ve o da etrafına yayılan uzayın muhteşem görüntüsüyle zaten ilgilenmeyen prense hızla yetişti.

Hayal kurmak evde iyi olabilir ama bugün olmaz. Prensimizin giymeyi seçtiği kıyafetle olmaz. Char Tomi'nin sesindeki kuru mizah zihninde yankılandı ve sırıtmasını engellemek için dudağını ısırdı.

Prens onların alaylarından habersiz, uzun bir şezlonga yerleşti ve elini Char Tomi'ye doğru salladı. "Bir içki," dedi Prens Skendro.

Char Tomi hızlıca başını sallayarak gözden kayboldu. Katie, Char Tomi'nin türünün bir üyesinin bunu yaptığını ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Bir köle gemisindeydi, on beş yaşındaydı, yalnızdı ve Dünya'dan kaçırıldıktan sonra dehşete düşmüştü. Sonra bu güzel, uzun boylu, altın rengi yaratık birdenbire ortaya çıkmıştı.

Daha sonra, türlerinin kendisinin görebildiğinden daha hızlı hareket ettiğini öğrenmişti ama o zamanlar bunun sihir olduğunu düşünmüştü. Sonra, kadın onu kurtarıp Endrolfen ailesinin masalsı sarayına getirdiğinde, Katie kadının daha çok bir süper kahraman olduğuna karar verdi.

On beş yıl sonra, Charkathan'ın hızına o kadar alışmıştı ki, saray koridorlarında yanından vızır vızır geçtiklerinde neredeyse irkilmiyordu bile.

Birkaç dakika içinde Char Tomi elinde, içinde gazlı siyah sıvı bulunan narin, bombeli bir bardakla geri döndü. Prens bir yudum alırken Char Tomi ve Katie sessizce bekledi. İçkiden memnun kalma ihtimali vardı ama başka bir şey isteme ihtimali daha yüksekti.

asla belirli bir şey seçmeyin, sadece hizmetliyi o anda ne istediğini tahmin etmeye zorlayın.

Küçük bir yudum aldıktan ve tembel tembel uzakta süzülen gezegene bakmaya devam ettikten sonra Katie ve Char Tomi geri çekilip şezlongun arkasındaki duvara yaslanarak rahatladılar.

"Benimle bir seyahate çıkar mısın, Char Tomi?" Katie yeni bir yer keşfetme arzusuyla cesaretini topladı. Adam, Katie'nin alnında her zaman başlığından kurtulan sarı bukleye baktı ve geniş ağzını buruşturdu. Gözlerini devirdi ve saçlarını bir kez daha başlığının altına soktu. "Bir arkadaş olarak yani."

Charkathan saçı itici bulurdu ve Char Tomi ona birçok kez sarı buklelerinin çekici olmadığını hatırlatmayı ihmal etmemişti. Buna karşılık Char Tomi de onun kalın altın derisinin pürüzlülüğünün hoşuna gitmeyecek kadar gergedan derisine benzediğini söylerdi. Char Tomi elbette hiç gergedan görmediği için bu hakaret her zaman havada kalırdı.

Sanırım. Ama sadece şapka getirirseniz. Teninin altın rengi hafif bir turuncuyla ısındı ve eğlendiğini ima etti.

Katie homurdandı, sonra prensin sert muhafızlarından biri ona yan gözle bakınca yüz hatlarını hızla düzeltti.

Char Tomi ondan kısa bir süre sonra kraliyet ailesi için çalışmaya başlamıştı ve o sırada saraydaki diğer tek genç o olduğu için, ikisinin de hoşuna gitmeyecek kadar sık sosyalleşmek zorunda kalmışlardı.

İlk başlarda Char Tomi onun kıvırcık saçlarını ve yüksek sesle, kesik kesik konuşma tarzını rahatsız edici bulmuştu. Charkathan'ın acımasız dürüstlüğü bir yana, onun kafasının içindeki sürekli ve ani sesini bile sinir bozucu bulmuştu.

İkisi de bunun ne zaman ve nasıl olduğunu hatırlayamıyordu ama arkadaş olmuşlardı. Birbirleri hakkında söyledikleri kötü sözler şakaya dönüşmüş ve kendilerini boş zamanlarını birlikte geçirmek isterken bulmuşlardı.

Char Tomi, içkisini yeni yudumlamış olan prense bakarken onu dürttü. Hareketin etkisiyle kolunda küçük bir düğüm oluşmuştu. Aceleyle öne atılarak düzeltti, sonra da gri, yere kadar uzanan cübbesinin cebindeki tarağı kullanarak prensin kaşlarını taradı. Prens sanki onu fark etmemiş gibi bakışlarını uzaktaki sisle kaplı gezegene sabitledi.

"O kasvetli dünyaya yaklaşıyor muyuz?" diye mırıldandı prens. Bakışları aniden Katie'ye kaydı ve Katie onun cevabını beklediğini fark etti.

Odanın kalın camının ardından gezegeni inceledi. "Öyle-" Prens yüzünü

buruşturup elini kaldırınca cevap dudaklarında kayboldu.

Katie düşüncelerini toparlayarak kiminle konuştuğunu kendine hatırlattı. Prens, türünün tüm üyeleriyle birlikte sese karşı son derece duyarlıydı. Bu yüzden Charkathan'ın sessiz telepatisini bu kadar çok tercih ediyorlardı.

Katie boğazını temizledi ve cevabını prensin sevdiği şekilde yumuşakça söyledi. "Yaklaşmış gibi görünüyor majesteleri. Belki de mürettebat eve dönüş yolunda bize yeni bir manzara göstermeye karar vermiştir."

Prensin yüzünde hâlâ bir irkilmenin gölgesi vardı ama onun cevabını makul karşıladı. Gözlerini gezegene dikti, kaşlarını çatarken uzun kaşlarının kenarları kalktı. "Yine de bakacak pek bir şey yok. Tamamen gri bulutlar ve-"

Ani bir gürültü odanın içinde yankılandı ve Katie sıçrayarak ellerini kulaklarına götürdü. Çılgın bakışları Prens Skendro'ya takıldı. Başı bu delici sesten dolayı zonkluyorsa, prensin hassas işitme duyusu da ona sakatlayıcı bir acı veriyor olmalıydı. Ama o fark etmemiş gibi görünüyordu. İfadesi sakin ve boştu ve tamamen hareketsiz kaldı. Kafası karışmıştı. Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Katie, Char Tomi'ye doğru döndü. Arkadaşının kocaman siyah gözleri odanın içinde zıplıyordu. Onun bakışlarını takip etti ve odanın içinde dolaşıp sohbet eden insanların çoğunun şimdi yüzlerinde aynı tuhaf ifadeyle oldukları yerde donup kaldıklarını gördü. Bekle, hayır, donup kalmamışlardı. Hâlâ biraz hareket ediyorlardı. Daha çok hipnotize olmuş gibiydiler, her birinin rahat duruşları aynıydı. Eğer daha iyi bilmeseydi, hepsinin delici çığlıklar yerine güzel bir müzik dinlediklerini düşünebilirdi.

Kendisi ve Char Tomi gibi büyü altında olmayanlar korkmuş ve kafaları karışmıştı. Bir Fretelithian dişi, parlak pembe dokunaçlarıyla partnerinin omuzlarını sarsıyor, onları sersemliklerinden kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu.

Katie önce odadaki hareket eden insanlara, sonra da hareketsiz kalanlara odaklandı. Sadece belirli türler gürültüden etkilenmiş görünüyordu. Prens ve muhafızları da dahil olmak üzere tüm Betuhinyalılar aynı boş ifadelerle hareketsiz kaldılar. Büyülenmiş misafirlerin sayısı, hâlâ bilinçli olanlardan çok daha fazlaydı.

"Neler oluyor?" Katie çığlıkların arasından bağırdı.

Char Tomi'nin gözleri döndü. *Hiçbir fikrim yok.* Bakışları uzakta görünen gezegene kaydı. *Ancak o gezegene biraz önce olduğumuzdan çok daha yakınız.*

Odadaki ışıklar titredi ve Katie'nin kalbi göğsünün içinde çarpmaya başladı.

Ben gidip dümendeki *mürettebatı kontrol edeceğim*, dedi Char Tomi *ve* bir anda ortadan kayboldu.

Katie, Char Tomi'nin bir an önce durduğu noktaya bakarken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu gemi tam bir Betuhinyalı mürettebatla işletiliyordu. Bakışları Prens Skendro ve onun boş gözlü muhafızlarına kaydı. *Eğer mürettebatın hepsi de hipnotize edilmişse...*

Titreyen avuçlarını cübbesine silerek derin bir nefes aldı ve dağınık bir bukleyi başlığına geri soktu. Bu tanıdık eylem düşüncelerine odaklanmasına yardımcı oldu.

Prensin önünde diz çöktü ve umutsuzca ellerini kulak deliklerinin üzerine bastırdı. Prensin kendisininki gibi dış kulakları olmaması, sadece pürüzsüz bir derisi olması ve iç kulağının başladığı yerde küçük bir delik olması, kulaklarını kolayca kapatabilmesini sağladı ama bunun bir etkisi olmadı.

Katie'nin zihni karmakarışıktı. Omzunun üzerinden bakıp gezegenin ne kadar yaklaştığını görme dürtüsü endişesinin artmasına ve zihninin bulanıklaşmasına neden oldu.

Char Tomi onun yanında yeniden belirdi. Teni tereyağı kreminin soluk bir tonuna dönüşmüştü. Başını salladı ve bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Bu gemiyi durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Normal güvenlik önlemleri mevcutken ve kaptanla iletişim kurmanın hiçbir yolu yokken, kilitli dümene girmek imkânsızdı. Girebilseler bile, bu devasa gemiyi nasıl uçuracaklarını bulma şansları çok azdı. Her halükârda gezegene bu kadar hızlı yaklaşırken bunu yapamazlardı.

Filikalar, Char Tomi'nin sesi kafasının içinde boğuklaştı.

Gezegene bakmasına izin verince yutkundu. Artık bulut tabakasındaki kırılmaları görebilecek kadar yakındaydılar.

Kararlılığını çelikleştirerek yerden kalktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Alt kattaki cankurtaran botlarına ulaşmamız gerekiyor. Herkes bir..." Bilinci yerinde olmayan kişilerden nasıl bahsedeceğinden emin değildi. Onlara *hipnotize edilmiş* demek tuhaf görünüyordu. "...kişi," diye bitirdi zayıf bir mırıltıyla.

Yolculardan bazıları hemen harekete geçti, ancak çoğu korku dolu ifadelerle oldukları yerde donup kaldı. Katie, Prens Skendro'yu omuzlarının altından kavradı.

Hepsini kurtaramayacağız, diye fısıldadı Char Tomi kafasının içinde, gözlerindeki pembe buğu çılgınca daireler çizerek dönüyordu.

"Biliyorum, ama denemek zorundayız." Birkaç yolcu onun arkasında kendi arkadaşlarını ve sevdiklerini taşıdı. Katie, prensi kapıdan içeri sürüklerken dişlerini sıktı. İnce gövdesi ve neredeyse içi boş kemikleri onu hafif kılıyordu ama oldukça uzundu ve manevra yapması zordu ve kıyafetinin gülünç saçakları sürekli ayaklarının altına takılıyordu.

Gri-mavi gezegene doğru son bir bakış atan Char Tomi parlayarak uzaklaştı. Katie karnındaki gurultuyu duymazdan geldi. Sadece artan hızının herkesi cankurtaran botlarına bindirmeye yeteceğini umabilirdi.

Katie geriye doğru sürünerek prensi geminin içinden geçirdi ve ailesinin filikasına doğru sürükledi. Char Tomi, prensi koltuğuna oturtana kadar geçen sürede otuzdan fazla bilinçsiz yolcuyu taşıyarak hızla geçti.

Kriyo-uyku jel baloncuğunu aktive etti ve yarı saydam mavi çamurun dışarı sızmasını izledi. Prensin gevşek bedenini, her türlü sert inişi tamponlayacak ve kaç yıl sürerse sürsün, yaşanabilir bir gezegen bulunana kadar sakinini bilinçsiz tutacak mükemmel, koruyucu bir küreyle kapladı.

Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra diğer filikalara geçti, Char Tomi'nin bırakmaya devam ettiği baygın yolcuları bağladı ve filikalar dolduğunda onları dışarı gönderdi.

Restoranları ve mutfakları temizledim, diye bağırdı Char Tomi, iri yarı bir adamı kardeşinin yanındaki koltuğa oturtmayı bitirdiğinde. *Ama süitlere giremezsek bu yeterli olmayacak.*

Katie, prensin bir refakatçisi olarak saatlerce süren kalkış öncesi güvenlik eğitimini gözden geçirdi. "Bir güverte subayı bulmalıyız."

Yüksek rütbeli bir mürettebatın el izini gerektiren manuel acil durum geçersiz kılma düğmesine doğru dönerken Char Tomi'nin yüzünde anlayış belirdi. Başını sallayarak gitti.

Nefes nefese kalan, hoparlörlerden sürekli yükselen çığlıklar yüzünden kafatası zonklayan ve başlığını sadece birkaç iğneyle tutturabilen Katie, geniş bölmeye akın eden yolculara yardım etmek için koşturdu.

Char Tomi yanında tepkisiz bir mürettebat üyesiyle yeniden ortaya çıktığında, üç kişilik bir aile için kriyo-uyku kürelerini etkinleştirmeyi henüz bitirmişti. "İşte orada!" Acil durum geçersiz kılma kontrollerini barındıran cam bir kasayı işaret ederken yumruğunu bir cankurtaran botunun serbest bırakma düğmesine vurdu. Güvenliği sağlanan aile gemiden uzaklaştı ve gizemli gezegene doğru hızla yol aldı.

Hâlâ zamanları vardı. Bu, geminin deneme seferi olduğu için, Kral Endrolfen her şeyin mümkün olduğunca sorunsuz ve kendi inanılmaz yüksek standartlarına uygun bir şekilde yürüdüğünden emin olmak için sadece yarı kapasiteye izin vermeyi seçmişti.

Kral şu anda burada olsaydı, bu kadar ihtiyatlı bir mükemmeliyetçi olduğu için onu öpebilirdi.

Char Tomi baygın mürettebat üyesinin elini acil durum kumandasına doğru uzatmayı başardı ve acil durum bölmesinin zemininde aniden yanıp sönen kırmızı oklar belirdi. Oklar her koridora dağılarak Katie'nin ayaklarının hemen altında son bulan bir yol oluşturdu. Hoparlörlerden yüksek bir ses yükseldi ve yolcuları kendinden geçiren sürekli çınlayan çığlığa karıştı. "Acil durum geçersiz kılındı. Lütfen sakin olun ve filikalara giden okları takip edin.
Atmosfere giriş: 20 dakika. Tahliye edin. Tahliye edin. Tahliye edin. Acil durum geçersiz kılındı. Lütfen kalın..."

Acil ses mesajını tekrarlamaya devam etti. Katie onu duymamaya çalıştı.

Yardım edecek birini bulmak için etrafı tararken, diğerlerinin de aynı şeyi yapmak için etrafa bakındığını gördü. Çoğunlukla uyanık olan yolcuların acil durum bölümüne koşturup durduklarına, kendilerini bağlayıp kaçmak yerine geminin dört bir yanından bilinçsiz yabancıları toplamak için hayatlarını riske attıklarına tanık olmak ilham vericiydi. Korkunç koşullara rağmen Katie'nin boğazına dolan duygular ruhunu ısıtıyordu.

Yakındakilerin her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin olduktan sonra geminin iskele tarafına doğru koşmaya başladı. Birbiri ardına süitlere girdi, geçersiz kılma devreye girdiğinde kapıların kilidi açılmıştı.

Beşinci odada Katie, hipnotize edilmiş partnerinin kolunu çekiştiren genç bir kadın buldu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Katie adamın diğer kolunu yakaladı ve birlikte ağır kaslı adamı geminin içinden bir cankurtaran botuna sürüklediler.

Katie hırıltılı nefesler alarak süitlere doğru koştu, birkaç kişi de arkasından onu takip etti.

"Atmosfere giriş: on iki dakika."

Bu onun son yolculuğu olacaktı. Zamanları kalmamıştı.

Uzakta, odalara girip çıkan Char Tomi'nin tanınabilir parıltısını gördü.
Arada sırada bir hava akımı onu sarıyor, birisini güvenli bir yere taşıdığını söylüyordu.

Kalan süitlerdeki son birkaç kişiyi de temizlediler ve çoğunlukla boş olan acil durum bölümüne geri döndüler. Char Tomi başını bacaklarının arasına almış, hırıltılı bir şekilde duruyordu. Cildi daha önce hiç görmediği kadar kızarmıştı. Ani, soğuk bir endişe onu tüketti. Şimşekten daha hızlı ve oldukça güçlü olmasına rağmen, arkadaşı nefes nefese kalmadan ya da vücudu onu bırakmadan önce ancak bu kadar koşabilirdi.

"Atmosfere giriş: üç dakika."

"Zamanımız tükeniyor," diye nefes nefese kalan Katie, Char Tomi'yi prensin hâlâ baygın bir şekilde oturduğu filikaya sürükledi.

Arkadaşı başını salladı, zihnine bir yanıt yansıtacak kadar bile enerjisi yoktu. Tökezleyerek kraliyet filikasına girdi ve bir koltuğa yığıldı. Katie girişte oyalandı. Acil durum bölmesinde kimsenin kalmadığını gördü ve hem Dünya Tanrısı'na hem de Betuhinlerin tanrılarına gemideki herkesin sağ salim kurtulmuş olmasını diledi.

İçeri adımını attı, eli teknelerini gemiden uzaklaştıracak serbest bırakma düğmesinin üzerinde duruyordu ki boğuk bir çığlık kulaklarına ulaştı. Gözleri körfeze kaydı ve iki kişiyi arkasından sürüklemeye çalışan yaşlı bir adam gördü. Adımları sendeledi ve ayakta durmak için çabaladı. Tüm gücüyle çabaladı ama arkadaşlarını sadece birkaç metre kaydırmayı başardı.

Katie, hayır! Kesinlikle- Char Tomi'nin cümlesini tamamlayacak ya da kemerini çözecek vakti olmamıştı ki uzanıp onun kriyo-uyku küresini aktive etti. Öfke ve acı, jel vücuduna kaymadan ve gözleri dalgalanarak kapanmadan bir an önce yüz ifadesinden geçti.

"Hemen arkanda olacağım," diye fısıldadı.

"Atmosfere giriş: İki dakika."

Adrenalin dehşetini köreltip odağını daraltarak cankurtaran botundan fırladı, serbest bırakma düğmesine bastı ve çırpınan adama doğru uçtu. Ortak güçleriyle, geminin sesi devasa yolcu gemisinin atmosfere çarpmasına ve muhtemelen hızlanarak parçalanmasına kadar geçen saniyeleri geri saymaya başladığında, her iki büyülenmiş insanı da üç kişilik bir filikaya yerleştirmeyi başardılar.

"Otuz, yirmi dokuz, yirmi sekiz..."

Katie, serbest bırakmayı etkinleştirmek için hızlanırken yaşlı adamdan sadece cılız bir "teşekkür ederim!" sesi duydu, ardından bekleyen bir cankurtaran botuna doğru ilerledi. Terli elleri pürüzsüz metal koltuk tokalarını karıştırdı ama sonunda onları kilitlemeyi başardı.

"On, dokuz, sekiz, yedi..."

Yumruğunu serbest bırakma düğmesine vurdu ve tekne uzaklaşırken midesinin bulandığını hissetti. Büyük ve ağır bir şey ona çarpıp filikayı havada savurduğunda, eli kriyo-uyku düğmesinden milimetrelerce uzaktaydı. Atmosferde çılgınca yuvarlanırken vücudu emniyet kemerine doğru ileri geri savruldu. Jeli bir an önce aktive etmesi gerekiyordu, yoksa inişten sağ çıkamayacaktı.

Kendisini parçalamakla tehdit eden G kuvvetlerine karşı uzuvlarını gererek, sonunda dirseğiyle kriyo-uyku düğmesine vurdu. Mavi jelin tenindeki hissini ayırt edemeden her şey kardı.

Bölüm 2

Kaba elektrik akımı yakasından dışarı fırlayıp damarlarına ateş saçarken Maladek'in vücudu kasıldı. Cızırdayan acı dindiğinde ve tekrar nefes alabildiğinde, ölümcül bir hırıltı çıkardı ve davranışını *düzeltmekten* zevk alan sırıtkan Sieliji muhafızına ters ters baktı.

"Hızlan, homurdan," dedi gardiyan o delici, uyumsuz sesiyle.

Maladek'in içinde şiddet kıvılcımları çaktı; yumruklarını kıvırdı ve kaslarını gerdi. "Diri diri gömülmek mi istiyorsun, *dreg*?" diye dişlerini göstererek karşılık verdi.

Sieliji'nin son bir aydır onu kazmaya zorladığı loş maden şimdilik sağlamdı ama acı çekmeye ve kontrol etmeye meraklı bu pishot muhafızı onu dinlemeye başlamazsa, tepesindeki camsı siyah kaya kırılıp ikisini de ezecekti.

Soluk, ıslak gözleri soğuk bir öfkeyle parlayan Sieliji, perdeli parmağını kalçasındaki bir düğmeye bastırdı ve Maladek yakasından yayılan elektrikle birlikte sarsılırken sırıttı.

Kemiklerini titreten saldırı durduğunda kendini saldırmaktan alıkoymak için tüm iradesini kullanması gerekti. Son bir ay içinde kendisini esir alanlara saldırma hatasını pek çok kez yapmıştı. Bu Sieliji pisliğinin tek yapması gereken ağzını açmaktı ve hipnotik şarkısı Maladek'i duyabileceği her yerde durdurabilirdi.

Bir darbe indirmeyi başardığında her zaman iyi hissettirse de, hipnotize edilmek ve ne olduğunu ya da ona ne yaptırdıklarını hatırlamadan farklı bir yerde uyanmak, sessizce dişlerini sıkıp zamanını beklemekten daha kötüydü. Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Muhafızın düğümlü kemerinden bir cıvıltı geldi. En az kırk yıllık eski iletişim cihazının üzerinde kayan yazıya bir göz attı. Maladek yakasına gizli bir dürtü verdi. Kabarmış derisi bu hareketle yırtılırken usulca tısladı.

Tasmalar bu terk edilmiş gezegendeki çoğu teknolojiden daha sık üretilip bakımları yapılsa da, cihazlar hâlâ ilkeldi. Buradaki tüm teknoloji öyleydi, çünkü her bir makine parçası nesiller boyunca düşmüş bir uzay aracından ya da diğerinden araklanmıştı.

Tekrar şoka girecek havada olmayan Maladek, yumruğunu kayadaki bir çatlağa sert bir darbeyle indirdi. Keskin siyah taştan büyük bir parça temiz bir şekilde koptu ve onu çekerek uzaklaştırdı.

Muhafız telsizini kılıfına sokarak, "Bırak onu," diye emretti. "Biz gidiyoruz."

"Daha hızlı çalışmamı istediğini sanıyordum," diye homurdandı. Muhafız sabırsızca boğazını temizledi ve Maladek az sonra ne olacağını bildiği için yemin etti. Kayayı yana fırlatmaya fırsat bulamadan Sieliji'nin şarkısı başladı ve bulutlu bir rüya hali tüm gerçeklik algısını sildi.

Sıcak ve rahatlatıcı Maladek, Sieliji'nin onu nemli hücresine kadar götürdüğünden habersiz, memleketine dair anılar arasında süzülüyordu; ta ki neşeli görüntüler silinip soğuk metal duvarlar dağının ateşle ısınan taş ve kristal mağaralarının yerini alana kadar. Zihni berraklaştığında yalnızdı ve hapishanesinin kalın parmaklıkları arasından bakıyordu.

Maladek hakaretlerden, işkenceden ya da çalışmaktan çok, büyülenmekten nefret ederdi. Bir an için evinde ve mutlu olduğuna ikna olmak, ancak bunun tekrar tekrar elinden alınması, bir varlığın zihni parçalanmadan önce ancak bu kadar uzun süre dayanabileceği bir şeydi. Sieliji bunu biliyordu.

Doğal içgüdüleri içeri girmek olsa da, istemeyerek de olsa şok tasmalarını ve tehditleri daha sık

kullanmaya başladılar. Gezegenlerini terk etmek istemeyen ve edemeyen bir ırk için,

köle bulmak zordu. Onları hayatta tutmak ve mümkün olduğunca uzun süre çalıştırmak çok önemliydi. Bedenleri yıllarca çalışabilecek olsa da, bir esirin zihninin kırılması acı bir kayıptı.

Peki o zaman Sieliji neden onu büyülemişti? Ve normalde Maladek'i öğleden sonraya kadar çalışmaya zorlarken neden onu günün bu erken saatinde hücresine geri getirmişti?

Sadece ben değil. Görünüşe göre tüm mahkûmlar hücrelerine geri getiriliyordu. Sieliji tutsaklarının, kaba bir hapishaneye dönüştürdükleri sarp, kurumuş deniz çukurunun farklı katmanları boyunca suçlarını yürütmelerini aşağıdan izledi.

Yer seviyesinden önceki en yüksek katta bulunan bazı hücreler kumtaşına oyulmuş basit deliklerden ibaretti ve girişlerinin üzerine dayanıksız metal ızgaralar yerleştirilmişti. En zayıf mahkumlar bu hücrelerde tutuluyordu. Hendekten aşağıya doğru inildikçe hücreler daha sağlam hale geliyordu, tıpkı en alt seviyeye kadar içerdikleri varlıklar gibi. Sieliji muhafızları bir isyan durumunda hendeğin kenarındaki barajı açmayı seçerse, nemli, karanlık, soğuk taban önce suyla dolardı.

Maladek'i yerleştirdikleri yer bu tehlikeli kattı. Hücresinde ne ufalanmış kumtaşı ne de dövülebilir metal vardı. Duvarlar bir ayak kalınlığında askait metaliyle kaplıydı. Parmaklıklar da aynı malzemeden yapılmıştı ve Maladek'in ön kolu kadar genişti ki bu da onun türünün tanrıça tarafından dağları yerinden oynatmak için yaratıldığı düşünüldüğünde oldukça anlamlı bir şeydi.

Onu buraya atmaya karar verdikleri için Sieliji'yi suçlayamazdı. Onun neler yapabileceğine ilk elden tanık olmuşlardı. Belki de onu ilk başta bu gezegende mahsur bırakan savaşta gücünü göstermemiş olsaydı, onu daha yukarılara yerleştireceklerdi. O zaman kaçmak çok kolay olurdu.

Parmaklıkları yarım santim bile daha ince olsaydı, Maladek onları bükebilirdi. Bu haliyle, onları birbirinden ayırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sadece gıcırdıyor ve inliyorlardı.

Önünde, yerdeki bulanık bir su birikintisi gözüne çarptı. Suyun yüzeyi sallanıyor, titreşim gittikçe güçleniyordu. Boynunu bükerek hendeğin çatlak açıklığından gökyüzüne baktı. Birdenbire, feryat figan bir kükreme duvarlardan sekti ve bir geminin ateşli devi ortaya çıktı. Şu anda sahip olduğu dar gökyüzü manzarasının üzerinden savrularak, parçalanmış beyaz-sıcak metal parçalarını hapishanenin içine düşürdü. Bükülmüş, parlayan bir parça gürültülü bir çatırtıyla hücresinin önüne düştüğünde geriye sıçradı.

Maladek'in kanı dondu. Bir gemiyi yüzeye çekmişlerdi.

Yoldan geçen masum uzay araçlarını hipnotize ederek gezegenlerine çarpmaya zorlamak Sieliji'lerin bildiği vahşet türlerinden biriydi ve en başta İttifak'tan sürülmelerinin de sebebiydi. Maladek bir aydır burada kapana kısılmıştı ama bu korkunç uygulamaya henüz şahit olmadığı için şanslıydı.

Tüm hendek sarsıldı ve üstündeki hücrelerden haykırışlar yankılandı. Gemi yüzeye çarpmıştı ve şimdi Sieliji bir bela gibi aşağı inecek, hayatta kalacak kadar şanslı olanları yakalayacak ve gemiden geriye kalan kullanılabilir parçaları parçalayacaktı. Kalpsiz leş yiyiciler.

Daha da kötüsü, yardım etmek zorunda kalacaktı. Maladek ilk kez onu içeri alacaklarını umuyordu. Enkazda onu bekleyen korkunç manzaraları hatırlamamayı tercih ederdi.

Bölüm 3

Odası neden bu kadar sıcaktı? Pencereyi yine açık bırakmayı mı unutmuştu? Katie gömleğinin yakasını çekiştirdi ve kıpırdandı. Yavaş yavaş farkındalığı arttı ve yatağında olmadığını fark etti.

Bir ses havada süzüldü, zayıf bir şekilde başladı ama yapışkan bir şey vücudundan kaydıkça daha da yükseldi. "Lütfen yardım gelene kadar oturun. Kriyosleep'ten hemen sonra ayağa kalkmak baş dönmesi, bayılma ve mide bulantısına neden olabilir. Cankurtaran botunuz güvenli bir şekilde iniş yaptı. Lütfen burada kalın..."

Uyarı defalarca tekrarlandı. Üçüncü kez tekrarlandığında, olan biten her şey Katie'nin aklına geldi. Dehşet onu hareketsiz ve oturur halde tutuyordu, kalın, sertleşmiş jel kayarken hareketi imkansız hale getirmemiş olsaydı bile kalkamazdı.

Katie titrek bir nefes verdi. Solunda, başının sadece üç adım ötesinde, geminin metal duvarını içe doğru eğen büyükçe bir göçük vardı. Teknesinin o tarafına büyük bir şey çarpmıştı. Yutkunarak, girintinin altındaki koltuğun ezilmiş kafalığını inceledi. Eğer onun yerine o koltuğu seçmiş olsaydı, şu anda ölmüş olurdu.

Hem sinirlerinden hem de kriyojelden dolayı parmakları titriyordu ama kemerini açmayı başardı. Çıkışa doğru sendeleyerek ilerlerken bir baş dönmesi dalgası çarptı. Kapıyı açma düğmesini ıskaladı, avucu birkaç santim uzağa düştü, görüşü henüz normale dönmemişti. İkinci denemesinde vurdu.

Ağır tuzlu hava burnunu istila etti ve dudağı kıvrıldı. Nemli esintide tatlı ama çürümüş bir şey vardı, kokusu midesini bulandırıyordu. Başını eğdi, ağzından nefes aldı ve mide bulantısı geçene kadar destek için duvara yaslandı.

Gezegene ilk bakışı şaşkınlık yarattı. Yüzeyin kendisi oldukça çoraktı. Düz kum ve su birikintileri, sanki gelgit yeni bitmiş gibi her yönde kilometrelerce uzanıyor ve geride sığ su birikintileri bırakıyordu. Ama beynine hemen kaydolmayan şey, görebildiği kadarıyla manzarayı kirleten çok sayıda kırık metal parçasıydı.

Daha yakından incelediğinde, bunların uzay aracı parçaları olduğunu fark etti. Yolcu gemisi miydi?

Geminin büyük kısmının çarptığı yerde büyük bir merkez üssü yoktu, sadece etrafa dağılmış küçük parçalar vardı. Atmosfere girdikten sonra *bu* kadar parçalanmış olabilir mi?

Çıkıştan nemli kuma doğru adım attı ve yavaşça filikanın çevresini dolaştı. En yakınındaki metal parçası parlayarak gözüne çarptı.

Önsezi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hava ciğerlerinde dondu, asit boğazından yukarı tırmandı. Gemi paslanmış ve yarısı kuma gömülmüştü. Yanındakiler de öyle. Bunlar Endrolfen gemisinin bölümleri değildi.

Filikanın uzak tarafına ulaştığında ufukta siyah duman bulutları belirdi.
Pazar akşamı yuba tartı üzerine bahse girerdi ki yolcu gemilerinin indiği yer orasıydı.

Katie yutkundu ve isli bulutlara doğru ilerleyen yolu işaret eden, çeşitli çürüme durumlarındaki uzay araçlarının kabuklarına baktı.

Ses.

Yolcular üzerinde hipnotik bir etki yaratmıştı.

Bir uzay gemisi mezarlığının tam ortasına düşmüşlerdi. Ve hiçbir parçası bunun bir tesadüf

olduğuna inanmıyordu.

***

Bornozunu yırtıp ağzına sardığı kat kat beze rağmen, için için yanan yolcu gemisinin keskin dumanı hâlâ boğazını işgal ediyordu. Konuşacak olsa, sesinin cılız ve çatlak çıkacağını hayal ediyordu ama günlerdir tek kelime etmediği için emin olamıyordu.

Filikadan bir kâbusun içine sürünerek çıktığından beri, dikkatle enkazın geri kalanına doğru ilerlemişti. Yol boyunca başka kimseye rastlamamıştı ama hepsi de acil durum malzemeleriyle dolu birkaç boş filika bulmuştu.

Katie, yolcuların nereye gittiğini ya da neden yiyecek ve su almadan ayrıldıklarını anlamamıştı, ta ki arızalanan bir cankurtaran botunun kapısını açmaya çalışan bir grup yaratığa rastlayana kadar.

Tanıdık olmayan uzaylıları görür görmez siper alıp bir enkazın arasına saklandı, sonra da kapıyı sökmek için birlikte çalışmalarını izledi. Kapı açıldığında, yolcu gemisinden gelen aynı cırtlak ses havada çınladı, ama bu sefer dehşete kapıldı, ses varlıklardan geliyordu.

Endrolfen sarayında geçirdiği süre boyunca Katie birçok uzaylı türüyle tanışmıştı. Bazıları bir şekilde ona benziyordu. Bazıları Dünya'da gördüğü hayvanlara ya da böceklere benziyordu. Diğerlerini ise tarif etmeye bile başlayamıyordu, çünkü hiçbir kısmı tanıdık gelmiyordu.

Bu varlıklar iki ayak üzerinde duruyordu ve insansılardı, ama benzerlikler burada bitiyordu. Yüzlerinin ve kollarının yanlarından çıkıntı yapan jilet gibi keskin yüzgeçleri, bombeli siyah gözleri ve kaygan nane yeşili derileriyle birlikte Katie'ye yılanbalığıyla karıştırılmış bir fener balığını hatırlatıyordu.

Yardım ettiğini hatırlamadığı iki yolcu korkunç şarkıya yenik düşmüş gibi görünüyordu. Boş ifadelerle sendeleyerek filikadan çıktılar ve sanki kendilerini durduramıyorlarmış gibi şarkı söyleyen balık insanlardan birini takip ederek uzaklaştılar.

Hayatta kalan üçüncü bir kişi filikadan dışarı fırladı ve kalan üç varlığa saldırdı, şarkılarının onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Adam tekmeleyip yumruklarken, üç balık insandan kurtulmak için mücadele ederken kalbi çarpıyordu. Ancak içlerinden biri uzun metalik bir sopayı sırtına sapladığında, adam şoka girmiş gibi sarsıldı.

Adam kumdan kalkmaya çabalarken boynuna metal bir tasma geçirdiler ve sonra geri çekildiler. Adam daha bir adım bile atmamıştı ki tasmayı çalıştırdılar, onu çarptılar ve bir kez daha dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar. Defalarca kendine gelmesini ve zayıf bir kaçış girişiminde bulunmasını bekledikten sonra vücuduna bir sarsıntı gönderdiler, ta ki sonunda yenilgiyle onlara bakana kadar. Bundan sonra onların arasında yürüdü, yuvarlak göğsü kaçamayacağını anlayınca hayal kırıklığıyla inip kalktı.

Katie sessizce onu takip etti.

İlk gün onları inceledi, yeterince uzaklaştıklarından emin olduğunda bir enkaz parçasından diğerine langırt gibi atlayarak yaklaştı. Bir süre sonra enkaz sona erdi, kum pürüzsüzdü ve kilometrelerce ilerideki engellerden arınmıştı.

Mahkûmları bir çukurun kenarındaki küçük bir binaya doğru götürürlerken, kendisini gözden saklayacak kadar büyük olan son parçalanmış gemi parçasının arkasından çaresizce izledi. Çukurun sadece üst kısmı görülebiliyordu, kuma açılmış sivri bir yarık gibi.

Beklediği gibi binanın içine girmek yerine, mahkûmları hendeğin içine götürdüler.
Birkaç dakika sonra balık insanlar tek başlarına ortaya çıktılar ve binanın içine doğru süzüldüler. Parlak

ışıltıdan sonra

Yoğun bulut tabakasının ardındaki güneş neredeyse gökyüzünden kaybolmuş ve varlıklar ortaya çıkmamıştı, Katie uyumak için güvenli bir yer bulmak amacıyla çevredeki enkazı araştırdı.

İkiye bölünmüş bir gemi binadan biraz daha uzakta duruyordu ama ulaşılması zor bir köşede içine sıkışabileceği büyüklükte küçük bir dolap vardı.

Keskin bir taşla, metal dış duvarın paslanmış, ufalanan bir kısmına bir delik açmış, böylece küçük binayı ve hendeği gözetleyebilmiş, sonra da uykusuz bir geceyi diken üstünde ve korku içinde geçirmiş.

Cankurtaran botunda bulunan acil durum malzemelerini kullanarak, küçük alanda sıkışık haldeyken karnını doyurmayı ve ısınmayı başarmıştı. Günlerce orada kalmış, balık insanların sabahın erken saatlerinde ortaya çıkıp avlanmaya başlamalarını beklemiş ve izlemişti. İlk iki gün daha fazla kurtulan getirmişler. Üçüncü gün, istedikleri herkesi toplamış gibi görünüyorlardı. Dışarı çıkmak yerine, daha büyük bir balık insan grubu çukurdan çıktı ve bir grup mahkûmu dumanı tüten gemi enkazına doğru götürdü.

Sert ve sersemlemiş gözlerle dolabından çıkan Katie, grubun arasında Char Tomi'yi ya da prensi görebilmeyi umarak arkadan takip etti. Kaza alanına ulaştıklarında, mahkûmlar işe koyuldu. Geminin soğumuş ve yarı iyi durumda olan her parçası söküldü.

Balık insanlar bazı işçilere şarkı söyleyerek onları kısmen yanmış elektronik ve ekipman yüklerini bekleyen mavnalara doğru taşımaya zorladı. Diğerlerinin hipnotize edilmeden kendi başlarına çalışmalarına izin veriliyordu. Onların yırtık pırtık giysilerine ve kirli görünüşlerine bakarken, başka bir kazadan kurtulmuş olmaları gerektiği aklına geldi. Daha eski bir kazadan. Bu mahkûmların hipnotize edilmeden çalışmayı kabul etmeleri ne kadar sürmüştü? Boyunlarındaki şok tasmalarının yeterince teşvik edici olduğundan şüpheleniyordu.

Katie, bir plan, herhangi bir plan yapmasına yardımcı olabilecek bir şey görmeyi umarak beş gün boyunca mahkûm ve gardiyanlardan oluşan grubu ileri geri takip etti. Şimdiye kadar başarısız olmuştu. Tek başarabildiği, tayınlarının bir kısmını yiyip bitirmek ve programlarına dair sağlam bir fikir edinmekti.

Bugün yolcu gemisinin en sol tarafında, işçileri görebileceği kadar uzakta bir yere toplanmıştı. Sıkıcı, grimsi mavi cübbesi ve başlığının tam olarak kumun renginde olması işine yaramıştı. Yeterince iyi uyum sağlamıştı ve zaten bu gezegenin sakinleri de başıboş insanlarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Dışarıda onun gibi rotasından sapmış başka yolcular da olmalıydı, ama balık insanlar sadece üç gün sonra bakmayı bırakmışlardı.

Belki de geceleri ortaya çıkan devasa yaratıkların onları yediğini sanıyorlardı. Akşamları, balık insanlar kendilerini küçük binalarına kilitledikten ve o da kulübesine döndükten sonra, canavarların devasa gövdelerinin kumun üzerinde kayarak korkunç hırıltılar çıkardığını duyabiliyordu. Katie sadece ikinci gece duvarındaki çatlaktan bir tanesini görebilmişti ve bu, sonraki her gece en ufak bir seste uyanması için yeterli olmuştu.

Sabah uyandığında yerde otobüsler kadar geniş çukurlar bulmuştu. Bu izleri bırakan hayvanların neye benzediğini hayal etmek şu anda bile tüylerini ürpertiyordu. Belki dev bir yılan. Ya da bir solucan.

Her iki durumda da, gardiyanların gece boyunca mahkûmlarını izlemek yerine her zaman o binada kaybolmalarının ve sabaha kadar içeride kalmalarının nedeninin bu yaratıklar olması gerektiğine karar verdi.

Parmaklarını nemli, pürüzsüz kumda gezdirirken, işçilerin bir zamanlar

pırıl pırıl bir gemi. Uzun boylu, zayıf bir kişi uzaktaki sağlam bir soğutma ünitesine doğru götürülürken nefesi kesildi. Gözlerini kıstı ve ayaklarının ucuna basarak öne doğru eğildi. Doğru bir yapıya sahipti ve altın sarısı teninin parlak tonu kir tabakası altında matlaşabilirdi ama Char Tomi olup olmadığını anlayacak kadar iyi göremiyordu. Hayatta kalmış mıydı?

Onu ya da enkazı temizlemeye gelen ekipteki prensi görmemişti ama öldüklerine inanmayı reddediyordu. Bir kere, Char Tomi üstünlüğü ele geçirmiş olsalar bile kaçabilecek kadar hızlı olmalıydı. Uzaktaki kişi hurdaları taşımak için döndüğünde onlara iyice baktı. Omuzları çökmüştü. Çok genişti. Bu mesafeden bile belli oluyordu. Char Tomi değildi.

Sulanmış gözlerini milyonuncu kez silerek arkasına yaslandı. Şimdi ne olacak?

Güneş ufkun yarısını çoktan geçmişti. Biraz alçalınca, balık insanlar mahkûmları tuttukları çukura geri götürür ve kendilerini içeri kilitlerlerdi.

Siper, henüz keşfetmediği tek yerdi. Mahkûmlar bütün gece orada kaldılar.
Belki balık insanlar gittikten sonra ve büyük canavarlar gece için dışarı çıkmadan önce gizlice aşağı inebilirdi.

Katie avuçlarını dizlerine sildi. Bu düşünceyi daha önce de aklından geçirmiş ve görmezden gelmişti. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ya aşağıda nöbetçiler varsa? Ya bir alarm sistemi varsa? Ya hendeğin kenarına kadar geldiyse, etrafta gizlice dolaşamayacağını anladıysa ve saklandığı yere geri dönemeden önce devasa bir solucan tarafından yenildiyse?

Ve diyelim ki arkadaşlarını buldu. O zaman ne olacak? Onları dolabına geri mi götürecekti? Sanki onları bulur bulmaz gitmeye hazır bir gemisi varmış gibi.

Tüm bu nedenler ve daha fazlası, sadece beklemesinin ve izlemesinin nedeniydi. Ama bunu sonsuza dek yapamazdı. Bir noktada risk almak zorundaydı.

Balık insanlar birbirlerine bağırdı ve o da gerildi. Geri dönme vakti gelmişti. Kendine rağmen bakışları hurda yüklü ağır mavnalara kaydı.

Beş ya da altı işçiden oluşan bir grup mavnalardan birinin önüne dizildi, bir halatı kaldırdı ve kumda sürükleyerek çekti. Ama boğazının daha da kurumasına neden olan şey onlar değildi. Beklediği kişiler onlar değildi.

Birkaç dakika daha sürdü ama sonunda tıpkı daha önce her gün yaptığı gibi bir adam göründü. Saklandığı yerden sadece en ufak ayrıntıları seçebiliyordu ama adamın bulanık hatlarını görmek bile vücudunda garip bir ürperti yarattı. Adam iriydi, kalın bacakları ve geniş omuzlarıyla bir kamyon gibi yapılıydı. Söylemesi zor olsa da adamın gri ya da belki de morun bir tonu olabileceğini düşündü.
Biri uzun, diğeri kısa olan boynuzları alnından fırlamış ve tepesinin üzerinde hafifçe eğilmişti.

Tek başına, ikinci mavnanın önüne geçti ve dudaklarını hayretle ayırmasına neden olan bir güçle, kumda derin tekerlek izleri bırakarak onu arkasından sürükledi. Ufukta gözden kaybolana kadar onu izledi. Böyle bir güce sahip olmak nasıl bir şeydi? Ve bu kadar güçlü bir insan nasıl hâlâ bu gezegende tutsak olabilirdi? Balık insanlarının şok edici mızraklarıyla bile, onu yere serip boynuna bir tasma geçirmenin büyük bir başarı olacağını hayal etti.

Katie bir mide bulantısı nöbetine tutuldu. Böyle bir insan siperden kaçamıyorsa, arkadaşını ve prensini oradan kurtarmak için nasıl bir umudu olabilirdi ki?

Bölüm 4

Yukarıdan gelen gürültü Maladek'e kadar yankılandı ve o da bir kapağı gıcırdatarak açtı. Soğuk ve nemli zemine uzanmış, bacaklarını ve kollarını kavuşturmuş, elleriyle başını yastık yapmış bir halde, mahkûmları heyecanlandıran şeyin ayağa kalkmaya değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Mırıltılar arttı. Bir iniltiyle kaskatı kesilmiş vücudunu gerdi ve ayağa kalktı. Hücresinin çapraz parmaklıklarından karanlık hendeğe bakarken pek bir şey seçemiyordu. Hendeğin her katında küçük, kademeli bir yol sıralanmıştı, bu da sadece kendisine en yakın kattaki hücreleri görebildiği anlamına geliyordu.

Sıra dışı hiçbir şey dikkatini çekmedi. Yere çakılan bir gemi yoktu. Tepesinde beliren ölümcül bir nitelik yoktu. Geceleri gezegende dolaşan büyük yerli canavarların suda yaşamayan etlere karşı bir zevkleri yoktu ve bu nedenle siperdeki mahkûmlara pek aldırış etmiyorlardı. Aradıkları lezzet Sieliji etiydi ama ara sıra kendilerini tehdit altında hissederlerse ya da çok acıkırlarsa standartlarını düşürüp bir mahkûmu yiyebiliyorlardı.

Maladek tam pes edip rahatsız köşesine dönmek üzereydi ki burnuna zar zor seçilebilen bir koku çarptı. Hapishanede gizlenen kokulara hiç benzemeyen parlak, tatlı bir nota. Kendini hücresinin kapısına dayanmış, yüzü sola doğru eğilmiş halde buldu. Mırıltılar o yönden, yaklaşık iki kat yukarıdan geliyordu.

Maladek'in göğsünde bir şeyler koptu, zihni ve duyuları kokuya odaklandı. Birdenbire koku artık belli belirsiz değildi. Bir battaniye gibi etrafını sararak her şeyi kuşatır hale geldi. Kollarındaki şişlikler kalktı ve vücudundaki her hücre kıpırdandı.

Boğazında aniden bir hırıltı yükseldi ve kendini gerçekliğe bağlamak için parmaklıkları kavradı. Bu da Sieliji'nin numaralarından biri miydi?

Göğsü şişti, ısı tüm kaslarına, damarlarına ve liflerine yayıldı. Dünya odak noktası haline geldi. Daha önce görebildiğinden daha uzağı görebiliyordu. Dilindeki ekşi havanın tadı daha da keskinleşti. Sıcak tenine çarpan soğuk esinti onu bunalttı. Ürperdi.

Zehirlenmiş miydi? Hipnoz sonunda zihnini mi bozmuştu? Maladek'in tek bildiği, bakışlarının kendi iradesi dışında hareket ettiği ve hendek boyunca görünmez bir işareti takip ettiğiydi. Vücudu yaklaşmak için can atıyordu. Orada gizlenen manyetik güç her neyse, zihnini yoğun bir özlemle karıştırdığı kadar onu korkutuyordu.

Vücudundaki karıncalanma ön kollarına kadar uzandı ve ellerindeki hareket gözüne çarptı. Yavaş yavaş, sanki bir şey derisinin altına girmiş, alttan çekiliyormuş gibi, ellerinde ve bileklerinde desenler belirmeye başladı. Parlak mor kıvrımlar halinde parmaklarının etrafında uzanıp sarıldılar.

Beyninin bunu anlaması biraz zaman aldı, zihni hâlâ bakışlarını, bir şekilde sol tarafa doğru ilerlediğini bildiği gizemli varlığa çevirmesi için bağırıyordu. Parmakları parmaklıkların etrafında sıkılaştı ve gözleri yavaşça tam üstündeki kata doğru kalktı.

Eşi buradaydı.

Her nasılsa, bu korkunç yerde, eşi ortaya çıkmıştı. Ve o siperdeydi, özgürce dolaşıyordu. Okulda, eski eşlerin bazen birbirlerini ilk kokladıklarında tanıyabildiklerini öğrenmişti. Bazılarının tanıması için kader eşini görmesi yeterliydi. Ama Maladek böyle bir şeyin başına gelebileceğini hiç düşünmemişti. Ve kesinlikle burada değil.

Şokun etkisi geçince ani, ezici bir içgüdü onu ele geçirdi. Buraya nasıl gelmişti? Kimdi o? Ve gecenin bir yarısı, Quallie ortalıkta dolaşırken dışarıda ne işi vardı?

Ona ulaşmak zorundaydı. Onu güvende tutmalıydı. Kalp atışları vücudunda gümbür gümbür atıyor, endişeyle nabzının atmasına neden oluyordu. Parmaklıkları tekrar çekti ve daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle gıcırdamalarına şaşırdı.

Bir Clecanian eşini tanıdığında, daha da güçlendiğini duymuştu. Daha güçlü. Daha hızlı. Eşlerini ve yavrularını daha iyi koruyabiliyorlarmış. Ama eş olma durumu yakın zamana kadar yüzyıllardır gezegenlerinde neredeyse yok olmuştu ve bu değişimin nasıl hissettirdiği hakkında başka biriyle hiç konuşmamıştı.

Gözleri, yeni ateşlenen bir sezginin ona onun olduğunu söylediği noktayı izledi. Erkekliğin geri dönüşü, insanların Clecania'ya gelişiyle başlamıştı. Bu onun insan olduğu anlamına mı geliyordu?

Eşinin bu parmaklıkların diğer tarafında olduğu bilgisiyle hayal kırıklığı ikiye katlandı. Onun tatlı kokusu ağır havaya karıştı ve başka dürtüler onu ele geçirdi. Şaftı sertleşirken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

***

Katie garip hapishanede hızla ilerledi, geçtiği her hücreye baktı ve Char Tomi ya da prensten izler olup olmadığını kontrol etti. Ara sıra gemiden tanıdığı birini görüyordu. Birkaç mahkûm da onu fark etti ama çoğu uyuyordu. Tanıdığı yolcuları uyandırmak yerine aceleyle ilerlemeye devam etti ve yoluna devam etmeden önce her hücreye sadece bir anlığına göz attı.

Yine de onları uyandırırsa onlara ne diyecek? *Sizi çıkaracağım*. Buna söz veremezdi. Zaten kendini zor tutuyordu. Ve onun yürüdüğünü görenlerin sayısı arttıkça, siperin gürültüsü de artacaktı. Ya muhafızlar neler olduğunu görmek için dışarı çıkarsa? Bir hücreye atılır ve herkesle aynı yere düşerdi.

Onu fark eden birkaç mahkûm onunla konuşmaya çalıştı ama onları anlayamadı. Çevirmeni birkaç ayda bir tüm İttifak türlerinin dilleriyle güncelleniyordu. Sözlerinin çevrilmemesi, İttifak'a ait olmadıkları anlamına geliyor olmalıydı.

Çukurun dibine doğru engebeli bir spiral şeklinde uzanan patikanın kenarından baktı. Çok fazla hücre kalmamıştı ve o aşağıya doğru indikçe her hücrenin sakinleri daha da uğursuzlaşıyordu. Char Tomi ya da prens gibilerin, geçtiği son hücreden donuk gri gözleriyle ona bakan çivili taş varlık gibi yaratıklarla birlikte yerleştirildiğini hayal bile edemiyordu.

Ama arkadaşlarının burada olup olmaması önemli değildi. Zaten bütün gece siperde kalması gerekiyordu. O yaratıklar ortalıkta dolaşırken, şimdi gizlice dolabına geri dönmek çok riskliydi.

İleriden sürüngen bir ses ona doğru tısladı ve derisinin derin bir kısmı terden kayganlaşarak geri çekildi. Bu sesin tanıdığı birine ait *olmadığını* bildiği için bakışlarını kaçırdı ve kasvetli hücrenin yanından hızla geçti.

Siperin zeminine geldi ve durakladı. Sağında, bir köşede kaybolan çamurlu bir yürüyüş yolunda birkaç hücre sıralanmıştı. Kapıları açıktı, alan boştu. Solunda metal bir kapı ve onun arkasında da hendeğin yan tarafına açılan bir koridor vardı. Katie geçidin parmaklıklı kapısını çekti ama yerinden oynamadı.

Gözyaşları aniden görüşünü bulanıklaştırdı ve alnını soğuk metale dayadı. Boğazı sıkıştı ve gözyaşları ile doldu. Tamamen yıkılmasına bir ayak parmağı kalmıştı.

Kıpırdamayan parmaklıkları dişlerini sıkarak ileri geri sallamak, yanaklarından birkaç damla gözyaşı dökülmesine neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Derin bir nefes alarak çenesini salladı. Umuda tutunmak gittikçe zorlaşıyordu. Tüm bunların ne anlamı vardı ki? O sadece bir kişiydi. Sadece bir insan.
Titiz bir prensin düzenli görünmesini sağlamak ve bir sarayı temiz tutmak dışında hiçbir becerisi yoktu. Burada ne yapması gerekiyordu?

Dünya'dan kaçırılışıyla ilgili anılar aklına geldi ve dizlerinin bağı çözüldü. Kışın ortasında bir sabah, kendi isteği dışında mahalleye gitmişti. Ailesi onu, yaşlı komşularının araba yolunu küremesi gerekmeden bir saat önce uyanmaya zorlamıştı.
Şikayet etmiş, surat asmış ve on beş yaşındaki bir çocuğun ev işlerinden kurtulmak için yapabileceği tüm çocukça şeyleri yapmıştı. Ama her zamanki gibi şımarıklık savaşını kaybetmişti.

Sabahın soğuk ve acı havasını hâlâ hissedebiliyordu, burnu hemen akıyordu, teni kürek çekmekten terlemişti ama dokunulduğunda donuyordu. Bayan Burnes'ün araba yolunu temizlemeyi bitirdiğinde caddenin karşısından bir çığlık yankılanmıştı.

Tek yapması gereken komşusunun penceresinden meraklı bir bakış atmaktı ve hayatı sonsuza dek değişmişti. Sokağın karşısındaki kadını, Jenny'yi baygın bir halde sürüngen bir canavarın omzunda sallanırken görmüştü. Katie donup kalmış, küreği yere düşmüştü.

Çığlık atmak istemişti. Çığlık atmak için kendine yalvarmıştı ama sesi bir kâbustan çıkmış gibi göğsüne saplanmıştı. Yaratığın sarı gözleri pencereden onunkilerle buluşmuş ve hiç duraksamadan ona doğru fırlamıştı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken olduğu yerde donup kalmıştı. Boğazında düğümlenen çığlık nihayet dudaklarına ulaşmıştı ki yaratık üzerine bir şey püskürttü ve her şey karanlığa gömüldü.

O sabah ve sonrasındaki haftalar boyunca hissettiği çaresizlik hâlâ peşini bırakmayan bir şeydi. Ayrılma özgürlüğüne kavuştuktan sonra Endrolfen sarayında bu kadar uzun süre kalmasının nedeni buydu. Sarayda güvendeydi. Arkadaşları, sıcak bir yatağı ve biraz da olsa kontrolü vardı.

Şimdi bir de bana bakın. Korkunç bir gezegende, arkadaşlarını bulma ya da eve dönme umudu olmadan bir hapishane çukurunun dibinde sıkışıp kalmış. Nefesleri hızlı hızlı kesiliyordu ve hıçkırıklarının sesini bastırmak için iki elini ağzına kapattı, başı bu çabayla çarpıyordu.

Kendini toparladıktan sonra birkaç dakika daha oturmasına izin verdi, bir şekilde aynı anda hem daha kötü hem de daha iyi hissediyordu.

Hayır, kendini azarladı. *Sen bundan daha güçlüsün.* Evet, çaresizdi. Kaçırılmış ve bir hayvan gibi alınıp satılmıştı ama hayatta kalmayı da başarmıştı. Pes edebilecekken kendine bir hayat kurmuştu. Katie bu şüphe anlarında kendine verdiğinden daha güçlüydü ve şimdi pes ederse lanetlenirdi.

Hâlâ umut vardı. Ve bu zayıf bir umut olsa bile, alternatifi neydi? Kendini dolaba kapatıp erzaklarını bitene kadar tüketmek ve sonra da yok olup gitmek mi?

Gözyaşlarını silmek için başlığının kuyruğunu kullanarak yanaklarını okşadı, serbest kalan buklelerini başlığının altına sıkıştırdı ve cübbesini düzeltti. Omuzlarını geriye attı. Bu kapıdan

geçmenin bir yolu olmalıydı. Yere birkaç metal parçası saçılmıştı. Eğer o

yeterince güçlü bir tane bulursa, belki kapıyı açabilirdi.

Hendek zemininde sürünerek ilerledi ve buraya yerleşmiş olan büyük su birikintilerinden kaçındı. Balık insanları en alt katın bakımına pek önem vermiyor gibiydi. Her açık, boş hücrenin yanından geçerken, bunun nedeninin aşağıda kimsenin olmaması olup olmadığını merak etti.

Gölgeli siperin soğuğu tenine işledi ve onu titretti. Katie kollarını beline doladı ve ay ışığının zar zor parladığı siperin bir bölümüne doğru ilerlemek için kendini zorladı.

Şimdiye kadar işe yarar bir şey yoktu. Sadece ince hurda parçaları. İhtiyacın olduğunda levye şeklindeki çöpler neredeydi?

Sığ bir virajı dönerken, umut verici görünen bir yığın gördü. Oraya doğru iki adım atmıştı ki sağ tarafında duyduğu bir hışırtı donup kalmasına neden oldu. Bakışlarını kaldırdı ve yoğun, yakut kırmızısı gözlerle karşılaştı.

Hâlâ olduğu yerde çömelmiş, bir eli enkaza doğru uzanırken loş ışıkta seçebildiği yüz hatlarını taradı ve hızlı bir nefes çekti. Bu o adamdı. Her gün mavnaları geri çeken güçlü adam.

Kocaman avuçlarıyla kalın parmaklıkları kavrayarak ona baktı. Kızın teni kızardı ve adamın gözünü kırpmayan bakışları altında karnında bir çarpıntı başladı.

Bakışlarını kaçırdı ve kendini önündeki hurda yığınını karıştırmaya zorladı. "Ne

yapıyorsun?"

Katie yine donakaldı, adamın derin ve hırıltılı sesi tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Ona rağmen

zihni onu görmezden gelmeye zorlarken, başı döndü. Onu anlamıştı, bu da onun bir İttifak dilinde konuştuğu anlamına geliyordu.

"Daha yakına gel," diye ısrar etti, kız ona öylece bakınca.

Beynindeki her şey ters yöne kaçmak için çığlık atmasına rağmen, kendini ona uymak isterken buldu. Adamın teni kir içindeydi, siyah saçları karmakarışıktı. Ama yüzünün yapısı, dudaklarının kıvrımı ve kaşlarının ağır erkeksi yapısıyla ilgili bir şey midesinin bulanmasına neden oldu.

"Beni yalnız bırak," diye nefes aldı, sesi titrek çıkıyordu. Kendini bu durumdan kurtarması ve gitmesi gerekiyordu. Gitmesi gereken önemli bir yer olduğu için değil, bu adam ona tuhaf şeyler yaptığı için.

"Benimle konuşmanın ne zararı var?" Kalın işaret parmağıyla parmaklıklarına bir fiske vurdu ve taş duvarlarda bir ping sesi yankılandı. "Seni ısıramam."

Yapamam. Yapamam değil.

Katie yutkundu ve dudaklarını yaladı. Adam dilinin hareketlerini izlediğinde yanaklarında sıcaklık yükseldi. "Arkadaşlarımı arıyorum," diye mırıldandı. Sesi tam da hayal ettiği gibi çiğdi. Boğazını temizleyip çenesini kaldırarak hissetmediği bir özgüvene büründü. "Onları gördün mü? Biri Charkathan. Uzun, ince ve altın rengi. Diğeri Betuhinian. O da uzun ve ince. Turuncu tüyleri var."

Adamın dolgun dudakları sertleşti. "Yapmadım."

Hücresini inceledi. Hücrenin üst yarısında çapraz parmaklıklar, alt yarısında ise yekpare siyah metal vardı. Kapısının ortasına yerleştirilmiş, üzerinde bir delik, belki de bir tür anahtar deliği olan büyük, dikdörtgen bir kutu vardı. Beş metrelik sürgüler hücresinin önünden geçiyor, her iki taraftaki kalın metallere sabitleniyordu,

Güçlü olmalarına rağmen, hücre dışındaki bir kişi tarafından kolayca yerlerinden kaydırılabilecek gibi görünüyorlardı.

Hapishanesinin gücünden cesaret alan Katie bir adım öne çıktı. "Şu tünelin nereye çıktığını biliyor musun?" Kilitli geçit kapısının yönünü işaret etti, ancak kapı bir köşede gözden kaybolmuştu.

"Bu gezegen hakkında çok şey biliyorum. Beni serbest bırakın, arkadaşlarınızı bulmanıza yardım edeyim." Karanlık bakışları gözlerini kırpmadan ve hevesle bakıyordu.

Katie kuşkulu bir kıkırdama çıkardı. Talebin saçmalığı her ikisi için de açıktı. Burun delikleri derin ve ölçülü nefes alış verişleriyle uyumlu bir şekilde genişledi ve çenesi sıkıştı.

Dönerek uzaklaştı ve hurda yığınını daha büyük bir şevkle karıştırdı.

"O kapıyı açabilirim," diye ısrar etti. "Ve arkadaşlarınızı tutuyor olabilecekleri başka hapishaneler de biliyorum. Charkathan onlar için bir nimet olabilir, ama sadece onu kontrol edebilirlerse. Onu deniz madeninde çalıştırdıklarını söyleyebilirim."

Uzun bir direk göründüğünde kalbi yerinden fırladı. Sopayı çekiştirdi ve metalin metale sürtünmesiyle çıkan gürültüyle dişleri kenetlendi. "Deniz madeni nerede?" diye sordu yeni aletini incelerken.

Ağzının köşesi kalktı, beyaz, düzgün dişleri göründü. "Çıkarın beni, size göstereyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İstesem bile seni dışarı çıkaramam. Hücrenizin bir anahtara ihtiyacı var." Kapının üzerindeki büyük siyah kutuyu işaret etti ama adamın ifadesi değişmedi.

"Tek yapman gereken sürgüleri yerlerinden

kaydırmak." Kilide baktı. "Pas geçmek

zorundayım."

Parmaklıkların etrafındaki tutuşu sıkılaştıkça parmak eklemleri soldu. Öfkesini dizginleyerek, "Beni bırakırsanız size yardım edeceğime yemin ederim. Güçlüyüm ve iyi bir dövüşçüyüm. Başın belaya girerse bana ihtiyacın olacak."

Katie dudağını çiğnedi. "Sana neden inanayım ki?" Ve neden bir parçası onun teklifini düşünüyordu? O cevap vermeden önce başını sallayarak avucunu kaldırdı. "Bekle. Hayır. Boş ver."

"Bununla asla açamazsın," diye seslendi kadın uzaklaşırken.

Üç kırık çivi, bir kırık boru ve sayısız küfürden sonra hurda yığınına döndü ve kullanabileceği başka bir şey aramaya koyuldu. Başarısızlığından duyduğu utanç yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Sana söylemiştim." Sesi tam olarak kendini beğenmiş değildi, daha açıktı, sanki yaklaşan başarısızlığı basit bir gerçekmiş gibi.

Dişlerini birbirine geçirdi. Yığının dibine ulaştı ve işe yarayabilecek başka bir şey bulamadı. Katie başını öne eğmek istedi ama onu izleyenlerin görmesini istemiyordu.

"Şimdi beni serbest bırakacak mısın, küçük insan?"

Bir anda başı döndü. Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "İnsan olduğumu nereden biliyorsun?" Daha önce Dünya dışında bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Bu adam sadece ona bakarak ne olduğunu

nasıl bilebilirdi?

Omuz silkti. "İnsana benziyorsun."

Dudaklarını büzdü. "Tamam ama insanların neye benzediğini nereden biliyorsun?"

Çenesini düşünceli bir şekilde kaldırarak onu inceledi. "Sürgülerimden birini bırak, sana söyleyeyim."

Katie kaşlarını çattı. İçini yakan merak, onu ayağa kalkmaya ve onu hapseden beş uzun cıvatayı taramaya zorladı. En az bir inç kalınlığında ve dört inç genişliğindeydiler. Birini serbest bırakmanın ne zararı olabilirdi ki? Dört tanesi onu yerinde tutarken *o* bile dışarı çıkamazdı.

Kapının önünden geçip avucunu sürgü kollarından birine doladığında teni karıncalandı. Metalin kolayca kaymasını bekleyerek çekiştirdi ama sandığından daha ağır olduğu ortaya çıktı. Vücut ağırlığını kullanarak kendini geriye attı ve sonunda kapıdan kurtulana kadar ağır sürgüyü yavaşça çekiştirdi.

Tekrar hücresinin önünde yerini aldığında, kan kırmızısı bakışları başlığından fırlayan bir bukleye kaydı. Kaşları çatıldı ve elleri titredi.

Saçlarını çabucak yerine topladı. "Ne istediysen yaptım. İnsan olduğumu nereden bildin?"

Yavaşça cevap vermeden önce gözleri kıvırcık saçlarının olduğu yerde sabit kaldı: "Gezegenimde yaşayan bazı insanlar var. Biriyle tanıştım ve başkalarını da tanıyorum."

Katie kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı. İnsanlar, çoğul mu? Mutluluğu karanlık bir düşünce tarafından bastırıldı. "Orada özgürler mi?"

Ağzı kaşlarını çattı. "O şekilde gelmediler ama onları yakalayanlar yakalandıktan sonra özgürlüklerine kavuştular. Sanırım çoğu mutlu bir şekilde yaşıyor. Eminim evlerine dönmeyi tercih ederlerdi ama-"

"Bu yasalara aykırı olurdu," diye bitirdi Katie. Bunun üzerine adamın kalın kaşları birbirine yaklaştı, bakışları meraklıydı ama hiçbir şey söylemedi.

Dünya'ya gizlice geri dönüp dönmeme konusunda birçok kez tereddüt etmişti. Bunu yapmamasının nedenlerinden biri, Dünya gibi Dördüncü Sınıf bir gezegene yaklaşmanın bile yasadışı olmasıydı. Yine de kendi gezegeni Dünya'dan insan kaçıranları cezalandırmış gibi görünüyordu. Bu da bir şey sayılmalıydı.

"Yani, gerçekten başka bir insanla mı tanıştın? Neye benziyorlardı? Hangi gezegendensin?" O konuşurken boynundaki bir tendon sertleşti ve boğazı düğümlendi. Bir solukta, heyecandan hücresine çok yaklaştığını fark etti. Ancak o hızla uzaklaşamadan, adamın eli dışarı fırladı ve bileğini yakaladı.

Boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi ve dizleri titreyerek dondu kaldı.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim, dişi." Sesi alçak bir okşamaydı ve duruma rağmen kadın bir parça gevşedi. Adamın kocaman avucu bileğini kavradı ama tutuşu acı verici değildi.

Bakışları buluştuğunda, siyah yavaşça gözlerinin köşelerinden dışarı süzüldü ve artık ne beyaz ne de kırmızı irisleri göremeyene kadar onları örttü. Sadece simsiyahtı. "Yemin ederim," diye söze başladı, onu öylesine kararlı bir dikkatle izliyordu ki, kız her kelimeye kilitlenmekten kendini alamadı. "Eğer beni buradan çıkarırsan, halkını bulmana ve hepimizi bu gezegenden sağ salim çıkarmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kızın bakışlarını tutarak parmaklarını bileğinden çekti.

Katie bir adım geri çekildi ve kolunu göğsüne doğru tutarak adamın avucuyla ısıttığı tenine dokundu.

Gözlerini kaçırmak için kendini zorlayamadı. Adam ciddi görünüyordu. Ölümcül

derecede ciddi. "Kapıyı açmama yardım edecek misin?" Bunu gerçekten düşünüyor muydu?

Başıyla kısa bir selam verdi.

"Eğer istersen." "Ve bana zarar

vermeyeceksin?"

Yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. "Hayır," diye homurdandı. Kadın hâlâ bir şey söylemeyip ona doğru bir hareket yapmayınca, adam kadının aklından geçen düşünceyi dile getirdi. "Başka ne seçeneğin var?"

Sorununun özü buydu. Katie'nin *hiçbir* seçeneği yoktu. Ve siperin olabildiğince büyük bir bölümünü araştırdığına göre artık hiçbir fikri kalmamıştı. Giremediği koridor ve balık adamların her gece kaybolduğu bina dışında arayabileceği bir yer kalmamıştı. Ama içeride kaç kişi kaldığını bilmeden oraya tek başına gizlice girmeye çalışmak aptallığın da ötesindeydi.

Ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu ve sürgülere doğru adım attı. Teker teker, onları açmak için zorladı. O çalışırken adam sessiz kaldı. Sonuncusu neredeyse yerinden çıktığında durakladı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Ter omurgasından aşağı kayıyordu. *Bu bir hata, diye* fısıldadı zihni. Cesaretini kaybetmeden önce son sürgüyü de yerinden çıkardı, sonra da temkinli bir şekilde hücreden uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye gürledi.

Yutkundu. "O kilitle nasıl başa çıkmayı planladığını hâlâ bilmiyorum."

Uğursuz bir kahkaha attı ve hücresinin karanlığına geri adım attı. Adam tüm hızıyla kapıya çarptığında etrafta büyük bir gürültü koptu. Metal eğildi.

Katie, sırtı hendeğin duvarına çarpana kadar hızla uzaklaşırken, o da kendini tekrar hücre kapısına attı.

Bu kez, kapı ile metal çerçeve arasındaki boşluk bir inç kadar büyüdü ve genişleyen boşlukta devasa bir sürgü belirdi. Kapıya son bir hamleyle vurulduğunda kilit yerinden kurtuldu. Sürgü hâlâ yerine sabitlenmiş olsa da, kapının ortası o kadar kötü parçalanmıştı ki artık yuvasına ulaşamıyordu. Kapı inleyerek açıldı.

Dehşete kapılmış bir tavşan gibi, Katie'nin nabzı onun içinde titreşti. Avuçları kayganlaştı, yumruklarını sıktı.

Adam yavaş ve ağır adımlarla hücreden çıktı, başını eğerek tek uzun boynuzunun kapı aralığından çıkmasını sağladı. Dışarı çıktığında, tam boyuna doğru doğruldu ve Katie titrek bir nefes aldı.

Neden dışarı çıkmasına izin verdim ki?

Onunla konuşmak için çömelmiş olmalıydı çünkü sandığından daha da uzundu. Daha da genişti. Hücresinin karanlığı vücudunun çoğunu gizlemişti ama şimdi, loş ay ışığında, her santimini seçebiliyordu. Bol, yırtık giysileri, altındaki kat kat ağır kasları gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı ve bakışlarını tuttu. Geri dönüş yoktu. Artık özgür olduğuna göre ne yapacaktı?

Onun bir hamle yapmasını beklerken aldığı nefes ciğerlerinde kilitli kaldı. Bakışları onun vücudunda aşağı yukarı gezinirken oniks gözleri adeta parlıyordu. Kızın istemsizce ürpermesi üzerine dikkati tekrar yüzüne yöneldi.

"Pekâlâ," diye mırıldanmayı başardı. "Neden gidip şu kapıyı açmıyoruz?" Adam bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Katie tekrar yutkundu ve kendini göz kırpmaya zorladı. "Söz vermiştin," diye

hatırlattı zayıfça.

Bunun üzerine çenesi gerildi. Adamın karanlık ifadesi taşlaşmış ve kararlı bir hal aldığında Katie beceriksizce yana doğru bir adım attı.

"O kapıyı açmayacaksın, değil mi?" diye nefes aldı, cevabı şimdiden onun boş kaşlarında görüyordu.

Adam tek kelime etmeden ona doğru koşarken dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. Tek bir yumuşak hareketle çömeldi, omzunu karnına bastırdı ve üst bedenini sırtına doğru yayılmaya zorladı.

Bölüm 5

Maladek'in eşi çığlık atarak sırtına vurdu ve tırnaklarını derisinin ulaşabildiği her yerinde gezdirdi. İçten içe inleyerek hendek yolunun etrafında koşturdu. Beklemeliydi, açıklamalıydı ama bedeni ve zihni buna isyan etmişti.

Eşi burada, elinin altındaydı ve şimdilik güvende değildi. Tek bildiği onu güvenli bir yere götürmesi gerektiğiydi. Kendini rahat hissedeceği bir yere. Kontrol edebileceği bir yere.

Adımları her zamankinden daha hızlıydı, çiftleşme bağı normalden daha hızlı koşmasını sağlıyordu. Arkalarından yankılanan mahkûmların öfkeli bağırışları kulaklarında sadece bir uğultuya dönüştü. Eşinin kokusu ve cübbesinin sert kumaşı altındaki yumuşak kıvrımlarının hissi bilincinde çok fazla yer kaplıyordu. Maladek başını salladı ve hendeğin üstündeki açık kumluk alana çıkmadan önce zihnini temizlemeye çalıştı.

Onu ilk gördüğünde yapmak istediği tek şey, artık onları ayırmayana kadar hücresinin kapısına öfkelenmekti. Neyse ki mantıklı aklı, sürgüler yerindeyken asla dışarı çıkamayacağını anlamaya yetmişti.

İçinden gelen dürtüleri zapt etmekte zorlanmış ve bunun yerine onu kafesten çıkmasına izin vermesi için *ikna* etmeye çalışmıştı. Onu serbest bırakmasını talep etmek, böylece onu en yakın kayanın üzerine eğip yeni bağın çığlık atan çekimini hafifletmek iyi gitmeyecekti.

Ama onun güvenini kazanmak için ses tonunu sakinleştirmek, sahip olduğu iradenin her zerresini almıştı. Ortaya çıkar çıkmaz kendini daha fazla tutamamıştı. Kız güvende olduğunda ve kaçacağından endişe etmeden kendini sakinleştirmek için biraz zaman ayırabildiğinde, mantıklı tarafı geri dönecekti. Bundan emindi.

Ama o zaman ne yapacaktı? Ona eşi olduğunu ve kendini kontrol edemediğini mi söyleyecekti? Eğer kızın öfkeli feryatları bir gösterge ise, ilk buluşmalarını eline yüzüne bulaştırmıştı. Kız deliye dönmüştü ve hayatlarının geri kalanı için birbirlerine bağlı olduklarının ortaya çıkmasını hoş karşılayacağını düşünemiyordu.
Kararlılık ve açgözlülük şüphelerini sertleştirdi ve düşük bir nefes verdi. Önemli değildi. Kız onun kızıydı. Zamanla bu yanlış adımı affedecekti.

Hendeğin tepesinde durdu ve ay ışığının aydınlattığı karanlık çöle baktı.

"Sessiz ol dişi, yoksa quallie'yi çekeceksin." Birkaç gün önce bulduğu saklanma yerine ulaşması uzun sürmezdi ama bir quallie aniden onlardan hoşlanmaya başlarsa bu çok daha zor olurdu.

Yine de durmadı. Küçük insan ona bir kır kertenkelesi gibi bağırmaya devam etti. Artık durakladığına, koşarken onu omzunda itip kakmadığına göre, vücudunun üst kısmını kaldırıp kolunu uzatabildi ve yüzünü tırmalayabildi.

Tırnağı gözüne sürtündü ve adam hırladı. Kız bir kez daha omzuna düşene kadar onu yukarı kaldırdı ve cübbesinin altından iki uzun kumaş parçası kopardı.

Maladek onu omzundan fırlatırken, ayaklarının üzerine düştükten sonra dengesiz kalmasına yetecek bir ivme kazandırdı. Sonra onu kendi etrafında döndürdü ve bileklerine bir kumaş parçası sararak sırtından bağladı.

Dengesi yerine geldiğinde ve adamın ne yaptığını anladığında, kaçmaya çalışırken nemli zeminde kayarak mücadele etti. Tüm o çırpınışları ve kıvranışları bu işi daha da zorlaştıracaktı.

sonraki kısım zordu. Ön tarafı duvara yapışana kadar onu öne doğru itti, sonra bir dizini sırtına doğru kaldırarak onu sıkıştırdı ve ellerini serbest bıraktı. Diğer kumaş şeridini ağzının etrafından geçirdi ve yerine bağladı.

Dizini indirir indirmez ona doğru döndü. Tenini kızgın bir renk kapladı ve kasıklarına tekme atmak için bir ayağını dışarı attı. Adam ondan kolayca sıyrıldı ve kızın vahşi ruhu karşısında neredeyse iç geçirecekti. Bakışlarını onun göz kamaştırıcı ama öfkeli mavi gözlerinden ve bir kez daha bonesinden sıyrılan sarı bukleden ayırdı.

Onu güvenli bir yere götürdüğünde, ona istediğin kadar bakabilirsin. Adam yüzünün her kıvrımını öğrenirken o da avazı çıktığı kadar bağırabilirdi ama şimdilik onu açık alana çıkarmak zorundaydı.
Onu omzuna atarak dinledi ve kızın hâlâ ona bağırıyor olmasına rağmen sesin boğuk çıktığını duyunca rahatladı.

Kumda hızla ilerliyordu, zemini kaplayan aldatıcı derinlikteki su birikintilerinden kaçınmak için yapması gereken keskin dönüşlerde kalçaları yanıyordu. İleride, bazı büyük enkaz parçalarının arasında soluk pembe bir ışık belirdi ve onun kalçalarını sıkıca kavradı. Kız keskin bir çığlık atana kadar ne kadar sıktığını fark etmemişti.

Paslanmış bir uzay aracının arkasına dalarak onu tutuşunu gevşetti ve omzundan indirdi. Adam onu sırtını göğsüne dayayarak çevirirken ve bir eliyle ağzını kapatırken kadın adamın elinde çırpındı. Kızın başını sürünerek ilerleyen quallie'ye doğru çevirdi ve onu gördüğü anda bağırmasının kesildiğini ve vücudunun kaskatı kesildiğini anladı.

Henüz onları fark etmemiş gibiydi, bu yüzden quallie'nin yoluna devam etmesini beklerken onu göğsüne bastırarak çömelmiş halde kaldı. Onun kollarına sarılmış olmasından bu kadar keyif almaması gerekiyordu, en azından bu durumda, ama göğsünde yasak bir mırıltı yükseldi.

Niteliğin gittiğinden emin olduktan sonra uzun süre onu yerinde tuttu. Onu tekrar omzuna kaldırıp yola koyulduğunda, kız sessiz kaldı.

İleride kumda pürüzsüz, yuvarlak bir açıklık belirdi ve oraya doğru koştu. Sieliji muhafızlarının gözetimi altında madeni aylarca kazdıktan sonra Maladek nihayet yakınlarda başka bir tünel olduğunu hissetmişti.

Madenin siyah iç kısmı, sağlam yapısıyla sakin ve güven verici bir şekilde ileride beliriyordu. Çoğu varlığın yeryüzünün karanlık sınırlarını kendi halkı kadar rahatlatıcı bulmadığını bildiğinden, maden girişinde bırakılan birkaç portatif ışığı aldı.

Madenin derinliklerinde, diğer tünel sistemini hissettiği gizli noktaya doğru koşarken hava nemli ve ağırdı ama en azından sıcaktı. Elini duvar boyunca gezdirdi, parmak eklemlerinin sert plakalarını titreşimler azalana kadar taşa vurdu.

Kadını ayağa kaldırırken yumuşak fener ışığında ona ters ters baktı.

"Kaçma," diye uyardı, onun öfkeli bakışlarına karşılık vererek. "Fazla uzağa gidemezsin ve dışarıda ne olduğunu gördün." Birkaç dakika boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. Bir quallie ile karşılaşma riskine girmeyecek kadar akıllı olduğundan emin olan Maladek işe koyuldu.

***

Katie çok öfkeliydi. Ve kafası karışmıştı. Ve son derece öfkeliydi...
etkilenmişti.

İyi niyetli olmayan, yalancı pisliğin çıplak elleriyle keskin taşa vurmasını izledi

Duvar. Aklından ne geçiyordu? Taşları yumruklamakta ne kadar iyi olduğunu göstermek için mi onu götürmüştü?

En azından burası daha sıcak, diye düşündü Katie yerinde dönerken. Her taraftan bastıran karanlığı incelerken omuzları öne doğru kıvrıldı. Zifiri karanlık tünelden bir hayvanın fırlayacağına dair duyduğu ani ve garip korku onu kendisini yakalayana yaklaşmaya zorladı.

Diğerlerinden daha yüksek bir yankı aniden boşlukta gürledi ve kadın döndü. İlk başta seçebildiği tek şey, bir duvarın kenarına bakarken adamın dudaklarının kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılmasıydı. Sağa doğru birkaç adım daha attığında ise yeni bir geçit göründü.

"Bunu nasıl yaptın?" Katie ağzındaki kumaşın arasından konuştu, daha doğrusu söylemeye çalıştı. Çıkan tek şey boğuk bir ses karmaşasıydı. En başta onu bağlamış olmasına duyduğu öfke geri tepti ve ona ters ters baktı. Arkasından bağlandığı için kolları kaskatı kesilmişti ve yanaklarını çeken sert kumaş yüzünden ağzının kenarları acıyordu.

Volkanik kayalardan optik illüzyon geçitleri oyabilseydi ne olurdu? O hâlâ, kim bilir hangi nedenle onu kaçırmış olan sahtekâr bir vahşiydi.

Gözleri artık siyah değildi, kırmızı bakışlarını kıza dikti ve etli avucunu kızın pazusuna doladı. Onu kayadaki sıkışık açıklıktan geçirdi, sonra omzunu içeri itti. O kadar sıkıydı ki bir an için sıkışıp sıkışmayacağını merak etti. Ne yazık ki sıkışmadı ama keskin bir taş parçası gömleğini deldi. Sıkıştığında kumaş göğsünde çaprazlamasına yarıldı ve yırtık yarıların altındaki pürüzsüz, belirgin kaslar ortaya çıktı.

Bakışlarını ayırmak istediğinden daha zor oldu.

Işığı kaldırarak mükemmel yuvarlak tüneli her iki yönde de taradı. Görünmeyen bir yerden damlayan su yankılanıyordu ama tünel başka türlü sessizdi. Rahatsız edici bir şekilde.

Sonunda adam ışığı indirdi ve rahatlamış bir nefes verdi. "Artık güvende olacağız," dedi ve kendi ifadesine katılıyormuş gibi başıyla onu onayladı.

Kadın ona sadece ters ters bakınca çenesinde bir kas seğirdi. Ona doğru bir adım attı ve kız sıçrayarak uzaklaştı. Omuzları yumuşak hırlamasıyla aynı anda geri çekildi. "O zaman bağlı kalmak ister misin?"

Katie tuhaf bir şekilde başını sallama isteği duydu. Sanki burada mantıksız olan *kendisiymiş* gibi bıkkın bir ses tonuyla konuşması çok sinir bozucuydu. Ama sırf ona inat bağlı kalmak aptalcaydı. Ona buyurgan bir bakış fırlatırken çenesini yukarı kaldırarak döndü ve ellerini ona uzattı. Bunun olacağını bilmesine rağmen, adamın sıcak parmakları tenine değdiğinde sıçradı. Elleri bileklerinde oyalandı, kumaş düştükten sonra hafifçe sıktı.

Sert, güçlü avuç içleri kızın ağrıyan bileklerini ovarken çok iyi hissettirdi. Çok iyi. Öfkeli bir çekişle kollarını adamın ulaşamayacağı bir yere çekti. Az önce yaptıklarından sonra dokunulmaya aç vücudu bu adama herhangi bir hareket alanı bırakırsa lanetlenecekti.

Ağzının etrafındaki kumaşı çekerek ondan birkaç adım daha uzaklaştı. Çenesini gerdi, ağzını açıp kapattı, sonunda tıkaç gitmişti.

Sinirlerine hakim olamadan öfkeli bir nefes çekti ve bildiği tüm küfürleri ona haykırmaya hazırlandı.

"Seni aşağılık, yalancı kafir!" Kelimeler ağzından çıkarken donuklaşmıştı. Neydi o, Viktorya dönemi büyükannesi mi?

Adam onun karşısında kıpırdamadan durdu ama hakaretleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Katie hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurmak istedi. Dünya'dan kaçırıldığında çok küçüktü ve okuldaki diğer çocukların küfürlü sözler kullandığını duymuş olsa da, kendisi bunları kullanamayacak kadar gergindi. Sonra, kaçırıldıktan sonra, sarayda uygunsuz dil her zaman hor görülmüştü. Birbirlerinin kafalarının içinde istedikleri her şeyi söyleyebilen Charkathan'lar bile nadiren küfür ederlerdi.

Yine de azarlanmayı hak eden biri varsa o da bu adamdı. "Sen bir... bir... pisliksin!" Yanakları kızarmış, istediği tonun altını çizmişti. "Seni cırtlak manifti!" diye ekledi, Charkathan'ın kullandığını duyduğu bir hakareti deneyerek.

Bunun üzerine iki kaşı da kalktı. *Harika*. Birini bile doğru dürüst kıramamıştı. Gözleri yaşardı.

"Bana yardım edeceğine söz vermiştin," diye titreyerek nefes verdi. "Yalan söyledin." Söylemesi aptalca ve gereksiz bir şeydi ama yine de bu yabancı tarafından ihanete uğramış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

"Yalan söylemedim," diye gürledi sonunda, ona doğru bir adım atarak. Aceleyle uzaklaştı, adamın yırtarken sarkıttığı bornozunun yırtık bir şeridine takılıp tökezledi. Adam olduğu yerde durdu ama iri vücudu gergindi, kasları sanki onu takip etmek istiyormuş gibi sıkılıp gevşiyordu.

"O zaman bu ne?" diye bağırdı, ellerini boşluğa doğru savurarak. "O kapıyı açmama yardım edeceğini söylemiştin. Arkadaşlarımı bulmama yardım edeceğini söylemiştin. Beni güvende tutacağını söyledin ama yine de yaptığın ilk şey o canavarların olduğu çöle kaçmak oldu."

Gözleri yanağından süzülen bir damla yaşı takip ediyordu ve sanki karnından bıçaklanmış gibi görünüyordu. Katie ona bir anlam veremiyordu.

"Tüm bunları yapmana yardım edeceğim." Sesi alçak ve emindi. "İstersen o kapıyı açarım. Arkadaşlarını bulacağım. Benden istediğin her şeyi yapacağım. Sen... Ben tanıdığımda..." Derin bir nefes çekti ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Açıklaması zor ama önce seni güvenli bir yere götürmem gerekiyordu."

Ağzı açık ve kaşları çatık bir şekilde ona baktı. Hayal kırıklığı ve öfkesi kafasını karıştırmıştı. "Orada güvendeydik," diye karşı çıktı, sesi normalden daha yüksek çıkıyordu. "O insanlar sabaha kadar dışarı çıkmaz ve o solucan şeyler sipere girmez."

Sanki iyi bir açıklama arıyormuş gibi karanlık tünelin etrafına baktı. Sonunda omuz silkti. "Burada daha rahatım."

"Burada daha mı rahatsın?" diye tekrarladı, sesinde keskin bir ton vardı. "Beni omzuna attın, hiçbir erzak, yiyecek, su olmadan tehlikeye doğru koştun, bu rastgele mağaraya, çünkü beni güvende tutmak istedin ve burayı mı *tercih ediyorsun*?"

Adam kocaman omuzlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmayınca Katie inanılması güç bir kahkaha attı. Başlığının iğneleriyle oynayarak bir daire çizdi. Buna ne demesi gerekiyordu? Adam daha sakin görünüyordu ve şimdi yalnız ve hareketsiz olduklarına göre onu oradan oraya savurmak için herhangi bir hamle yapmamıştı.

Kadın ona döndüğünde, adamın gözleri saçlarının bir kısmının serbest kalmasına takıldı. Adam öyle yakıcı bir yoğunlukla baktı ki, kadın kendini çıplak hissetti. Çabucak saçlarını tekrar yerine tutturdu. İğneleri yeniden tutturmak üzereydi ama o daha bunu başaramadan adam ona doğru geldi ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi kumaşı nazikçe çekiştirdi.

"Hey!" diye bağırdı, saçlarını yerinde tutan birkaç toka bir tutamla çekilip çıkarılırken. Başlığı

yere düşürdü ve yüzünü iki büyük avucunun içine aldı.

Adam parmaklarını boynundaki buklelere gömüp başını bir o yana bir bu yana yatırırken Katie nefes alamıyor gibiydi. Geniş gözlerle ve yumuşak bir gülümsemeyle Katie'nin dağınık saçlarına baktı, sanki bu şimdiye kadar gördüğü en güzel şeymiş gibi.

Parmakları kadının buklelerine daldı, kavis çizdi ve derisini çizdi. İçinde bulunduğu duruma ve bu adamın kafasını ne kadar karıştırdığına rağmen, adamın becerikli parmaklarının kafa derisini yoğurduğunu hissedince göz kapakları titredi.

Katie ellerini adamın bileklerine doladı, tamamen geri çekilmek niyetindeydi ama bunun yerine tüm enerjisini boğazında yükselen iniltinin kaçmasını engellemeye odaklamak zorunda kaldı. Adam çok yakınına eğilip burnunu şakağındaki saçlara gömdüğünde ve derin derin içine çektiğinde omurgasından aşağı hoş bir ürperti aktı.

Toplum içinde saçlarını saklamaya çok alışkındı ve nadiren de olsa kendisine dokunulurdu. Bu şekilde değil. Kendi ifadesine göre, onun güvenliğinden korktuğu için düşünmeden bir mağara adamı gibi davranan bir adam tarafından değil.

Adamın uzun nefesi sıcak havayı kulağına değdirdiğinde Katie kesik bir iç çekişi bastıramadı. Adam geri çekildi. Bakışları ona doğru kaydı. Sanki nerede olduğunu ve ne yaptığını fark etmiş gibi ellerini bıraktı.

Şu anda bulundukları tünel hiç de soğuk olmamasına rağmen, adam ondan birkaç adım uzaklaştığında Katie bir ürperti hissetti. Boğazı düğümlendi ve ona bakarken parmakları seğirdi.

"Bunu bir daha yapma." Bu cümleyi ağzından çıkarmak diş çekmek gibiydi. Nedense onun bunu tekrar yapmasını çok istiyordu. "Beni o kapıya geri götürmelisin. Arkadaşlarımın orada olup olmadığına bakmalıyım."

Adamın ağzı sertleşti. "Bakmana yardım edeceğim ama seni sipere geri götürmeyeceğim. O kapının arkasında değiller."

Ve böylece, mini kafa derisi masajının neden olduğu hafif vızıltı kayboldu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o kapı baraj için ikincil bir kontrol paneline açılıyor. Orada kimse tutulmuyor."

Katie'nin parmakları kıvrıldı ve dişlerini sıktı. "Madem bunu biliyordun, neden bir şey söylemedin?"

Omuzlarını kaldırdı. "Beni hücreden çıkarman için seni ikna etmem gerekiyordu. Sana o kapının ardında hiçbir şey olmadığını söyleseydim, bana hiçbir şey için ihtiyacın olmazdı."

Bu tam olarak doğru olmasa da, istemeyerek de olsa onun ne demek istediğini anladı. "Peki, nerede olduklarına dair bir fikrin var mı? Deniz madeninde mi? Yoksa bu konuda da mı yalan söylüyordun?"

Boynundaki bir kas esnedi. "Söylediklerim doğru. Deniz madeninde olabilirler. Ama seni oraya götürmeyeceğim. Çok tehlikeli."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Katie tüm bu *tehlike* saçmalığından rahatsız olmaya başlamıştı. "*Benden istediğin her şeyi yaparım* sözüne ne oldu? Şimdiye kadar hiçbir şey yapmama yardım etmeyi reddettin. Beni hiçbir malzemem olmadan yeraltındaki boş bir tünele getirdin. Ne-"

"Erzaklarınız?" Adam onun duruşunu taklit ederek kocaman ellerini kalçalarına doğru kaldırdı.

"Battaniyeler. Yiyecek. Su. İlaç. Gemimizdeki filikaların acil durum çantaları
Her şeyi. İki tanesini uyuduğum yerde bırakmıştım. Şimdi hiçbir şeyimiz yok."

Bakışları onun sözleriyle aydınlandı, omuzları kalktı. "Düşen tüm yaşam kapsüllerinin içinde mi?"

"Evet, ama-" Adam ondan uzaklaşırken Katie ellerini kaldırdı. Tünel girişinden geri çekilmeye başladı. "Şimdi dışarı çıkamazsın! Daha yeni bana ne kadar tehlikeli olduğunu söyledin."

"Davranışımı telafi etmek için ihtiyacın olan her şeyi sana geri getireceğim."

Katie kekeledi. "Hayır, yapamazsın... Gecenin bir yarısı dışarı çıkman gerektiğini söylemedim."

Başını eğerek sarp açıklıktan ona baktı. "Gitmeden önce bana adını söyler misin?"

Buraya gelirken gördüğü devasa solucan yaratığın görüntüsü zihninde canlandı ve nabzı kulaklarına çarptı. Ya çantalarını almaya çalışırken öldürülürse? "Kal. Onları yarın alabiliriz."

Cevap vermedi, sadece kaşlarını kaldırmış, onun adını bekliyordu. Bıkkın bir iç çekişle ellerini indirdi. "Katie," diye cevap verdi. "Seninki ne?"

"Maladek." Gözleri kızın yüzünde gezindi, çekilmiş kaşlarında takdir açıkça görülüyordu. "Güvenini geri kazanacağım Katie." Bununla birlikte ortadan kayboldu.

Bölüm 6

Katie uzak duvara yaslanmış, tünelin loş açıklığına bakıyordu. Adam gittikten sonra birkaç dakika ileri geri yürümüş, parlak siyah duvarları incelemek için feneri kullanmıştı. Bir tür volkanik kayaya benziyordu. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve acı dolu bir tıslamayla geri çekti. O da volkanik kaya gibi keskindi. Adamın çıplak elleriyle kayayı oyabilmesine bir kez daha hayret etti.

Bir an için, silah olarak kullanmak için bir dilim kesmeyi deneyip denemeyeceğini düşündü, ama buna karşı karar verdi. Kıracak bir şeyi yoktu ve denerse muhtemelen sadece kendine zarar verecekti. Ayrıca, nedense buna ihtiyacı olduğunu hissetmiyordu.

Katie, Maladek'in geri dönmesinden korkması gerektiğini biliyordu. Başka bir tünel araması ya da yeni bir saklanma yeri bulmak için çölde koşmayı göze alması gerekiyordu. Ama onu endişelendiren tek şey onun geri dönmeyecek olmasıydı. Neden daha fazla korkmadığını bir türlü anlayamıyordu.

Sinirlendin mi? Evet. Kızgın mı? Evet. Merak mı? Maalesef, evet. Ama korkmadım.

Kadın ikisini de buraya getirdiği için onu eleştirdiğinde çok mahcup görünüyordu. Sanki bunun düşüncesizce yapılmış bir şey olduğunu biliyor ve utanıyor gibiydi. Katie nedenini tam olarak kestiremiyordu ama bu konuda başka bir seçeneği olmadığını düşündüğü hissine kapılmıştı. Adam saçına dokunduğunda da aynı duyguya kapılmıştı. Sanki kendine engel olamıyordu. Ama bu ne anlama geliyordu?

Tünelin dışından gelen sesler yankılandığında ve bir uzun bir de kısa boynuzun açıklıktan içeri baktığını gördüğünde ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Cüssesini tünele sıkıştırmaya çalışan adamın boynuzlarını incelemek için biraz vakti olunca, kısa boynuzunun sanki kesilmiş gibi kesin ve düz bir yüzeyle sonlandığını fark etti.

Adamın terli yüzü göründüğünde Katie oturduğu yerde kaldı. Nefes alış verişi düzensizdi, kocaman göğsü inip kalkıyor ve mor-gri teni hafif bir fuşya tonuyla kızarıyordu.

Arkasından, bir değil, iki değil, dört erzak torbasını açıklıktan içeri çekti. Çantaları taradı, yanındakilerin yıpranmış görünümünü tanıyamadı. Gittiği bir saat kadar süre içinde bir şekilde el değmemiş dört filika mı bulmuştu?

Kadın sorgulayan bakışlarını adama yöneltti ve duyduğu hınç dolu saygı yüzüne vurmuş olmalıydı ki adamın ağzı bir sırıtışla kalktı. Paketleri bir adak gibi kadının tam önüne koydu, sonra yanına yerleşti, kalın kordonlu ön kollarını dizlerine dayadı.

Normalde Katie, kırmızı gözlü yakışıklı bir yabancının odaklanmış, gözünü kırpmadan bakan bakışlarıyla karşılaşmaktan çekinirdi ama kendini Maladek'ten başka bir yere bakamaz halde buldu. Bu adamın ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu; bir an için kibar ve otoriter, bir an sonra ise hevesli bir tazı gibi ayaklarının dibine kemik bırakıyordu.

Şu anda bu muammayı çözemeyecek kadar yorgun olduğu için paketleri karıştırdı. Hidrasyon tabletlerini ve beslenme çubuklarını ayırdı ve her ikisinden de birer porsiyon ona attı. Adam bir eliyle onları yakaladı ve şikâyet etmeden mideye indirdi. "Eşit olsunlar," diye talep etti, kadının özenle sıraladığı yiyecek ve su yığınlarını işaret ederek.

Katie her günün erzakına baktı, onunki onunkinden çok daha küçüktü ve kaşlarını çattı. "Senin benden daha fazlasına ihtiyacın var. Şu haline bak." Adamın etkileyici cüssesine bir el salladı. Gözleri adamın açıkta kalan göğsüne takıldı, yırtık gömleği yakasına yakın bir yerden birkaç santim

sarkıyordu.

Boğazı kuruyunca hidrasyon tabletlerinden birini ağzına attı. Sıvı su kadar tatmin edici değillerdi ama işlerini görürlerdi.

Onunla tartışmak yerine kaşlarını çattı. Bakışları tekrar taktığı başlığına kaydı ve yüzündeki buruşukluk derinleşti.

"Sırada ne var Maladek?" diye sordu, ona biraz daha yiyecek ve su atarak. "Bu mağaradan çıkmadan arkadaşlarımı nasıl bulacağız?"

Erzakını bir kenara koydu. "Bir planım var, küçük insan. Endişelenme." Kız ona bakmaya devam edip hayal kırıklığını belli edince, açıkladı. "Charkathan'ı bulmak en kolayı olmalı. Düşündükçe deniz madeninde olduğuna olan inancım azalıyor. Önce Sieliji'nin ek binalarını kontrol etmeliyiz. Bazen sesleriyle kontrol edemedikleri mahkûmları içeride çalıştırırlar. Temizlik, yemek pişirme gibi. Binalarının etrafında, elektrik çarpmasınlar diye mahkumların dışarı çıkmasını engelleyen sınırlar var."

"Ya orada değilse?" diye ısrar etti.

Maladek kızın midesini bulandıran karanlık bir sırıtışla parladı. "O zaman saklanırım ve onlar bana nerede olduğunu söyleyene kadar muhafızlardan birini tutarım. Ama bunun için senin yardımına ihtiyacım olacak."

"Benim yardımım mı?" Katie her şeyden çok şaşırmış bir halde yutkundu.

Parmağıyla boynundaki şok tasmasına dokundu ve ardından kulağını işaret etti. "Kulaklarıma tıpa yerleştirdiler ki duymamı engellemesin ya da zarar vermesin. Ve bu tasmayı boynuma kilitlediler. Tıpaları çıkarmaya çalıştım ama ne zaman denesem beni bayıltacak şekilde şok vermeye ayarlanmışlar. Eğer ben bayıldıktan sonra onları çıkarırsan..."

Katie ellerini önünde birleştirerek başını salladı. "Oh hayır. Bu kulağa berbat bir fikir gibi geliyor. Ölene kadar seni şok etmeye devam etmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Ona verdiği beslenme barından bir parça ağzına attı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu iyi bir işçiyi ziyan etmek olur. Ayrıca, teknoloji ilkel. Bu seviyede bir programlamaya sahip olmamalı. Kulaklarımda kalırlarsa size yardım etmemin hiçbir yolu yok. Bir Sieliji'den tek bir nota ve ben onların enstrümanıyım."

Maladek, aralarında sadece bir acil durum paketi olacak şekilde tam karşısına oturana kadar ona yaklaştı. Öne doğru uzanarak kızın bileğini kendine doğru çekti ve beslenme çubuğunun kalan yarısını kızın eline koydu. Katie ona baktı. Adam onun kalkık avucunun altını dürttü, sözsüz bir şekilde onu yemeye çağırdı.

"Ama tıpaları çıkardıktan sonra," diye devam etti, "kulaklarımı tıkayabilirim, böylece şarkıları beni etkilemeyecek. O zaman tek yapmamız gereken bunun anahtarını bulmak olacak." Tekrar yakasına vurdu, sonra da elindeki yenmemiş çubuğa baktı. Yakut kırmızısı gözleri kısıldı ve çenesi kaskatı kesildi, sert bakışlarını onun şaşkın bakışlarına dikti.

Rol yapmayı ve kurnazlığı unutan Katie ağzından kaçırdı: "Ne istiyorsun Maladek? Yardımın karşılığında ne istiyorsun?"

Patlıcan rengi ağır bir kaş kaldırdı. "Yemek yemeni istiyorum."

"Evet, ama bunun dışında. İnanılmaz derecede tuhaf olmasa da iyi bir adam mısın? Gerçekten sadece bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Sana söz verdim. Beni özgür bıraktın ve ben de sana borcumu böyle ödüyorum. Ve..." Elleri,

uyluklarının üzerinde durdukları yerde seğirdi. Odak noktası, sanki seçiyormuş gibi paketlerin üzerinde dolaştı.

Sözcükleri dikkatle seçti, sonra bakışları sabit bir şekilde onunkilere döndü. "Benden hoşlanmanı istiyorum Katie."

Kız onun bu son derece saçma cevabına karşılık veremeden çantayı karıştırmaya başladı. *Ondan hoşlanmamı mı istiyor? Neden?* Karnında kıvrılan ısıya kaşlarını çattı.

Başlığını işaret etti ve ardından beslenme çubuğunu tuttuğu elini tekrar dürttü. "Bunu neden takıyorsun?"

Katie küçük bir ısırık aldı ve tatsız yemeği zorla boğazından aşağı indirdi. Aslında başlığı takmaktan hoşlanmıyordu ve yalnızken de genellikle takmıyordu. Ama yıllarca her gün taktığı için, başlığını çıkardığında kendini çıplak hissediyordu. "İnsanların önünde hep takıyorum. Takmamak garip hissettiriyor," dedi omuz silkerek. "Birlikte çalıştığım Charkathan saçtan hoşlanmıyor ve zaten üniformamın bir parçası, bu yüzden alıştım."

"Saçlarını çok beğendim," diye gürledi Maladek, bakışlarını onun üzerinde tutarken gözlerinden sıcaklık yayılıyordu.

"Fark ettim," dedi Katie yavaşça. Adamın kalın parmaklarının saçlarında gezindiği anı hatırlayınca teninde bir ürperti belirdi. "Başlık gerçekten rahatsız edici oluyor. Saçlarımı kazıtsam daha kolay olurdu. Char Tomi de bana sürekli bunu yapmamı söylüyor."

"Yapamayacaksın." Sesi normalden daha yüksek olmasa da, sözleri boşlukta gümbürdüyor gibiydi.

Yemeğinden bir ısırık daha alırken kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Peki sence bu konuda söz hakkın var mı?"

Sanki vereceği cevabı dikkatle düşünüyormuş gibi çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. "Söz hakkım yok elbette." Kelimeleri sanki her biri fiziksel bir darbeymiş gibi gıcırdatarak söyledi.

Katie başını salladı. "Hayır, değilsin," diye onayladı. Adam olduğu yerde kıpırdandı ve Katie sırıtışını bastırmayı başardı. "Rahatlayabilirsin. Tıraş etmeyi düşünmüyorum."

Omuzlarındaki gerginlik bir nebze olsun azaldı ve memnun bir mırıltı çıkardı. Aslında Katie saçlarını seviyordu. Ona annesinin saçlarını hatırlatıyordu. Dünya'daki ailesiyle olan tek bağlarından biriydi. Saçları uzadığında ve sırtına doğru kıvrıldığında aynada inceler ve bir zamanlar gerçekten bir yere ait olduğunu hatırlardı.

Çoğu zaman saçlarını çenesine kadar kestirirdi çünkü uzun olduğunda başlığının altında idare etmek çok zor olurdu. Saçını yıkarken tüm düğümleri çözmek başlı başına bir işti. Kısayken bile, yıkandığı günlerde saçına şekil vermeye çalışmaktan vazgeçmişti. Başlık zaten yaptığı her işi mahvediyordu. Bir elini kafa derisine götürerek inledi.

Gördüğünde berbat görünüyor olmalıydı. Bugün yaşanan onca heyecandan sonra, onu temizlemek için bir mucize gerekecekti. Çantalardan birine uzanarak, her gece kendini yıkamak için kullandığı temizleyici köpükten küçük bir şişe çıkardı. Bir tane de Maladek'e uzattı.

"Sana elektrik vermeden önce yıkanmak ister misin?"

Bölüm 7

Katie artık ona bağırmıyor ya da ağlamıyordu, bu da bir başlangıçtı. Ama ona hâlâ tam olarak ısınamamıştı. Gözlerinde korkuyla ona bakmamak, sonunda ona açıkladığında aralarındaki bağı kabul etmekten çok uzaktı.

Kendi adına, ayartılmaya ihtiyacı yoktu. Onunla ilgili her şey onu çağırıyordu. Her konuştuğunda, sesi sıcak bir su gibi teninde kayıyordu. Kadının her bir küçük şeyi inceleme şekli ve sessizlik uzadığında, sanki elinde değilmiş ya da belki de bunu yaptığının farkında değilmiş gibi mırıldanması onu büyülüyordu.

Kızın uzattığı şişeyi aldı ve parmaklarını kızın teninde gereğinden fazla gezdirdi. Zaten ağrıyan siki kadının yumuşak avuçlarını hissedince zonkladı ve hayal kırıklığı içinde böğürmek istedi.

İşaretleri ortaya çıktığından beri üzerine yağmaya devam eden saf duygu, içgüdü ve ihtiyaç seli en hafif tabirle bunaltıcıydı. Bir eşi tanımanın böyle bir şey olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve neden olsun ki? Sanki genç Clecanialılara bağ ortaya çıktıktan sonra bağın talepleriyle nasıl başa çıkacaklarını hâlâ öğretmiyorlardı.

Üç yüz yıl önce yaşamış olsaydı, tam olarak ne bekleyeceğini bilirdi. Şu anda onu rahatsız eden dürtülerle mücadele etmek için stratejileri olurdu. Ama bu haliyle Maladek, karşısında oturan nefis kadın karşısında kendini tamamen hazırlıksız hissediyordu.

Güzel mavi gözleri tekrar adamın göğsüne kaydı. Boğazını temizledi. "Um, yıkanmak için nereye gideceksin? Ben nereye gideyim?"

Maladek şişeyi neredeyse avucunun içinde eziyordu. Yine yapmıştı. Vücuduna baktığında bakışlarının takdir edici olduğundan neredeyse emindi. Kendi kendine bunların hepsinin kafasında olduğunu, bağın ona oyun oynadığını söylemişti ama yine yanılmış olamazdı, değil mi?

"İstersen burada yıkanabiliriz." Sesindeki boğuk hırıltıya engel olamadı. Tek umudu kızın korkup kaçmamasıydı. Ama sonra çok garip bir şey oldu. Gözleri adamın vücudunda gezindi ve yavaş, hüzünlü bir iç çekti.

"Bence yapmasak daha iyi." Tünelin aşağısındaki keskin bir virajı işaret etti. "Ben orada olacağım."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Maladek'in çenesini gevşek bırakarak uzaklaştı. Bu ifade neyle ilgiliydi?

Birkaç adım geri çekildi ve bakışlarını onun muhtemelen çıplak olduğu noktaya sabitledi. İnsanların şaşırtıcı olduğunu zaten öğrenmişti ama Katie düpedüz şaşırtıcıydı.
Kıyafetlerini yırtıp konsantre köpüğü hızla saçlarına ve vücuduna sıktı, köpük köpürüp çatırdayarak yere kaymadan önce onu temizlerken bekledi.

İyi bir önlem olarak spreyi giysilerini temizlemek için de kullandı, ancak gömleğine geldiğinde durakladı.
Kirli bıraktı ve fırlatıp attı. Tüneldeki yerlerine dönerek yere birkaç ısıtılmış battaniye serdi. İlk başta battaniyeleri geride bırakıp bırakmama konusunda kendisiyle tartışmış, battaniye yoksa onun yanında ısınabileceğini düşünmüştü. Ama ne yazık ki, geri getirdiği her pakette bir şekilde battaniyeler kaybolursa kızın bunu fark edeceğini düşündü.

Katie'nin de işini bitirip ona katılması uzun sürmedi. Nefesini tuttu ve Katie'nin bakışları onun

çıplak göğsüne takılınca gururla omurgası dikleşti. Onun bakışları

Derisinde haşlanma izleri vardı.

"Gömleğine ne oldu?" dedi sonunda, onun karşısına yerleşerek.

Maladek, kızın en ufak bir uyarılma belirtisi burnuna çarptığında sırıtışını bastırmak zorunda kaldı. Onu çekici bulmuştu. Tanrılara şükürler olsun. "Karmakarışıktı. Temizlemeye değmez." Şansını denemeye karar verdi. "Ayrıca, vücuduma bakmaktan hoşlandığını fark ettim."

Yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık belirdi ve ona küçük bir sırıtış attı. "Özür dilerim. Çok güzel bir fiziğiniz var. Betuhines'te sizin kadar kaslı insanları pek sık görmüyorum. Bakmayı bırakacağım." Bakışlarını zorla yere indirdi.

Sürpriz dudaklarını birbirine kenetledi ve sessizlik uzadı. Bu kadar açık bir dürüstlük beklemiyordu. Özellikle de daha birkaç saat önce onun gözlerini oymaya hazır olduğundan beri. Başka herhangi bir Clecanian kadını gerekmedikçe konuşmayı reddederdi ve kesinlikle çekiciliği kabul etmezlerdi. "Dolgun görünebilirsin Katie. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor."

Kızarması derinleşti, geniş gözlü bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı. Boğazını temizledi ve avuç içlerini yeni temizlenmiş sıkıcı bornozuna sürttü.

Neden böyle çirkin bir giysi giymişti? Bunun bir üniforma olduğunu söylemişti. "Betuhines'te yaşamaya nasıl başladınız?" Maladek şu anda Clecania'da bulunan insanların Dünya dışında yaşayan tek insanlar olduğunu düşünmüştü ama şimdi galakside dolaşan başkalarının da olabileceği aklına geldi.

Yanaklarındaki sıcak kızarıklık soldu. "On dört yıl önce Dünya'dan alındım. Sanırım beni kazara aldılar. Sonunda beni bir köle tüccarına sattılar ve sonra bir Charkathan beni buldu. Beni Betuhines'e geri götürdü ve sarayda çalıştırdı. Satın alma bedelimi geri ödediğimde gitmekte özgür olacağımı söylediler."

"Satın alma bedelini ödeyene kadar ne kadar vaktin var?" Maladek dağdan topladığı tüm mücevherleri bir gemiye doldurup saraya atacaktı, eğer özgürlüğünü garanti altına almak için bu gerekiyorsa.

Dilini şaklattı ve odanın etrafına bakındı. Küçük, saygısız bir gülümsemeyle, "Ah, yaklaşık on yıl önce falan," dedi.

Kaplama parmak eklemlerini yere sürttü. "Sözlerini tutmadılar mı?" Ona doğru kayarken hırıltısını sesinden uzak tutmayı başaramadı. Kadının onun hareketlerini izlemesi ama yaklaşmasına itiraz etmemesi küçük bir zaferdi.

"Hayır. Ben kalmayı seçtim."

Bu bilgi öfkesini yatıştırdı. En azından Endrolfen kraliyet ailesinden kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaktı. "Dünya'ya dönmeyi denemek istemiyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve bornozunun yıpranmış kenarıyla oynadı. "Neye geri dönmek?" Fısıltılı sesi kargaşa doluydu. "Şansım varsa ailem hayatına devam eder. Ya da en azından ortadan kaybolmamla barışmış olacaklar. Küçük kardeşim şimdiye kadar liseden mezun olmuştur. Eğer geri dönersem, eski yaraları yeniden açmış olurum. Hem orada ne işim var ki? Hayatımın neredeyse yarısı Betuhines'te geçti."

Sulu gözleri nihayet onunkilerle buluşmak için kalktı. Açık mavi derinliklerindeki acı boğazını sıktı. "Bana nereye gittiğimi sorduklarında ne diyebilirdim ki? Onlara gerçeği söyleseydim, muhtemelen beni akıl hastanesine kapatırlardı. Dünya'da yaşayıp on dört yılımı uzaylılar arasında

geçirmemiş gibi nasıl davranabilirdim? Gördüğüm ya da yaptığım inanılmaz şeylerin hiçbirini asla paylaşamazdım. Ve paylaşsalar bile

İnan bana... Ben olsam ne yapardım? Liseyi bitirmedim. Başkanın kim olduğunu bile bilmiyorum."

Başını salladı ve bir ipi çekiştirdi. "Bencilce mi yoksa nazikçe mi bilmiyorum ama kaçırıldığımda olduğum kişi değilim. Şimdi geri dönmeyi hayal bile edemiyorum."

Sesindeki acı dolu kararsızlık ve hüzün, onu göğsüne sımsıkı sarmak istemesine neden oldu ama doğru zaman değildi. Henüz değil.

"Betuhines'te mutlu musun?" diye sordu. Bir yanı onun hayır demesini istiyordu. Bu bencilceydi ama eğer mutsuzsa, onu kendisiyle birlikte Clecania'ya dönmeye ikna edebilirdi. Yine de mutluysa... O zaman hayatını bir kenara bırakıp onu takip etmesi gerekecekti.

"*Mutsuz* değilim," dedi omuz silkerek. "Bazen yalnız hissediyorum." Gözleri önce onunkilere kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Etrafında seninle aynı olan hiç kimsenin olmaması çok garip. Betuhinyalılar sesimden nefret ediyor. Charkathan'lılar saçımdan nefret ediyor. Mutfakta kokuma dayanamayan birkaç Jubom var. Saraydaki arkadaşlarım harika ama onlar farklı. Neden yalnız hissettiğimi her zaman anlamıyorlar. Yemekte birbirleriyle kafalarının içinde konuşuyorlar ve bunca zaman sonra bile onları duyamadığımı unutuyorlar. Etrafimda kendim olabileceğim insanların olması güzel olurdu." Kadın hafif bir kıkırdama çıkardı ve adamın içi sıcaklıkla doldu. "Kaşlarımı her gördüklerinde kendilerini tutmak zorunda kalmayan insanlar."

Tekrar ona baktı ve yüzü düştü, kaşları birbirine yaklaştı. "Özür dilerim," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum."

Her parçana bayılıyorum. Hayallerimden oyulmuş olsaydın daha mükemmel olamazdın. Eğer sana sahip olmama izin verirsen, hayatının her günü sana ne kadar değerli olduğunu göstereceğim. Maladek tüm bunları ve daha fazlasını söylemek istedi ama korku onu engelledi. Gerçekten de ona sunacak yeterli şeyi var mıydı? Yeterli miydi? Bu gezegene nasıl geldiğini öğrendikten sonra onu ister miydi?

Onun yerine başka bir şey önerdi. "Seni gezegenime geri götürebilir ve oradaki insanlarla tanıştırabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapar mısın? Seninle gelmeme izin verir misin? Baş belası olmayacağıma söz veriyorum. Benden bıkmaya başlarsan kendi başıma da gidebilirim." Sözcükleri çabucak ağzından çıktı ve oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri yuvarlak ve umut doluydu.

Onu rahatsız etmekten mi endişeleniyordu? Bu fikir gülünçtü. Ona yakın olmak bile, bağırıp çağırsın ya da bağırmasın, hayatının en tatmin edici deneyimiydi. "Yanımda olmandan çok mutlu olurum."

Ona bahşettiği gülümseme o kadar parlaktı ki nefesini kesti.

"O halde plan hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," diye hevesle söze başladı. "Sizce ek binaya ne zaman girmeyi denemeliyiz?"

"Ne kadar süre baygın kalacağıma bağlı. Şansımız yaver giderse yarın akşam karanlığında içeri sızabiliriz. O saatlerde bina çoğunlukla boş olur çünkü tüm gardiyanlar ya mahkûmları kilitliyor ya da o günkü hasılatı düzenliyor olur."

"Peki diğer arkadaşımı nasıl bulacağız? Sieliji tutsaklarını hiç fidye için alıkoyar mı?" diye sordu. Onun cevap vermesini beklerken, küçük alanlarının etrafında dolaştı, paketleri duvara düzgünce yerleştirdi ve ısıtılmış battaniyeleri uzun dikdörtgenler halinde katladı ve üzerinde uyumak için yumuşak pedler haline gelene kadar birbirlerinin üzerine koydu.

Kendisine duyduğu öfke yumruklarını sıkmasına neden oldu. Her pakette üç battaniye vardı. On iki tane

Toplam. Sert zemini daha katlanılabilir hale getirmek için neden onları katlamayı düşünmemişti? "Bunu yaptıklarını sanmıyorum, hayır. Genellikle kendilerine ışık tutmayı sevmezler."

Her birine yumuşak bir yastık yapmak için bir battaniye daha katlarken kaşları çatıldı. "İttifak neden onlar hakkında bir şey yapmadı? Görünüşe bakılırsa Sieliji binlerce zavallı yolcuyu yere sermiş. Onların... ne bileyim... kınanması gerekmez mi?"

"Bu gezegen İttifak'ın bir parçası değil. Yolcuları buranın geçilmesi tehlikeli bir bölge olduğu konusunda uyarmak dışında Sieliji'yi yok etmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yok. Ama bunu yapmayacaklar."

"Neden olmasın?"

"Sieliji budur işte. Yırtıcı bir türdürler ve gemileri cezbederek avlanırlar. Onların bölgesine girdiğinizde sizi öldüren başka bir yırtıcıyı suçlamazsınız. Ne kadar aşağılık olursa olsun, doğaları yüzünden bütün bir türün yok edilmesini onaylamak İttifak için tartışmalı olacaktır."

"Ama çoğu yırtıcının avlarını köleleştirmediğini iddia ediyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Pilotlarımızın bu bölgeden geçmemeleri gerektiğini bilmemeleri şaşırtıcı."

Düşüncesiz bir mürettebat yüzünden içine düştüğü tehlikeye duyduğu öfke içini ısıtıyordu ama çok da kızamıyordu. Ne de olsa yaptıkları hata arkadaşını ona getirmişti. "Bu aptalca bir şeydi. Belki de bir sebepten dolayı araştırmalarını yapmadan uyarıları görmezden geldiler."

"Prens Skendro hemen eve dönmemizi istedi ve sanırım mürettebat oldukça yeniydi." "Prens

Skendro mu?" Maladek donakaldı. Endrolfen kraliyet ailesi tüm dünyada iyi tanınırdı. Galaksi. Zengin, cömert ve çok ama çok güçlü. Katie sarayda çalıştığını söylemişti ama o daha düşük rütbeli biriyle seyahat ettiğini düşünmüştü. "Diğer arkadaşın bu mu?"

"Evet, Prens'in gemi seyahatindeki görevlilerinden biriydim. Arkadaşım Char Tomi de bir diğeriydi." Katie'nin dudakları onun sert duruşunu görünce büzüldü. "Neden? Bu bir şeyleri değiştirir mi? Sence onu fidye için serbest bırakırlar mı?"

Maladek karşılaştığı şans karşısında rahatlayarak bağırmak istedi. "Her şey düşündüğümüzden çok daha kolay olabilir. Prens buradaysa, tek yapmamız gereken bir İttifak limanına mesaj göndermenin bir yolunu bulmak. Ailesi onu geri almak için her şeyi yapar ve çok güçlüler. Burada tutulduğunu öğrenirlerse, takviye gönderirler. Çoğu kişi iyi bir nedeni olmadan Sieliji gezegenine bu kadar yaklaşmaz, ama Endrolfen Prensi için? Tek yapmamız gereken bir ordunun gelmesini beklemek."

Katie ona doğru ilerledi, kristal gözlerinde heyecan parlıyordu. Siperde de aynı şeyi yapmış, farkına varmadan çok yaklaşmıştı. Maladek hem o zaman hem de şimdi, uzanıp onu kendine çekmemek için içindeki tüm içgüdüleri dizginlemek zorunda kalmıştı. Kızın kıvrık saçlarını örten korkunç başlığına baktı ve kızın kokusuna dair anılar gözüne çarptı. Güneş ışığı ve tatlılık.

"Böyle bir şeyi nerede bulabileceğini biliyor musun?" diye nefes aldı, lirik sesi vücudundaki her sert kası yumuşatıyordu.

"İstiyorum." Uzanıp onu yakalamamak için tırnaklarını kalçalarına geçirdi. "Bu plan değişikliği gerektiriyor. Her iki durdurucum da çıktığında, işarete doğru gideceğiz ve bir mesaj göndermeye çalışacağız. Ondan sonra kurtarılmayı beklerken arkadaşlarını arayabiliriz."

Katie sırıttı ve sanki dağının ortak ocağında sürekli yanan ateş

tenini ısıtıyor.

"Peki, o şeyleri kulaklarından nasıl çıkaracağım?"

Sırıtışı soldu. Bu hiç hoş olmayacaktı.

***

Maladek devasa bir taşı dış tünele açılan kapının önüne sürüklerken, "Saatlerdir arıyorsun," diye yakındı. "Oraya varmanın günler alacağını söylemiştin. Ne kadar erken başlarsak, o kadar çabuk yolumuza devam edebiliriz."

Her iki yönde de gidebildiği kadar ilerlemiş ve hiçbir tehlike işareti bulamamış olmasına rağmen Maladek'in içi hâlâ rahat değildi. Diğer tünelin girişini kapatan taşa baktı. Yan tarafta bir çatlak mı vardı? Belki de başka bir barikat bulmalıydı. Adam cevap vermeyince arkasından bir of çekti. Gerekenden çok daha uzun süre oyalandığı doğruydu.

"Kancayı taktınız mı?" diye sordu, tünelde bir kez daha ileri geri bakarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Elektriğin kaçınılmaz acısına aldırmıyordu ama hareketsiz kalma fikrinden nefret ediyordu. Ya ona ihtiyacı olursa? Ya çok uzun süre dışarıda kalırsa ve bir Sieliji tüneli bulursa?

Ya paylaşmak istediği başıboş bir düşüncesi varsa ve ben onunla konuşmak için uyanık değilsem? Uykuda bile olsa eşinden ayrı kalmak göğsüne bir sızı gönderdi.

Katie sağlam bir kanca haline getirdiği metal iğneleri havaya kaldırdı. Diğer ucuna uzun bir kumaş şeridi bağlanmıştı. Dikkati Katie'nin sağındaki minderli yatağa kaydı.

Şu anda üzerinde oturduğu battaniyeden daha kalındı. Onu daha rahat ettirmek için fazladan battaniye mi vermişti? Bu düşünce göğsüne yerleşti ve kalbini sıkıştırdı.

Lüks yatağı işaret etti ve kancasını kaldırdı. "Sen hazırsan ben de hazırım." Katie küçük beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Maladek onun gülümsemesinin gece ilerledikçe daha sık ortaya çıkmasını kişisel bir zafer olarak kabul etti. Eşi mutluluğu çabuk yakalıyordu ve bir şekilde onun varlığı bile kendi neşesini, varlığını bile unuttuğu karanlık, girintili bir köşeden çekip çıkarıyordu.

Adam ona doğru ilerledi ve battaniyelerin arasına diz çöktü. Adam ellerini beline dolayıp onu iki yataktan daha yumuşak olanına yatırdığında kız bir çığlık attı. Kız itiraz edemeden adam elini kaldırdı. "Benden daha az rahat bir zeminde uyumana izin vermeyeceğim." Yan yattı ve saçlarını kulağından uzaklaştırdı.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve adam onun ağız dalaşı yapmak istediğini söyleyebilse de, aynı zamanda memnun görünüyordu. Ama çok geçmeden gülümsemesi kayboldu ve sinirlerine hakim olarak çenesini kaldırdı. "Hazır mısın?"

Başını salladı, sonra aniden durdu. "Hayır, bekle. Sana bir şey aldım," dedi ve cebinden hediyesini çıkardı. Ona uzattı, nefesi göğsünde sıkışıyordu. Beğenecek miydi?

Dağında bulabileceği kadar iyi bir örnek değildi. Tüneli keşfederken hazineyi hissetmişti ve ona sevgisinin bir nişanesini verme fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Parıldayan mavi taşa bakarken başını yana eğdi. Tünel duvarından aldığı sivri bir taşla taşı oymuştu, böylece taşın potansiyelini görebilecekti. Düzgün kesildiğinde ışıldayacaktı.

Bunu vasatın altında bulur muydu? Bunu düşünmek ona acı veriyordu. Onun evinde, bir Tetran birine kur yapmak istediğinde, kapılarına çıkardıkları mücevherleri bırakırlardı. Ertesi gece hâlâ oradalarsa, hediye

reddedilmişti. Onunkini kabul edecek miydi?

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, onu kaldırıp fener ışığının yanında parmaklarının arasında döndürerek.

"Yürürken küçük bir birikinti hissettim, bu yüzden biraz kazdım." Kadın taşı incelemeye devam edince içinde bir endişe ve utanç duygusu belirdi. "Belki daha kaliteli başka taşlar da vardı," diye geveledi. Neden onlardan birini seçmemişti ki? "Ama bunun renginin gözlerine uyduğunu düşündüm. İstersen senin için başka bir tane alabilirim."

Rüya gibi bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en tatlı şey. En güzelinden bahsetmiyorum bile." Elini adamın koluna dayadı. Vücudundaki kaslar onun dokunuşuyla sıçradı ve teninin her yerinde kıvılcımlar çaktı. Onun için ne anlama geldiğinin farkında olmasa da, hediyesini kabul etmesi ona ölçülemez bir sevinç verdi.

Fenerin ışığı, Katie'sinden yayılan mutlu parıltının yanında sadece bir titreşimdi. Onu dağına geri götürebilirse, elinden geldiğince sık hediye yağmuruna tutacaktı. "Pekâlâ, devam edebilirsiniz," dedi, aniden bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu, böylece gerçekten de onu bu gezegenden çıkarabilecekti.

Taşı yavaşça yastığının üzerine koydu ve geniş bir nefes almadan önce bir süre daha ona baktı, ifadesi ciddileşti. "Tek yapmam gereken bunu tırnağa takıp çekmek mi? Bunun seni öldürmeyeceğinden ya da çok kötü yaralamayacağından emin misin?"

"Evet, muhafızlar tıpaları bu şekilde çıkarıyor, bu yüzden çok zor olmamalı. Ama sadece ipe dokunmayı unutmayın. Başka bir şey yaparsanız siz de şoka girebilirsiniz."

Katie öne doğru eğilerek adamın kulağının üzerine tünedi ve kancasını yavaşça bıraktı. Ne yaptığına dikkat etmesi gerekiyordu ama yüzünün üzerinde gezinen göğüslerinin kabarıklığı zihninin bulanıklaşmasına neden oldu. Parmakları altındaki yatağa kenetlendi, dişleri gıcırdadı.

"Sanırım buldum," diyerek ondan uzaklaştı. Kumaş yumruğuna dolanırken derin bir nefes aldı. "Üçe kadar sayıyorum." Endişe ağzını ince bir çizgi haline getirdi.

Başını salladı.

"Bir, iki-" Üçe gelmeden yumruğunu geri çekti. Her şey kararmadan bir an önce damarlarında şiddetli bir acı belirdi.

Bölüm 8

Maladek karanlık bir tünelin sonundaki taşı yontarken sırtındaki dalgalanan kaslar lamba ışığında parlıyordu. Katie onun çalışmasını izlerken bir iç çekti, eli cebindeydi, parmakları ona verdiği güzel mücevherin etrafında dönüyordu. Adam duruşunu değiştirip parmaklarının arkasını karanlık taştaki bir çatlağın üzerinde gezdirirken dudağını ısırdı.

Ağır kaşları konsantrasyonla eğilmiş, kayayı hissetmek için zaman ayırdı. Avucunu taşın yüzeyine bastırdı ve gözlerini kapattı, taşın kendisiyle konuşmasını bekler gibi hareketsiz ve sakin kaldı. Dün uyandığından beri bu gezegenin mağara sisteminde yollarını açıyorlardı ve onu bunu yaparken sık sık görmüştü. Her seferinde daha da büyüleniyordu.

Döndü ve onu neredeyse salyalarını akıtırken yakaladı. Gözlerini kaçırdı, hayal kırıklığı ruh halini bozmuştu. Bakmasına aldırmadığını söylemiş olsa da, onu yönlendirmek istemiyordu. O farklı bir türdü, tıpkı şimdiye kadar sahip olduğu tüm diğer uzaylı aşkları gibi. Birbiri ardına gelen başarısız kurlar ona insan olmayanlarla uyumlu olmadığını öğretmişti. Cinsel ya da duygusal olarak.

Erkek sevgilisinin menisinin kimyasal yanıklara yol açtığı son ateşli araba kazasından sonra cesareti kırılmış ve bir dahaki sefere hoşlandığı biriyle karşılaştığında ağırdan alacağına dair kendine söz vermişti. En azından herhangi bir parçasının ona zarar verip veremeyeceğini araştıracak kadar yavaş.

Yine de Maladek'le ilgili hayaller kurmaktan kendini alamıyordu. Bu kadar yakışıklı, cömert ve güçlü bir adamla birlikte olmak nasıl bir şey olurdu?

O bayıldıktan sonra Katie planladıkları gibi biraz uyumaya çalışmıştı ama ona hayran olmamak onun için çok zordu. Parmaklarını yüzünün güçlü çizgilerinde gezdirdiğini söylemekten bile utanıyordu, gergin çenesi onun dokunuşuyla gevşediğinde pelteye dönüşüyordu.

Katie de bu kadar çabuk iyileştiğine hâlâ inanamıyordu. Nazikçe uyandırıldığında sanki sadece bir saattir uyuyormuş gibi hissediyordu. Diğer tıpayı çıkarmalarını talep etmiş, bu da hararetli bir tartışmaya neden olmuştu. Katie iyileşmesi için ona daha fazla zaman vermek istemişti ama o da bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Sonunda Katie pes etmiş, ancak baygın kaldığı süre boyunca onun başında bekleyerek nabzını kontrol edip durmuş.

Gözlerini araladığında ve onu alnındaki saçları okşarken yakaladığında, göğsünden gürleyen bir mırıltı yayıldı. Bu ses kadının tüylerini diken diken etmişti. İçini bir sıcaklık kapladı.

Katie, Maladek'in sinyallerini tamamen yanlış okumuyorsa, ki sinyallerin hiç de ince olmadığından şüpheliydi, Maladek'in de ondan etkilendiğine inanıyordu. Belki de sonunda bu gezegenden ayrılıp Clecania'ya doğru yola çıktıklarında, bu çekimi daha fazla keşfetmeye açık olacaktı. Umarım geçici bir hayranlık değildir. Midesi bulanıyordu. Yoksa uzun zamandır karşılaştığı ilk kadın mıydı? Ne de olsa ona ne zamandır burada olduğunu sormamıştı. Ya Clecania'da onu bekleyen biri varsa? Ya da ya yanından geçen muhteşem, boynuzlu bir kadını görünce ilgisini kaybettiyse?

"İşlerin yoluna girmesi gerek," diye seslendi Maladek, pırıl pırıl parlayan siyah kayayı över gibi okşayarak. Bu tuhaf hareket karşısında yüzüne bir gülümseme yayıldı ama Maladek tekrar yüzünü ona dönmeden önce gülümsemesini bastırdı.

Ufalanan kayalardan oluşan yüksek platformundan inerek saçlarını ve giysilerini silkeledi. Enkazı süpürürken çakıl taşları yere düştü.

"Hâlâ nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum. Ya da hangi yöne gideceğini nasıl bildiğini," dedi adam bir hidrasyon tableti almak için eğilirken.

"Onu hissedebiliyorum. Genel olarak nerede olduğumuzu ve işaretin hangi yönde olduğunu biliyorum. Benim türüm olan Tetralılar yeraltında yön bulmaya alışkındır. Bunu açıklayamam ama hepimizin reddedilemez bir yön duygusu var."

"Peki ya bu tüneller?" diye sordu. "Burada olduklarını nereden biliyordun?" Bir adım daha yaklaştı, sıradan bir konuşma için olması gerekenden çok daha yakındı. Neden uzaklaşmak istemiyordu?

"Dediğim gibi, beni madencilik yapmaya zorluyorlardı. Benim türüm bununla tanınır. Bu tüneller, bu bölge su altındayken quallie tarafından yapıldı ve bunlardan çıkarılabilecek pek çok değerli kaynak var, ancak Sieliji bunu yapmak için göçük riskini göze almaktan hoşlanmıyor."

Katie donakaldı, omuzları dikleşti. "Solucanlar mı? Bunlar onların tünelleri mi?"

Maladek onun dehşete kapılmış ifadesi karşısında gürleyen bir kıkırdama çıkardı. Ona dokunmak istercesine elini uzattı ama sonra bıraktı. "Merak etme. Suyun altındaki tünellerde yaşarlar ve sadece geceleri avlanmak için dışarı çıkarlar. Derileri gündüzleri güneşe karşı çok hassastır. Bu tüneller çok eskidir. Kallie onları kullanmak istemeyecektir. Çok kuru."

"Ve sen bunu hissedebiliyor musun?" Katie sordu. Adamın zengin, yakut gözlerine bakmak için başını eğmek zorunda kaldı. "Nasıl?"

Boynuzlarının arasındaki kılları düzeltip tozları silkelerken bir süre onun sorusunu düşündü. "*Hissedebiliyorum.*" Arkasındaki taş duvara el salladı. "Taşın derinliğinin nerede inceldiğini hissedebiliyorum ve boş cepleri algılayabiliyorum."

Kız hâlâ şaşkın görünüyor olmalıydı, çünkü adamın ağzının kenarı yukarı kalktı. Adam onun bileğini tuttu ve onu tünelin duvarına doğru çevirdi. Adam avucunu pırıl pırıl parlayan taşa bastırırken Katie karnındaki çırpınışları sessiz tutmaya çalıştı.

"Burada ne hissediyorsun?" diye sordu, elini gevşekçe bileğinde dolaştırarak. Katie avucunun altındaki soğuk kaya ve kulaklarında çarpan kendi kalp atışları dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Adam elini onunkinin üstünü örtecek şekilde kaydırdı ve arkasından yaklaştı. Adamın sıcaklığı sırtına sızdı ve Katie zorlukla yutkundu.

Adamın, duvardan hissedebildiği şeyle ilgili bir açıklama yapmasını beklediğini bilse de odaklanamadı. Adamın avuç içi kızınkinin üzerinde sıcak ve pürüzsüz bir his uyandırıyordu; büyük elinin genişliği ve uzunluğu kızınkini tamamen içine alıyordu. Parmaklarının ve parmak eklemlerinin üzerinde de zırh ya da ejderha pulları gibi sert plakalar vardı. Kıvrımlı, mor desenler bileğine kadar elinin her santimini kaplıyor ve kayayı kâğıt gibi delmesini sağlayan ölümcül kaplamanın altını oyuyordu.

Adamın sırtına bu kadar yakın duran devasa, yüksek formu, teninin yumuşaklığı ve her santimini koza gibi saran sıcaklığının birleşimi kadının sallanmasına neden oldu.

Kulağına eğildi ve fısıldadı: "Hissedebiliyor musun? Her şeyin bir nabzı vardır. Taşın içinden geçen titreşimler diğer tarafta ne olduğunu hissetmeyi kolaylaştırıyor. Tünelin henüz oturmadığını bu şekilde anlıyorum. Kazımın sonucunun toprakta yankılandığını şimdi bile hissedebiliyorum. Ama buraya dokunduğumda" -diğer kolunu onun omzuna doladı ve sağdaki bir alanı işaret etti -"Titreşen yankı kısa kesiliyor. Bu bana orada boş bir alan olduğunu söylüyor."

Maladek'in iri göğsü sırtına sürtünerek cinsel organından aşağıya sıvı sıcaklığının damlamasına

neden oldu. Kadın

yutkundu. Katie'nin kendini tutması gerekiyordu. Bir yabancıyla oynaşmanın sırası değildi.

"Bu inanılmaz." Sesinin hissettiği kadar titrek olmadığını umarak elini adamın altından çekti ve onun kollarında döndü. Bir santim bile kıpırdamadan avuç içleri yerinde kaldı, kaslı kolları onu omuzlarından hapsetti. "Ve ellerindeki kaplama sayesinde incinmeden geçebiliyorsun öyle mi?"

Başını eğerek kızın sıcak yanaklarına baktı. Burun delikleri alevlendi ve göğsünden hafif bir mırıltı yükseldi. Sessiz bir baş hareketiyle elini onun önüne getirdi ve sert plakaları inceleyebilmesi için parmak eklemlerini kaldırdı.

Merakı galip gelmeden önce içinde bir an için bir tartışma yaşandı. Çekinerek elini kaldırdı ve parmak uçlarını çıkıntılı plakaların üzerinde gezdirdi. Çelik kadar serttiler.

Parmak ucunu başparmağındaki parlak mor izlerin üzerinde gezdirdiğinde göğsündeki mırıltı şiddetlendi. Adamın diğer kolu sırtına dolanarak onu kendine doğru çektiğinde ancak derin bir nefes alabildi. Aralarındaki ağır hava çatırdadı.

Alt bedenini kendi bedenine doğru sıkıştırdığında ve sertleşen uzunluğunun karnına bastırdığını hissettiğinde midesi alçaldı ve cinsel organında bir elektrik şimşeği çaktı. Yine de bunun şoku onu gerçeğe döndürmeye yardımcı oldu. Avucunun altındaki geniş, çıplak kasın sertliğini görmezden gelerek elini göğsüne bastırdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

İlk başta uzaklaşmadı, sadece kaşlarını çatarak ona baktı.

Sonra eli kızın belinden kalktı. Parmakları çenesinin altında kıvrıldı ve başını yukarı kaldırıp boynunu öne eğerek bakışlarıyla buluştu. "Beni istediğinin kokusunu alabiliyorum, dişi."

Isı alnından ayak parmaklarına kadar yayıldı. Katie hayal edebileceğinden çok daha fazla koku alabilen pek çok tür olduğunu biliyordu. İnsanlar neredeyse kördü, duyuları çok az gelişmişti. "Biliyorum ama şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bir başka garip ya da potansiyel olarak tehlikeli cinsel karşılaşma daha yaşayamazdı.

Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu duvara yasladı, kaşları çatılmıştı. "Yani beni istediğini kabul ediyorsun? O zaman bir sorun göremiyorum. Açıkla."

"Uyumluluğumuzu denemek ve görmek için doğru zaman değil," diye nefes aldı, hayal kırıklığıyla omuzları çöktü. "Ben... başkalarıyla denedim ve hiç işe yaramadı. Ya ben onları memnun edemiyorum, ya onlar beni memnun edemiyor, ya gelenekleri hakkında yeterince bilgim yok, ya da tamamen uyumsuzuz. Neye sahip olduğumu bile bilmiyorsun. Neden bu gezegenden gidene kadar beklemiyoruz? O zaman biraz araştırma yaparız ve belki... Yani, eğer hala istiyorsan..." Katie ağzını kapattı ve başka tarafa bakmaya çalıştı. Şimdi gevezelik ediyordu, utanç duygusu onu titretiyordu.

Geçmişte bazı iyi deneyimler yaşamıştı ama bunlar hep yetersiz kalmıştı. Anedde ile olan buluşması istisnai olmuştu. Dişinin iyi kullandığı emicileri vardı, ancak Katie'nin karşılık verecek anatomisi yoktu.

Mutfaklarda egzotik meyveler satarken tanıştığı Masquanith tüccarı harika öpüşüyordu ama onun türü penetratif seks yapmıyordu.

Bazıları için önemsiz görünse de, başka biriyle fiziksel olarak birlikte olamaması ona çok ağır gelmişti. Bu durum ona yalnız olduğunu ve bir yere ait olmadığını hatırlatmaya devam ediyordu. Belki de

bağ kurabileceği ya da aşık olabileceği birini asla bulamayacaktı. Arzuladığı şekilde değil.

Elbette sevmenin pek çok yolu vardı ve bunların hepsi fiziksel değildi ama on beş yaşındaki halinin azgın hormonları sekse duyduğu merakı hiçbir zaman tam olarak aşamamıştı. Kendi türünden biriyle birlikte olma merakını. Onunla uyuşması gereken biriyle. Maladek yüzüne yayılan bir sırıtışla ona baktı.

Onun çok aptal olduğunu düşünüyor olmalı. Çok deneyimsiz.

Katie onun etrafında dönmeye çalıştı, utançtan yüzü pancar gibi kızarmıştı.
Adam onun uzaklaşmasını engellemek için dirseğini kavradı ve kadın bir iç

çekti. "Biz uyumluyuz Katie."

Ona göz kırptı. Bunu biliyor olamazdı, değil mi? Gezegeninde insanlar olduğunu söylemişti. "Bana benzediğini biliyorum... bir bakıma," diye başladı, gözleri onun kafasından çıkan boynuzlara takıldı.

Adamın eli kadının sırtına dolandı. Bu kez, kadının nefesini kesen sert bir güvenle onu bedenine doğru çekti. Sırıtışı geniş kaldı. "Öyle olduğumuzu *biliyorum.* Bir gerçek. İnsanlar ve Clecanianlar benim gezegenimde çiftleştiler."

Katie çenesinin düştüğünü belli belirsiz fark etti. "Yani hoş olacağını mı söylüyorsun? İkimiz için de mi?"

Maladek eğilip dudaklarını kızın boynunun sütunlarına değdirince kız titredi. "Çok hoş olacak. Senden duyacağım çığlıklar bu tünelde kilometrelerce yankılanacak." Hem sözleri hem de sıcak dili teninin üzerinde kayarken Katie inledi.

Nefes alamıyordu. Başı dönüyordu. Maladek'ten hoşlandığını zaten biliyordu ama şimdi... onu gerçekten keşfedebilir ve kendini ona açabilirdi. Ve daha da çılgınca olanı, adam da onu istiyor gibi görünüyordu.

Önünde yeni bir olasılıklar dünyasının açıldığını aniden fark etmesi midesinin takla atmasına neden oldu. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Prens ve Char Tomi hâlâ hapisteyken ya da daha kötüsü... bu romantik düşüncelere nasıl kapılabilirdi ki?

Boynunu kavurucu öpücüklere boğan muhteşem adamdan uzaklaştı, adamın devam etmesine izin verirse duramayacağından emindi.

Kadın aralarına mesafe koyduğunda Maladek bir hırıltı çıkardı. Gözleri kararmıştı, ona doğru yürümesi sadece bir saniye sürdü.

Katie avuçlarını havaya kaldırdı. "Buna alışmam için bana biraz zaman ver, tamam mı? Dün, sonsuza kadar yalnız kalacağımdan oldukça emindim." Sözleri dilinde ekşidi. *Uyumlu olmamız beni sonsuza dek istediği anlamına gelmiyor.* "Ve eğer tekrar kazabilirsek, kazmalıyız." Adamın çalıştığı alanı işaret etti. "Bir mesaj göndermek ilk önceliğimiz, değil mi?"

Maladek'in karanlık gözleri ona dikilmişti, devasa gövdesi onu dinlerken kaskatı kesilmişti. Bir an için onu reddettiği için kızgın olabileceğini düşündü ama sonra yarı hırıltılı, yarı içli bir ses çıkardı. Bundan daha mükemmel bir hayal kırıklığı sesi var mıydı, bilmiyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledi ve Katie kendini hazırladı. "Pekâlâ, benim güzel Katie'm. Düşüncelerini sıraladıktan sonra araman yeterli, sana aramızda neler olabileceğini göstereceğim." Yüz ifadesi sert olsa da sesi nazikti. İşine geri dönmeden önce yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

***

Onun olmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Maladek'in kendisini eşinden uzak tutmak için kanalize ettiği güç her ne ise, kesinlikle çok güçlü olmalıydı. Kızarmış yanakları güzel, al al bir pembeye dönüşmüştü ve çirkin cübbesinin altında göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Giysiyi yırtıp atabilirdi. Dilini, onu kemiksiz bırakan şekilde teninde gezdirebilirdi. Ama ondan beklemesini istemişti ve o da bekleyecekti. Zihnini boşaltmaya çalışarak başını salladı.

"Yardım edemeyeceğime emin misin?" Katie tekrar sordu.

Maladek gülümsedi ve başını salladı. Zaten birçok kez ona yardım etmek istemişti. İlk başta bu teklifi küçümseme olarak algılamıştı. Sanki onun için bir yol açacak kadar güçlü değilmiş gibi. Ama onun hevesli ifadesini ve huzursuz duruşunu gördükten sonra, onun gerçekten de sadece yükünü hafifletmek istediğini fark etti. Küçük eşi düşünceli ve şefkatliydi.

Onu tanıdığı kısa süre içinde, başkalarına öncelik vermekten başka bir şey yapmamıştı. Yolculukları sırasında ona kazanın hikâyesini anlatırdı. Böyle bir dehşet karşısında bile, kurtarabildiği kadar çok kişiyi kurtardığından emin olmuştu. Ve *onun* eşiydi. Gurur göğsünde kabardı, sonra belirsizlik onu söndürdü.

Hayatının geri kalanında asla başka birini istemeyecekti ama o asla aynı şeyi hissetmeyebilirdi. Maladek, işaretlerinin önemini daha uzun süre kendine saklamak zorunda kalırsa patlayacakmış gibi hissediyordu. Onunla birlikte Clecania'ya gelmeyi kabul etmişti. Daha zamanı vardı. Onu çiftleşme fikrine ve bununla birlikte gelen her şeye karşı yumuşattıktan sonra, onu tanıdığını açıklayacaktı. Omzunun üzerinden baktı ve neredeyse inliyordu. Kız yine onun sırtına bakıyordu, küçük alt dudağı dişlerinin arasındaydı.

Sert taşa doğru dönerek yumruğunu sıktı. Öfkesini tünel duvarından çıkarırken, kaya büyüklüğündeki kaya parçaları gümbür gümbür düştü.

Bölüm 9

"Sieliji'nin kaçtığınızı fark ettiklerinde bu tünellerde devriye gezmeye geleceğini düşünüyor musunuz?" Katie yollarını kapatan küçük bir kaya parçasının üzerinden tırmanırken sordu. Birkaç saattir yürüyorlardı ve mağara sistemi yavaş yavaş değişmiş, pürüzsüz camsı duvarlar mat siyah ve gözenekli hale gelmişti. Tünelin mükemmel yuvarlak şekli de değişmişti. Kadim quallie'nin buradan geçtiği yolu hâlâ görebiliyordu ama duvarlar artık pürüzsüz ve kesintisiz değildi. Bunun yerine, taşın her santimetresinde uzun yarıklar ve oyuklar vardı.

"Hayır," diye cevap verdi arkasından.

Adam onu sabitlemek için belini kavrarken ellerinin sıcaklığı ve gücü hareketlerini yavaşlattı. Katie sakarlık numarası yapmak ve kaymak için alışılmadık bir dürtü duydu. Bunu yaparsa onu kollarının arasına mı alacaktı? Üzülerek, Katie gevşek kayayı aştığında onu tutmayı bıraktı ve onun yerine yanında yürüdü.

"Gece boyunca kış uykusuna yatarlar," diye açıkladı. "Bu yüzden kendilerini kilitliyorlar. Bir tür durağanlığa girerler ve bir saldırıya karşı savunma yapamazlar. Geceyi korumasız geçirmek zorunda kalacakları için mağaraları bu kadar uzağa keşfetme riskini almazlar."

Onun sıcak teninin ılık, baharatlı kokusu yüzünü göğsüne gömmek istemesine neden oldu. Ağzının içinden soludu. "Onlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğimden emin oldum." Gözlerini kaçırmadan önce bir an için gözleri ona kaydı. "Buraya isteyerek geldim."

Katie'nin adımları durakladı ve gözlerini dikmekten kendini alamadı. "Ne? Neden?" Fenerin loş, sallanan ışığında yüzünde buruşuk bir ifade belirdi. Cevabı her ne olursa olsun, konuşmak istediği bir şey değildi. "Sorun değil. Bana anlatmak zorunda değilsin."

Maladek bir nefes verdi. "Hayır. Her şeyimi bilmeni istiyorum. İyi ve kötü yanlarımı."

Adamın sözleri karşısında kadının omurgasında bir ürperti belirdi. Bu fikir çok zararsızdı ama onun derin, çakıllı sesiyle söylendiğinde kulağa çok samimi geliyordu. Sanki onun tüm sırlarını bilmesini *istemekle* kalmıyor, bunu *arzuluyordu.*

"Yasadışı bir tüccarla başım beladaydı." Konuşurken çantasını karıştırdı ve ona bir beslenme çubuğu uzattı. Katie onu aldı, hikâyesini dinlerken sessiz kalmakla düşünceliliği için teşekkür etmek arasında kaldı.

Artık kimse onunla bu şekilde ilgilenmiyordu. Kaçırıldığından beri, başkalarıyla ilgilenmek onun tüm hayatı olmuştu. Onun kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmesinden olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığını fark etti. Bu tür bir muameleye alışmak tehlikeli bir şeydi.

"Babam dağımızda usta bir oymacı olarak çalışıyordu ve oldukça yetenekli genç bir çırak aldı. Çocuk neredeyse evimde büyüdü ve benim için küçük bir kardeş gibi oldu. Ama her zaman çok inatçıydı. Oradaki hayatından asla memnun olmadı. Dışarı çıkıp evreni keşfetmek istiyordu ve reşit olduğunda da bunu yaptı.

"Ne yazık ki, evren pazarlık ettiğinden daha fazlası olduğunu kanıtladı. Bu kadınla ve onun yasadışı operasyonlarıyla ilişkiye girmişti. Sadakati karşılığında ona seyahat ve heyecan vaat etmişti. Onun için yaptığı işlerden birinde bir masumun öldürüldüğünü gördü ve boyundan büyük işlere kalkıştığını anladı. Sözleşmeden kurtulmak için yalvarmaya çalıştı ama kadın reddetti, o da eve geri

döndü. Bir gün

kadın buna izin vermedi. Ona gittim ve özellikle önemli bir koşuda yardımım karşılığında, adamın kendisine olan borcunu affetmeyi kabul etti."

Maladek'in bakışları donuktu, kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. Katie onun elini tutmak, ona destek vermek istedi. Elinin ve kolunun kendisininkine çok yakın sallanışına baktı. Biraz adım atsa tenleri birbirine değecekti. "Sana ne yaptırdı?"

"Bir mürettebatın arasına sızacak ve geminin kaptanının onun talimatlarına uymasını sağlayacaktım. Yeterince basit görünüyordu, ben de kabul ettim. Bir zamanlar bu kaptan onun sağ koluydu ve anladığım kadarıyla sevgilisiydi ama artık ona güvenmiyordu ve sadakatinin bozulmadığından emin olmak istiyordu." Bir inilti çıkardı. "Ne yazık ki içgüdüleri haklıydı ve adamın öncelikleri değişmişti. Bunu öğrendi ve Sieliji ile bir anlaşma yaptı. Gemiyi devralmamı ve bu gezegene indirmemi emretti, böylece paketini geri alabilecek ve malları için dünyalarını güvenli bir değişim yeri olarak kullanmasına izin verdiği için Sieliji'ye ödeme olarak mürettebatı geride bırakabilecekti."

Katie elini ağzına götürdü. "Sırf siparişini alabilmek için bütün ekibi geride mi bıraktı? Sevkiyat neydi? Bu kadar önemli ne olabilir?"

Homurdanarak küçük bir taşı koridordan aşağı fırlattı. Taş karanlığın içinde gözden kayboldu ve yere düştüğünde belli belirsiz bir pırıltı çıkardı. "Bugüne kadar bilmiyorum." Başını eğdi ve salladı, utanç ağzını çevreleyen çizgileri sıkılaştırdı. "Onu aldığımızda öğrenecektik. İçindekilerin zarar görmediğinden emin olmamız için bize izin vermişti ama ondan önce aklım başıma geldi. Arkadaşım Biroun'a yönelik tehditler bile onca insanı ölüme terk etmeyi haklı çıkarmaya yetmiyordu. Bu yüzden dikkat dağıtmaya yardım ettim, sonra da geride kalıp Sieliji ile savaştım, böylece mürettebat kaçabildi."

Katie artık kendini tutamayarak uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sen doğru olanı yaptın."

Maladek olduğu yerde durdu ve kaşlarını kaldırarak birleşmiş ellerine baktı. *Olamaz. Onu tutmamalıydım.* Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam elini daha da sıktı ve ona baktı, sessizce yerinde kalmasını istiyordu. Karnında bir çırpınma başladı.

Tekrar yürümeye başladı ve dalgın bir şekilde başparmağını kendi başparmağıyla okşadı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra mırıldandı, "Doğru şey değildi. Yanlış bir şey yaptım, sonra da bunu telafi etmeye çalıştım. Arada fark var."

Katie hafif bir kıkırdama çıkardığında, ona kaşlarını çattı. "Herkesin yapabileceği tek şey bu. Kimse her seferinde doğru kararı veremez. Herkes hata yapar. İnsan olduğun için kendini kötü hissetmemelisin... ya da... yani... kusurlu olduğun için."

Yakut gözleri fenerin ışığında parıldarken, sessizce onun sözlerini düşünerek önüne baktı. Sonunda çenesi kalktı, omurgası dikleşti. Emin olamıyordu ama Katie, sözlerinin yankı bulduğuna ve sonunda onu bunaltan suçluluk duygusunun bir kısmını geride bıraktığına inanıyordu.

Yürümeye devam ettiklerinde Katie Maladek'e Dünya'daki çocukluğunu ve Betuhines'teki yeni hayatını anlattı. Dünya ile ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalışmak tuhaftı. Tam olarak hatırlayamadığınız bir rüya gibi. Adresi ve eski telefon numarası gibi bazı bilgiler bir kasada kilitliydi ama diğer şeyler bulanıktı. Yatak odasının duvarında müzik gruplarının posterleri olduğunu hatırlıyordu ama hangi gruplar olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. En sevdiği restoran Kuzey Dakota'daki en iyi pierogi'yi sunuyordu ama restoranın adını ya da hangi sokakta olduğunu hatırlayamıyordu.

Maladek, dışa dönük annesinin profesyonel güreş sevgisini ve yumuşak dilli babasının ailelerine olan bağlılığını ve böceklere olan sevgisini anımsarken onu dikkatle dinlemişti.

küçük kardeşi Bradley. Sonra Katie bocaladı. Yüzlerini zihninde canlandırmaya çalıştı ve...yapamadı.

Karnındaki çukurun ve boğazındaki tıkanıklığın konuşmasını engellediğini bir şekilde fark eden Maladek, hâlâ kendi eliyle tuttuğu elini sıktı ve sonsuz derecede yaklaştı. Derin, çakıllı sesi, ona kendisinin ve halkının Clecania'da yaşadığı dağ silsilesini anlatırken onu yatıştırdı. Karmaşık bir şekilde oyulmuş taş mağaraların ve mücevher kakmalı parıltılı duvar halılarının hayalleri zihnini doldurdu ve bir an öncesinin soğuk hüznünü sildi. Yıllarını kazarak geçirdiği geniş evi anlatırken onu dikkatle izledi ve yüzünü aydınlatan sıcak gülümseme karşısında neredeyse eriyecekti.

Bir şekilde kendini Maladek'e çok bağlı hissediyordu ve nedenini anlayamasa da, kendini diğer insanlarla tanışmaktan çok onun nostaljiyle bahsettiği yeri görmekle ilgilenirken buldu. İsterse onu götürmeyi kabul eder miydi? Katie, Maladek'in ondan bariz olanın dışında ne istediğinden emin değildi ama ona uzandığından beri elini bırakmamış olması, duygularının fiziksel olanın ötesine geçtiğine dair ona umut verdi.

Yürümeye devam ettikçe yol daha da bozuldu ve konuşmayı zorlaştırdı. Artık sadece duvarlar değil, zemin de büyük delikler ve kırılgan kayalarla işaretlenmişti. Uğursuz bir gümbürtü duvarları sarstığında Katie, yürüyüş yollarının dörtte üçünü kaplayan derin bir çukurun yanından geçmeyi başarmıştı. İkisi de yere çarpan taşların çıkardığı küçük sesleri dinleyerek donup kalırken Maladek'in Katie'yi kavrayışı sıkılaştı.

Uzandı ve elini duvara koydu. Gözleri sanki tavanın içini görebiliyormuş gibi tavanda gezinerek, "Quallie. Gece olmalı çünkü dolaşıyorlar. Bu tünel çökmemeli ama bence sabaha kadar dinlenebileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Katie kolayca kabul etti. Saatlerdir yürümekten ayakları ve bacak kasları zaten ağrıyordu. Yollarına biraz daha devam ettiler. Kırılgan kayanın her gümbürtüsü Maladek'in sırtındaki kalın kasların daha da gerilmesine neden oluyordu, ta ki tamamen esneyene kadar, vücudu mükemmel kas yapısının resmiydi. Onun bu kadar gergin olmasından nefret ediyordu ama manzaradan nefret etmiyordu.

Geceyi geçirecekleri küçük, sağlam görünümlü bir oyuk bulduklarında da yüzündeki ifade değişmeyince Katie konuştu. "Eğer çökmeyeceğinden eminsen, neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

Battaniyelerini yere serdi ve büyük bir tane yerine iki tane yastık yaptığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Ondan kendisiyle aynı yatağı paylaşmasını istememişti ama alan o kadar dardı ki küçük bir parçası onun inisiyatif alacağını umuyordu. "Duvarları kontrol ettim. Sağlamlar. Ama kaliteler ağır. Yanlış yere yeterince yerleşirse..." Güçlü çenesi gerildi ve başını yukarı doğru eğdi. "Bu gece uyanık kalacağım."

Oyuklarının nispeten bozulmamış taş yüzeyine bakarken yüzünde beliren ifade kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Elimi yüzümü yıkamak için çıkarsam kriz geçirir misin?" diye sordu bir şişe konsantre temizleyici tutarak.

Eli duvarda sabit kaldı. Küçük şişeye kaşlarını çattı. "Çabuk ol. Ve fazla uzağa gitme," diye seslendi kız hızla uzaklaşırken arkasından.

"Ben dışarıda bekleyeceğim." Derme çatma yatak odalarının girişinin hemen dışına yerleşti ve ağır ayak sesleri onu döndürdüğünde başlığından bir iğneyi çıkarmıştı.

Maladek açıklığın diğer tarafında duruyordu, sırtı ona dönüktü. Omzunun üzerinden, "Benim de

yıkanmam gerekiyor ve dışarıda yalnız olman hoşuma gitmiyor. Tünel dengesizleşirse senden daha çabuk haberim olur."

Katie'nin parmakları başlığında donup kalmıştı. Ondan uzaklaşmasını ya da en azından kendisine bakmayacağına dair söz vermesini istemeliydi ama yapmadı. Ona bakmamasını söylemese bakar mıydı? Bakışlarını bir süre daha onun üzerinde tuttu ve bu adamın önünde cesaretle soyunup yıkanmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Ama adam pantolonunun önüyle oynamaya başlayınca yüzü kızardı ve arkasını döndü.

Soyunurken ve vücuduna köpük sıkarken sırtındaki deride sürekli bir karıncalanma vardı. Sanki ikisinin de çıplak olduğu ve birbirlerinden sadece birkaç metre uzakta oldukları bilgisi havayı elektrikle kaplıyordu. Parmaklarını saçlarında daha önce olduğundan daha kuvvetli bir şekilde gezdirdi. Kıvırcık, kabarık ve yanlış yerlerde kıvrılmış bukleleri, şekil vermenin ya da derinlemesine bakım yapmanın bir yolu olmadan yine de berbat görünecekti ama yine başlığıyla uyumak istemiyordu. Sürekli kullanmak başını ağrıtmıştı ve kumaşın ağırlığı boynunda bir ağrıya neden olmuştu.
Kafa derisini ovalamasını ve parmaklarını buklelerinin arasından geçirmesini bu şekilde haklı çıkarıyordu. Özellikle inanılmaz bir uzaylı erkeğin saçlarını beğenmesi kesinlikle başlığını çıkarması için bir bahane değildi.

Köpük vücudunun geri kalanındaki kiri temizlerken bekledi, kulakları çıtırtı ve fısıltının ötesine geçerek arkasından gelen hareketi dinledi. Tenin tene sürtünürken çıkardığı kaygan ses karnına bir ısı hücumu gönderdiğinde, giysilerine köpük püskürterek dikkatini dağıttı ve en kirli olan alt etek kısmına odaklandı. İnce iç elbisesi her şeyden önce temizdi, bu yüzden onu giydi ve köpüğün cübbesi ve başlığı üzerindeki sihrini bitirmesini bekledi.

Gümbürtüler etrafındaki duvarları sarstı ve içgüdüsel olarak Maladek'e baktı. Daha önce olduğundan çok daha yakındaydı. Ve onu izliyordu. Yakut kırmızısı gözleri artık taş duvarlar kadar koyu bir siyaha bürünmüş olan adam ona bakıyordu.

Tünel daha sert titreşti ve küçük kaya parçaları etrafındaki zemine düştü. "Niteliler gittiğinde kıyafetlerini almak için geri geleceğiz," dedi kaybolmuş bir sesle.
boğuk. Gözleri parladı ve beyzbol topu büyüklüğünde bir kaya parçası kızın durduğu yere düşmeden bir an önce onu göğsüne çekmek için ellerini uzattı.

Katie'nin teni farkındalıkla uğuldadı. Nefesleri hızlı hızlı geliyordu. Bir taş neredeyse kafatasını yaracağı için değil, adamın çıplak göğsüyle aynı hizada olduğu için. Onları ayıran tek şey ince iç çamaşırıydı. Daha önce, cübbesinin kalın ve kaba kumaşının arasından kendini iyi hissetmişti. Ama şimdi? Saf cennet. Vücudu sıcak ve sıkıydı. Kalın kas katmanları göğüslerinin yumuşak etine hoş bir şekilde bastırıyordu.

Onun sarılışının tadını çıkarmak istiyordu. Ellerini onun güçlü omuzlarında gezdirmek ve avuçlarının altında toplandığını hissetmek istedi. Ama adam onu süpürdü ve birkaç aceleci adım atmadan önce oyuğa bıraktı. Sırtı duvara çarptığında tek uzun boynuzu eğimli tavana sürtündü ama irkilmedi bile. Aniden sırtını dönüp yüzünü duvara dönene kadar karanlık bakışları kıza takılı kaldı, yumrukları sıkılıp gevşedi.

Katie sırıttı. Sanki kendini zaman aşımına uğratmış gibiydi. Başka ne yapacağını bilemediği için minderinin üzerine diz çöktü ve bekledi. Başını salladı, görünüşe göre yanlış bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyordu, sonra ellerini boynuzlarının arasında gezdirdi ve koyu mor saçlarını düzeltti.

Biraz mahremiyetin saygılı olabileceğine karar vererek, çantalardan birini çıkardı ve pedinin üzerine biraz yiyecek ve su koydu. Hâlâ duvarla meşgul olduğundan emin olmak için gözlerini

dört açan Katie, gizlice onun pedini kendi pedine birkaç santim daha yaklaştırdı.

Fikrini değiştirip pedi tekrar kaydırmak üzereydi ki Maladek onunla yüzleşti. Gözlerinin kırmızısı bir kez daha görünüyordu.

Kadının bakışlarından tam olarak kaçmasa da gözlerini de yakalayamayınca minderine uzandı ve taş duvara yaslandı. Avucunu yanındaki zemine dayadı ve kalbi ısındı. Her zaman tetikteydi. Her zaman onları güvende tutuyordu.

"Boynuzuna ne oldu?" diye sordu, sağ boynuzunun pürüzsüz yüzeyini tekrar inceleyerek. Dikkati çok uzaktaydı, bakışları uzaklaşmadan önce ona doğru kaymaya devam ediyordu. Ama kızın sorusuyla yüz hatları sertleşti, kaşları uğursuzca alçaldı ve gözlerini gölgeledi. Parmakları boynuzunun pürüzsüz yüzeyinde gezindi. "Sieliji ben büyülendiğimde... parçalarını almayı sever."

Katie'nin çenesi kuru bir beslenme çubuğunu çiğnemenin ortasında dondu. "Onlar ne? Neden? Seni incitmeye mi çalışıyorlardı? Aman Tanrım, acıyor mu?" Katie ağlayarak elindeki barı yere bıraktı ve ona doğru ilerledi. O kadar dikkatsiz davranmıştı ki. Bunca zamandır acı çekiyor muydu? Parmakları irkildi. Uzanıp boynuzunu okşamak, eski bir yarayı yatıştırmak istedi ama yumruklarını iki yanında tuttu. Ya hâlâ canını yakıyorsa?

Onun yüz ifadesini incelerken küçük bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvırdı. "Benim için endişeleniyor musun, güzel Katie? Hayır, acımıyor. Boynuzum zamanla tekrar büyüyecek. Bu her şeyden çok aşağılayıcı bir şey. Bazıları onu toz haline getirip afrodizyak olarak içeceklerine koymayı seviyor."

Katie tiksintiyle dudağını büktü. "Ne sefil küçük şeyler. Size iş yaptırmak bir şey, ama bir parçanızı alıp... onu tüketmek başka bir şey. Bunu yapmayı neden düşünsünler ki?"

Maladek kısık bir kıkırdamayla ağırlığını sağ koluna verdi ve öne doğru eğilerek parmaklarını kızın şakağındaki saçlarında gezdirdi. "Muhtemelen boynuzum bir afrodizyak *olduğu* için bunu yapmayı düşündüler."

Katie buna ne diyeceğini bilemedi. Şaşkınlık ve birinin saçlarıyla oynamasının verdiği zevkli karıncalanma hissi onu hareketsiz ve gözleri açık tuttu.

"Bu aşağılayıcı çünkü biz boynuzlarımızı eşimizle birlikte keseriz. Bu bir Tetran ritüeli. Çiftler tozu vishou adı verilen özel bir içecekte kullanır. Seks yapmadan önce bunu paylaşırız. Erkek bir Tetranın kesilmiş boynuzlarla dolaştığını görmek ona saygı ve kıskançlık kazandıracaktır. Ama boynuzları bir kavgada hasar görmüş ya da kırılmışsa veya benim durumumda çalınmışsa, bu gururumuza ağır bir darbe indirir. Boynuzlar ne kadar uzun ve güçlü olursa, bir erkeğin o kadar erkeksi olduğu düşünülür."

Katie'nin boğazında tamamen uygunsuz bir soru düğümlendi. *Diğer erkeklere kıyasla boynuzların ne kadar büyük?* Dilini tutmayı başardı ve onun yerine "Seninkiler daha önce hiç kırıldı mı?" diye sordu.

Sorduktan bir saniye sonra bu sorunun kaba olup olmadığını merak etti ama Maladek düşünceli bir şekilde başını salladı, bakışları hâlâ kızın açık saçlarında geziniyordu. "Evet, ben gençken oldukça sık olurdu. Halkımız iyi bir kavgadan hoşlanır. Hangi genç erkeğin olgunlaşmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu her zaman anlayabilirsiniz çünkü boynuzları kırık ve düzensiz olur. Bir erkek boynuzlarını korumayı ve dövüşlerde galip gelmeyi başardığında, bir eş alabilecek kadar güçlü olduğu düşünülür." Maladek'in bakışları onunkilerle buluştu. "Benimkiler on yıllardır kırılmadı Katie."

Maladek'in güçlü ve yetenekli bir adam olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı olmasa da, bu ima

karşısında ürperdi.

Bir iç geçirdi. "Yakın zamana kadar öyle değildi. Bir dövüşte boynuzlarını incitmek başka bir şeydir. Utanç verici ama adil ve sadece uzun vadede sizi güçlendirir. Ama kutsal bir şeyi *almak*

eşim için ayrılmış olması onursuzluğun ötesinde bir şey." Konuşurken gözleri kızın vücudunda geziniyor, ensesinde gevşek bir düğümle bağlanmış elbisesinin askılarına takılıyordu.

Tünel sarsıldı ve Maladek onun minderini kaptı, geniş, bükülmüş dizlerinin arasına çapraz bacaklı oturana kadar kendisine doğru çekti. Düşen kayaların yankıları boşlukta gümbürdüyordu ama Katie neredeyse hiç irkilmedi, dikkati tamamen Maladek'teydi. Böyle bir yerde, hayatta kaldığı şeyden sonra, etrafındaki taşların parçalanmasından tamamen etkilenmemesi çok garipti. Maladek onu güvende tutacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Maladek başını kaldırdı ve gözleri kapalı bir şekilde avucunu arkasındaki duvara

yasladı. Katie dudaklarını yaladı. "Nasıl bir his?" diye nefes aldı.

"Sanırım yerleşiyor. The-"

"Hayır," diye araya girdi. Yanakları kızarmıştı ama merakına engel olamıyordu. "Vishou içmek."

Gözleri parlayarak açıldı ve tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" Konuşurken öne doğru eğildi ve Maladek'in kırmızı gözlerinde ateş parladı. Mürekkep gibi siyahlık köşelerden içeri süzülerek beyazı tüketti.

"Biraz denemek ister misin, küçük dişi? Beni içine çekmek ister misin?" Sesinin derin mırıltısı ılık bir bal gibi üzerine damladı ve karnının alt kısmında birikti.

Bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. "Evet," diye nefes aldı. "Ne olacaktı?"

Onun geniş bakışlarını tutarak, ellerini kalçalarının üzerinde kaydırdı, sonra kıçını kavradı. Tutuşunu kullanarak, dizleri uyluklarının iç kısmına değene kadar onu ileri doğru sürükledi. "Seni vishlouti odamıza götüreceğim ve sana içmen için bilenmiş kristal bir fincan sunacağım." Avuçlarını çapraz bacaklarının etrafına sardı ve nazikçe ama sertçe bacaklarını ayırdı, sonra her bir bacağını devasa kalçalarının üzerine sardı. Adam öne doğru eğildiğinde burnuna baharat, koyu renkli ve topraksı bir şey çarptı. İkisi de oturuyor olmalarına rağmen heybetli gövdesi hâlâ kızın üzerindeydi.

Kulağına doğru nefes verdiğinde Katie'nin nefesi kesildi. "Önce hassas hissetmeye başlayacaksın, her dokunuş eskisinden daha güçlü olacak." Keskin, kaplamalı eklemlerini çıplak üst uyluklarının üzerinde gezdirirken tüyleri diken diken oldu.

Bu açıda bacakları birbirinden ayrılmış, iç elbisesi yukarı kalkmıştı. Sıcak sıvı uyarılmanın girişini kapladığını ve vücudunu ona hazırladığını hissedebiliyordu. Ve Maladek onu nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Maladek'in parmakları uyluklarının iç kısmına değdiğinde göğüs uçları sertleşti ve dizleri titredi.

"Sonra sıcak hissetmeye başlarsın. Sıcak. Sanki içinde bir ateş varmış gibi. Sıcaklık sizi eritir ve susuzluk sizi ele geçirir. Sizi doyuracak bir şeye açlık duyarsınız." Katie'nin kalp atışları göğsünün içinde çırpınıyordu. Şimdiden içinde bir ateş yanmaya başlamıştı. Sadece onun sözleri bile bu duyguya neden oluyordu.

Parmaklarını göğüs kafesinde gezdirdi, göğüslerinin kabarıklığını ve elbisesinin askılarını takip etti. Boynundaki düğümün çözülme hissi, kulak memesine attığı keskin bir ısırığın altında kaldı. Katie bir inilti çıkardı, ardından diliyle o bölgeyi yatıştırdığında bir inilti.

Kukusu zonkluyor, sırılsıklam iç çamaşırından sızan ıslaklık kalçalarını kaplıyordu. Kalçalarını oynatarak ona yaklaşmaya çalıştı. Adam onun hareketleri karşısında bir hırıltı çıkardı ve devasa ön kolunu sırtına doladı. Tek bir yumuşak hareketle onu kucağına çekti, böylece tamamen ona yaslanmıştı. Kızın elleri adamın boynuna dolandı ve kızın gözleri adamın ellerini hissettiğinde geri

döndü.

Kalın, kaya gibi sert şaftı, kadının seksinin dikişi boyunca bastırıyordu.

"Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misin Katie'm?" diye homurdandı, sıcak dilinin yavaş hareketleriyle çenesinin altını öptü. Nefes nefese kaldı ve cevap olarak başını salladı, ona daha iyi erişim sağlamak için başı geriye düştü. "Sen sadece için için yanan bir kor haline gelene kadar yanan amını sikeceğim.
Sonra boğazından aşağı vishou döker ve seni tekrar becerirdim. Seni tatmin etmek için boynuzlarımı pürüzsüzce sıyırırdım, aşkım." Kalçalarını ona doğru yuvarladı ve acıya varacak kadar şiddetli bir zevk şimşeği kadının sarsılmasına ve inlemesine neden oldu.

Katie, adamın sözlerinin sadece onu tahrik etmek için olduğunu biliyordu ama fantezinin içinde kaybolmaktan kendini alamıyordu. Ya onu eşi olarak seçerse? Ya onun için boynuzlarını kesse ve sanki ona hava atıyormuş gibi körelmiş uçlarını göstererek gururla etrafta dolaşsa? Alçak, boğuk iniltilerle, gözleri kan çanağına dönene ve nefes nefese kalana kadar sikini kızın külotunun ıslak kumaşına defalarca sürttü.

Başını geriye çekerek onun aç bakışlarıyla karşılaştı. Adamın vahşi ifadesindeki karanlık vahşet, kadının belindeki düğümü sıkılaştırdı. Onun türü öpüşür müydü? Birçok tür öpüşmezdi.

Ona mümkün olduğunca bağlı hissetmeye ihtiyaç duyarak başını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.
Hareket etmediğinde, kalbi hayal kırıklığıyla sıkıştı.

Adam kalın parmaklarını kafa derisindeki saçlara gömüp onu sıkıca tuttuğunda dudaklarını bir milimetre uzağa çekmişti. "Göster bana aşkım," diye inledi.

Normalde böyle bir konuda utangaç davranırdı. Çok fazla deneyimi yoktu ama Maladek söz konusu olduğunda... hevesliydi. Kendini utandırmaktan korkmadığı için değil, bir nedenden dolayı onun kendisini ne olursa olsun isteyeceğini bildiği için. Kıçını kavrayan avucunun hafifçe sarsılması ve çenesinin taş gibi, kararlı duruşu ona bunu en az onun kadar arzuladığını söylüyordu ve yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bu bilgi onu baş döndürücü ve güçlü hissettirdi.

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı ve hayatında ilk kez utangaç olmaktan vazgeçti. Tadının nasıl olduğunu merak ederek dilini onun alt dudağının üzerinde gezdirdi ve derin, gürleyen bir iniltiyle ödüllendirildi. Kısa süre sonra kontrolü ele aldı, dilini onunkine doğru kaydırdı ve öpücüğü kızın içi kavrulana kadar derinleştirdi. Adamın sarhoş edici kokusu kadını içine çekti ve karanlık odayı doldurdu. Kıçını kavrayışından kaynaklanan acı hissi, kalçalarını ona doğru eğmeye ve sürtünmeye zorladı.

Tüyleri diken diken olan parmakları, saçlarından aşağı kayarak elbisesini beline kadar indirip göğüslerini ortaya çıkarırken izlerini takip etti. Başparmağını hassas tepe noktalarının üzerinde gezdirerek meme uçlarıyla oynadı, ta ki her bir hareket Katie'nin kalbine doğru bir nabız atışı gönderene kadar. Katie kıçını onun sikinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama adam onu tutuşunu sıkılaştırdı ve homurdandı, uyarı olarak meme ucuna hızlı bir çimdik verdi.

Ağzını çekip adamın çenesinin güçlü çizgisini öptü ve yakasını çıkarıp boynunu da öpebilmeyi diledi. "Bırak beni," diye kulağına nefes verdi.

Kadın pantolonunun paçalarını kurcalamak için aralarına uzandığında içinden derin bir inilti yükseldi. Ne istediğini anlayan adam onun geri çekilmesine izin verdi. Taş duvara yaslandı, iki büyük avucu şimdi onun göğüslerini yoğuruyordu.

Adamın karnındaki ve göğsündeki güçlü, esneyen kasları görünce parmakları yavaşladı.

Derin bir fuşya rengiyle kızarmış, pürüzsüz mor teninin her yerinde korkunç yara izleri vardı. Sonunda kadın adamın pantolonunu çözdü ve adam serbest kaldı. Aleti de en az geri kalanı kadar yıkıcıydı; uzun, şişmiş ve kızın şaşkın bakışları altında zonklamaya başlamıştı bile. Onu bununla doldurma fikri boğuk bir ses çıkarmasına neden oldu.

Boğazında bir inilti yükseldi.

"Böyle bakmaya devam edersen benim felaketim olacaksın," diye gürledi Maladek ağır nefesler alarak.

Adam aniden doğrulunca Katie bir gıcırtıyla dengesini sağlamaya çalıştı. Her iki elini de elbisesinin altına ve sırtının kıvrımına doğru kaydırarak kumaşı kaldırdı ve kaldırdığı kollarından çekiştirdi.

İç çamaşırları hâlâ yerindeydi ama gürültülü bir yırtılmadan sonra onlar da gitmişti.

Maladek kocaman avuçlarını kadının kalçalarına sardı, başparmakları karnının yumuşak kıvrımlarına bastırdı. Arkasına yaslandı ve karanlık bakışlarını kızın açıkta kalan her santimetresinde gezdirerek damlayan seksinde sonlandırdı. Kalçalarını ayırarak bacaklarını iyice gerdi ve ona son derece kaba bir görüntü verdi. Göğsünden gürleyen bir mırıltı yükseldi ve küçük oyuklarında yankılandı.

"Seni şimdi becermemi iste Katie," diye homurdandı, siyah gözleri onunkilere dikilmişti.

Kalbi tekledi, nefesi boğazında düğümlendi. "Lütfen sik beni Maladek," diye soluk soluğa bağırdı, adamın elinden kurtulmaya ve kendini onun geniş, davetkâr göğsüne yapıştırmaya çabaladı.

Kalçalarını kavrayarak onu ileriye doğru yönlendirdi, ta ki dizlerinin üzerine çökene kadar, girişi sikinin başını okşadı. Onu aşağı indirdiğinde, geniş ucu dudaklarının arasından kaydı ve onu iyice gerdi. Göğsünden yankılanan güçlü mırıltı, siki de dahil olmak üzere tüm vücudunda vızıldadı. Eğer onu sıkıca yerinde tutuyor olmasaydı, Katie bunun yoğunluğundan sıçrayabilirdi. Onu birkaç santim daha aşağıya doğru zorlamadan önce bir süre daha titreşime ve boyutuna alışmasına izin verdi.

Şaftından gelen titreşim içinde patlarken vücudu titredi. Sıvı ısı çekirdeğinden fışkırdı, girişini kayganlaştırdı ve daha fazla acı hissetmeyene kadar yolunu kolaylaştırdı, sadece içi boş bir ağrı. Adam yarısına kadar içine oturduğunda, kadın daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalmanın eşiğinde, inleyen, dağınık bir haldeydi. Kadın kalçalarını onun tutuşuna karşı sallarken, bir dizi küfür savurdu, her şeyini hissetmek için çaresizdi.

Hırıltılı bir "Benim" sesiyle, gömülene kadar onu boylu boyunca itti ve kabzasına kadar içine soktu. Bu onun felaketiydi. Ateşi yükselmekte olan orgazm doruğa ulaştı ve kemiklerini sarsan bir yoğunlukla onu kırdı. Çığlığı bir iniltiye dönüştü, vücudu gerildi ve ayak parmakları kıvrılıp gözleri geriye yuvarlanırken ciğerleri kapandı.

Cızırdayan zevkin ilahi dalgaları vücudunu sarstı ve tüm bunların ortasında bir yerde, boynuzlarını kavramak için uzandı. Kollarında kemiksizleşirken ve adam bir kez daha içinde sallanmaya başladığında, parmakları boynuzlarının etrafında sıkılaştı.

Benimkini.

Bölüm 10

Maladek dokunuşunun onu incitmemesi için mücadele etti ama kontrolünü kaybetmemek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Arkadaşı kollarının arasındaydı, sıcak ve dar amına girip çıkarken inliyor ve kıvranıyordu. Onu üstte tutmanın kontrolü elinde tutmasını ve bir canavar gibi onu hırpalamasını engelleyeceğini ummuştu ama kalçalarını sıkıca kavradığı hâkimiyetini bırakacak gibi görünmüyordu.

Orgazmının tatlı, parlak kokusu ciğerlerine doldu ve onu ihtiyaçtan sarhoş etti. Kalçaları adamın kalçalarına karşı titremeyi neredeyse bırakmıştı ama adam işini bitirmeden önce kadının çekirdeği adamın etrafında bir kez daha kasılırken çığlıklarını duymak için kulakları ağrıyordu. Kendine rağmen itişlerinin daha da sertleştiğini fark etti. Teni onunkine her çarptığında göğsünden kesik kesik, hırıltılı bir inilti çıkıyordu.

Başını eğerek onun pembe meme uçlarını yaladı ve emdi, boynuzlarını kavrayışından kaynaklanan zevkli acı yoğunlaştıkça tıslad ı ve kafa derisi üzerinde yarışan kıvılcımlar gönderdi. Kızın miyavlamaları ve inlemeleri zihnini bulanıklaştırdı ve şaftı serbest kalmak için zonkluyordu.

Kollarını onun beline ve omzuna doladı ve onu göğsüne bastırdı, boynu ağzıyla aynı hizadaydı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Kız başını kucakladığında göğsünden mırıltılar yükselirken, adam kızın içine girmeye başladı. Onu becerirken sıkı sıkı tutuyor, vücudunu ihtiyaç duyduğu yere yönlendiriyordu.

Yüksek perdeden gelen zevk çığlıkları duvarlarda yankılanarak onu teşvik etti. Küçük dişinin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük olduğuna dair şüpheleri dağıldı. Korku ya da acı kokusu almıyordu. Sadece içini kaplayan ve itişlerini kolaylaştıran sıcak sıvının kokusunu alıyordu. Kadın her yönden ona denkti. Sert hamleleri hızlandıkça taşakları kadının kıçına çarpıyordu.

Vücudu gergindi, nefesleri kısa ve hızlı soluklarla geliyordu. Donuk tırnakları ensesindeki saçlara batıyor ve yanağı boynuzlarının arasından alnına yaslanıyordu. Kızın ona böyle güven ve vazgeçmişlikle sarıldığı görüntüsü, mırıltısının içinde gürlemesine neden oldu.

"Evet," diye bağırdı, tırnaklarını daha derine batırarak.

Cevap niteliğindeki hırıltısı içinden dışarı sızdı. Alçak karnı iyice gerildi ve siki acı verecek kadar şişti. O zaman vücudu titredi, saçlarına doğru haykırırken seksi sarsıldı.
Bir şekilde itişlerini yavaşlatmayı başardı ve kendisinden önce bir kez daha zevk almasına izin verdi.

Bir elini kızın saçlarına doladı ve ona bakabilmek için başını geriye doğru çekti. "İçine boşalacağım Katie."

Durgun bakışları açlıkla titreşti ve başını salladı. Yüzünü avuçlarının arasına alarak onu tekrar öptü. Kadının küçük dilinin alt dudağını yaladığını hissettiğinde adamın içinde bir sıcaklık oluştu. Yenilenmiş bir vahşilikle onun içine atıldı. Onun ağzını bu şekilde öpmenin kendisini bu kadar uyuşturacağını hiç düşünmemişti. Ama şimdi insan pratiğini keşfettiğine göre, onun açgözlü amına boşalırken ağzını alma fikri hafızasındaki her şeyden daha çok arzuladığı bir şeydi.

Orgazmı arttıkça ağzına karşı inledi, sonra koptu ve horozu onun içinde titreşirken tavana kükredi, seksini yıkadı.

Uğursuz bir çatırtı nefes alışlarının üzerinde yankılandı ve Maladek yemin etti. Hâlâ eşine gömülü olan Maladek, bir elini kafatasının tabanına sardı ve mağaranın bir kısmı parçalandığı

sırada onu yere yatırdı.

Onu korumak için genişliğini kullanırken zemini hissetti ve titreşimlerin en kötüsü durana kadar bekledi.

Böylesine hassas bir yerde böyle bağırarak çok aptallık etmişti ama neyse ki dinlenme yerlerini iyi seçmişti. Etrafları güçlü ve sağlam kalmıştı. Yüzünü buruşturarak dişlerini sıktı. Yine de kızacaktı. Yeterince iyi izleyememişti, onun yemyeşil vücuduyla dikkati çok dağılmıştı. Başını kaldırdığında onu ters ters bakarken bulmayı umuyordu ama çok farklı bir duygunun kendisine baktığını görünce şaşırdı. Ayrıca bir an önce fark etmediği kalçalarındaki küçük kıpırdanmayı da hissetti.

Onunla işi bitmemişti.

Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi ve göğsü genişledi. Tanrıça, eşi ne kadar seksiydi. Kalçalarını onun altında sallamaya devam ederken küçük sarı kaşları örülüyordu. İnsan dişilerinin zevk merkezlerinin, Clecanian dişileri gibi derinlerde değil, vücutlarının dışında olduğunu öğrenmişti ama bunun ne anlama geldiğini bugüne kadar anlayamamıştı. Kadın hassastı... Ve onu inleten noktaya erişmek, bundan faydalanmaması için çok kolaydı.

Yavaş bir hamleyle kalçalarını kızın içine doğru salladı ve kızın titrediğini hissetti. "Yine mi Katie'm? Az önce meydana gelen göçük için endişelenmiyor musun?"

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı ve Maladek yavaşça içine girip çıktığında inlemeye dönüştü, Maladek'in boşalması ve onun boşalması kadının içini kaygan ve sıcak hale getirdi. Maladek dirseklerinin üzerine gevşedi ve onları başının iki yanına dayadı. Daha önce orgazm olduğunda onun yüzünü görememişti ama şimdi bu görüntünün tadını çıkarabiliyordu.

"Sana güveniyorum. Hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceksin."

Maladek'in sırıtışı durakladı. Onun kendisine duyduğu şaşmaz güven karşısında kalbi sıkışmıştı. Ellerini yüzüne götürdü ve başparmaklarını önce yanaklarında, sonra şakaklarında gezdirdi, göğsünde bir sıcaklık belirdi.

"Hayır. Yapmayacağım. Asla." Bakışları onunkilere odaklandı ve kaşları birbirine yaklaştı.

Katie uzanıp adamın ağzını kendi ağzına çekti ama bu kez öpüşmeleri yavaş ve sessizdi. Maladek bu samimi anın tadını çıkarıyor, umut ruhuna iyice yerleşiyordu. Kadının orgazmının yumuşak çığlıkları kulaklarını doldurduğunda, onun bu bağı kabul edeceğinden emin oldu.

***

Kalifiyenin feryatları yatışır yatışmaz ve Maladek güneşin doğduğundan emin olur olmaz Katie'yi nazikçe uyandırdı. Bunu yapmak istememişti. Katie'nin üzerine örtülmüş dingin uyku hali onu bütün gece sersemletmişti. Yumuşak, kabarık saçları uykusunda kıpırdandıkça kolunu gıdıklıyordu ve onu sakinleştirmek için elini buklelerinin üzerinde gezdirdiğinde rahatlıyordu. Göğsünde mırıltı başladığında onu uyandırmaktan korkmuştu, mutluluk onu her zamankinden daha sık yüzeye çıkarıyordu. Ama bu nazik titreşim onu daha da sakinleştirmişti.

Yine de harekete geçmeleri gerekiyordu. Eğer dün gece ona bir şey öğrettiyse, o da hayatlarının aralarında hiçbir sır olmadan başlamasını istediğiydi ve bunun gerçekleşmesi için işarete ulaşıp yardım çağırması gerekiyordu.

Kollarını başının üzerine kaldırdı, adam cübbesini ve başlığını düşen kayanın altından çıkarırken gerindi. Katie gözlerini açıp başını çevirerek birkaç metre ötedeki tünelin bir kısmını kapatan büyük göçüğü inceledi. Utangaç ve şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

Kıkırdayarak bornozunu ona doğru götürdü ve kumaşa sinmiş tozları fırçaladı. Çarpık bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve yüzünü ona doğru eğdi. "Sevgilim, bunu *sen* yaptın." Hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi ve ona yumuşak bir öpücük verdi.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olman gerekecek," diye mırıldandı, bornozunu giyerken.

Bunun üzerine gurur ve tatmin duygusu kabardı. "Beni kışkırtma. Fener artık sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olmalı ama izin verirsen seni bir gün daha burada tutarım."

Ona çapkın bir gülümseme verdi ve elini uzattı. "Hadi gel." İç çekerek onu öne doğru çekti.

Maladek uzakta gök gürültülü bir hareketlilik hissetmeden önce fazla yürümeleri gerekmemişti. Şehrin yakınındaydılar, bu da işaretin yakınında oldukları anlamına geliyordu. Onu güçlü bir oyuğa bırakarak bölgeyi inceledi ve yukarı doğru kazmanın ve yüzeyi kırmanın en iyi yolunu stratejileştirdi. Katie bir kez daha yardım etmeyi teklif etti ama o sadece kaşlarını çattı. Narin derisi bir anda paramparça olacaktı.
Keskin, gözenekli kayayı taşımak bile sadece birkaç yüklemeden sonra avuçlarını acıtacaktı. Eşinin ağır işlerden korkmamasını seviyordu ama kendini zorlamasına izin verecek değildi. Enerjisini nasıl kullanabileceğine dair başka fikirleri vardı ve bunlar onun çok farklı bir yerini ağrıtmayı içeriyordu.

Birkaç saat çalıştıktan sonra parmak eklemlerini tavana vurdu ve yoğun kumdan önce sadece ince bir sert taş tabakası hissetti. Sonraki adımları üzerinde çalışırken derin nefesler aldı ve ona bakmak için döndü. Maladek onu mutlu bir şekilde bir beslenme çubuğu çiğnerken ve imrenen gözlerle onu izlerken buldu. Maladek'in bakışlarını yakaladığında sırıttı; Maladek'in içini ısıtan eğlenceli ve seksi bir sırıtıştı bu. "Eğleniyor musun?" diye sordu.

Kurnazlığı hiç sevmezdi, başını salladı. "Hem de çok. Kızıştığında hoşuma gidiyor. Cildin biraz eflatunlaşıyor. Senin kadar güçlü biriyle hiç tanışmamıştım."

Maladek süslendi. Clecania'daki tüm erkekler eşlerini etkilemek isterdi. Bu sadece DNA'larının bir parçası, erkeklerin doğal gösteriş içgüdüsü değildi, aynı zamanda erkeklerin sayısı kadınlardan yirmi kat fazla olduğu için etkilemek de gerekliydi. Eğer kendinizi diğerlerinden ayıramazsanız, en iyi, en güçlü, en yakışıklı, en yetenekli olamazsanız, talipler denizinde kaybolurdunuz. Kırık bir boynuz ve sunacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen Katie onu gördü. Onun yeteneklerini takdir etti ve güzel vücuduyla onu şereflendirdi.

Karanlık bir düşünce neşesini kararttı. O görmeden önce işine geri döndü, ama sürünen bir ses ona fısıldamaya devam etti. Ya bir kez daha erkek orduları arasında kaybolursa? Ya onu Clecania'ya geri götürdüğünde, başka birini tercih ettiğini fark ederse? Kız onun eşiydi ve her zerresi onu tatmin etmek ve ölüm ikisini de alana kadar yanında tutmak için yanıp tutuşuyordu ama insanlar aralarındaki bağı Clecanialılar gibi hissetmiyordu. Kız ondan bıkarsa ne yapacaktı?

Hayal kırıklığının hareketlerine güç vermesine izin vererek tavandaki ince kayayı deldi ve üzerine bir kum yağmuru yağarken eğildi. Saçlarını silkeleyip yüzünü sildi, ardından açtığı küçük delikten bakabilmek için altına birkaç taş yığdı.
Çekingen bir şekilde başını yukarıdaki parlak dünyaya doğru kaldırdı.

Mesafeyi tahmin ederken çok yaklaşmıştı. Solunda Sieliji'lerin yaşadığı gelişigüzel inşa edilmiş yüksek şehri, sağında ise biraz daha yakınında, biri dış evrenle tek iletişim araçlarını barındıran iki ek binayı görebiliyordu. Eski patronu Klinara, fenerin koordinatlarını vermeyi ihmal etmemişti. Sieliji'ler ölümcül cazibelerini gezegenlerinin etrafındaki uzaya bu şekilde yayıyorlardı. Gemiler bir imdat çağrısı olduğunu düşünerek mesaja erişiyordu.

Maladek gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Güneş birkaç saat daha batmayacaktı ve o zamana kadar da

dışarı çıkmak tehlikeliydi. Sieliji tamamen uyanık olacak ve işaretçiyi koruyacaktı. Tek şansları saldırmadan önce balık-insanların kış uykusuna yatmasını beklemekti.

Maladek içeri girdi ve Katie'nin hemen arkasında durduğunu gördü. "Olmamız gereken yerde miyiz?" diye sordu.

"Yeterince yaklaştık. Sadece birkaç saat daha, sonra işarete doğru koşabiliriz."

Göğsünde alevlenen acımasız tartışma yüzüne yansımış olmalı ki Katie, "Sorun ne?" diye sordu.

"Benimle gelmemeni tercih ederdim ama gerçekten başka bir yol göremiyorum. Mesajı ben iletirsem aynı ağırlığı taşıyıp taşımayacağını merak ediyorum ama taşıyacağına inanmıyorum. Sen olmak zorundasın. Saray sizin sesinizi tanıyacaktır... Umarım. Özellikle de kim olduğunu tarif edersen. Sana inanma ve hemen gelme ihtimalleri benden daha yüksek olacaktır."

"Bu doğru." Ona doğru yaklaştı ve kolundaki kumu süpürdü. "Yine de çok çelişkili hissetmezdim. Her halükarda beni de yanında götürmen için seni zorlardım. Bu konuda gerçekten bir seçeneğin yok."

Maladek kısık bir sesle kıkırdadı ve taş yığınından inerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Korkarım bana mahkumsun."

Maladek'in göğsü daraldı. Evrende tek istediği onunla birlikte sıkışıp kalmaktı.

Bölüm 11

Bir önceki geceden dolayı hâlâ hassas olmasına rağmen Katie, Maladek'in üzerine tırmanarak ve onun ateşli öpücükleri arasında eriyerek sahip oldukları boş zamandan tam olarak yararlandı. Önceki gecenin tekrarlanmasından mutlu olabilirdi ama Maladek öğrenmeye kararlı görünüyordu. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi. Onu çırılçıplak soydu ve önündeki mindere yatırdı, sonra bacaklarını ayırdı ve yanaklarının alev almasına neden olacak kadar yoğun bir şekilde inceledi.

Klitorisinin nerede olduğunu açıklamasını istedi ve biraz ikna ettikten sonra onu kendine dokunmaya zorladı. Ona nelerden hoşlandığını göstermek için. Gürleyen zevk mırıltısı ve odaklanmış, gözünü kırpmayan bakışları onun utancını yatıştırdı. Çok geçmeden dizlerinin bağı çözüldü ve kendini okşamaya başladı.

Kız boşalmaya yaklaştığında, adam hırladı ve elini savurdu. Sıcak ağzı üzerine indiğinde ve mırıltısından gelen titreşim dilinde vızıldadığında her türlü tartışma boğazında öldü.

Doymak bilmiyordu, oniks tavanda dans eden yıldızları görene kadar onu yalıyor ve içine dalıyordu.

Böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. O haklıydı. Uyumludan daha fazlasıydılar. Uyumluydular. Birbirlerine hiç düşünmediği bir şekilde uyum sağlamışlardı.

Maladek gözlemciydi ve onun neyi sevdiğini neredeyse ondan daha çabuk öğrenmişti. Garip bir beceriksizlik yoktu. Utanç verici açıklamalar yoktu. Anatomisindeki farklılıkları açıklamasını istediğinde bile, bunu öyle şehvet dolu bir acelecilikle yapıyordu ki, bu onu garip hissettirmek yerine tahrik ediyordu. Ona mümkün olduğunca fazla zevk vermek istediği için sormuştu, insan vücudunun bu zahmete değip değmeyeceğine karar verdiği için değil.

Kalın dili orgazmı vücudundan söküp attığında, Katie bu iyiliğe karşılık vermeye çalıştı. Adamın omuzlarını itti ama adam ağır ve hareketsiz kaldı, başı karnının üzerine çöktü. "Daha çok erken," dedi adam, diliyle onun seksine sevgi dolu bir dokunuş daha yaparak. Kız onun ne demek istediğini anlamıştı.

Hassas *biriydi.* Ama aklında olan şey bu durumu daha da kötüleştirmeyecekti.

Boynuzlarını kavrayıp başını eğerek erkeksi bir memnuniyetle kendinden emin bir sırıtışla ona bakmasını sağladı ve ağzını onun üzerinde kullanmak istediğini açıkladı. Adamın kendinden emin ifadesi değişip kaşları kalkarken ve gözleri bir anda simsiyah parlarken kıkırdamasını tutmak zorunda kaldı.

Yüzünde bir savaşın sürdüğü birkaç sessiz dakikadan sonra onu geri çevirdi. "Hayır, kirliyim. Kuma bulandım. Ve eğer bana bu lüksü lütfedersen, tadını sonuna kadar çıkarmak istiyorum. Kendi evimde."

Tavanda açtığı delikten tüneli aydınlatan parlak ışık azaldı ve batan bir güneşin soluk turuncusuna dönüştü. Maladek bir iniltiyle ayağa kalktı, dudaklarını öpmeden önce her bir göğsünü okşadı ve işe geri dönerek tavandaki deliği tırmanabilmeleri için genişletti.

Onu gerçekten evine mi götüreceğini, yoksa bunu sadece varsayımsal -ama hoş- bir senaryo olarak mı söylediğini merak etti. Açıklığa kavuşturmak için zorlama dürtüsü içinde yaşayan bir şey gibiydi. Ama aralarında yeşeren her şeyi mahvetmek istemiyordu. Ya çok güçlü davranırsa? Ya adam onunla kalmasını istemezse? Onu yanında istediğini ima etmişti ama fiziksel yakınlık anlarında söylenen bu sözlere fazla güvenemezdi. Bunlar sadece lafta kalabilirdi.

Katie o zaman kendisiyle ilgili bir şeyi fark etti. Hayatıyla gurur duyuyordu. O için çalışmıştı

sahip olduğu her şey, ne kadar yetersiz olsa da, ve birine dayatmada bulunma düşüncesi onu kıllandırdı. Onunla kalmasını istiyorsa, doğrudan sorması gerekiyordu. Onun nazik doğasından yararlanmayı ve kendisini onun hayatına zorla sokmayı reddetti.

Tavandaki delik onun iri omuzlarını alacak kadar genişledi. Eliyle ona işaret etti ve fısıldadı, "Çantaları burada bırakacağız ve mesajı gönderdikten sonra geri geleceğiz. Bu işin ne kadar süreceğine bağlı olarak, erken kalkan quallie'den kaçınmak için geri dönmemiz gerekebilir ve erzaklarımızın bize ağırlık yapmasını istemiyorum."

Cılız taş yığınından tırmanarak ona doğru ilerledi ve öfkeli duygularını yatıştırmaya çalıştı. *Önündeki göreve odaklandı.*

Maladek delikten atladı ve birkaç dakika sonra parmaklarını uzatmış kolu göründü. Kız kolunu uzattığında ön kolunu kavradı. Şaşırtıcı derecede az bir çabayla onu çatıdan kaldırdı ve kumun üzerine yanına yerleştirdi. Kızın gözlerini siper etmesi bir saniye bile sürmedi. Batmakta olan güneş kalın bulut tabakasının arasından süzülürken sönük olsa da, etrafındaki dünya tünellerde olduğundan çok daha aydınlıktı. Şimdiye kadar gözlerinin karanlığa ne kadar alıştığını fark etmemişti.

Onun dağında da böyle mi olacaktı? Maladek onu ileri doğru çekti ama o tökezledi. Gözlerini her kısarak açtığında görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını sildi. Katie bir özür fısıldadı. "Henüz bir şey göremiyorum."

Başka bir şey söylemeden onu kollarına aldı ve koşmaya başladı. İlk karşılaşmalarının anıları zihninde canlandı ve onun göğsüne doğru kıkırdamasına neden oldu. "En azından bu sefer bağlı değilim."

Sıcak göğüs kasları boğuk kahkahasıyla gümbürdedi. Burada hava nemli ve ağırdı, tatlı bayat bir koku midesini bulandırıyordu. Acaba tuzlu denizden daha mı uzaktaydılar? Birkaç dakika sonra gözleri nihayet alıştı ve etrafına baktı.

Kum, donuk gri ve iç karartıcı, her yöne doğru uzanıyordu. Omzunun üzerinden, uzakta yükselen büyük, sivri bir kale gördü. Etrafında daha kısa kuleler ve binalar göze çarpıyordu. Katie gözlerini kıstı ve kalenin uyumsuz metal ve siyah kaya parçalarından oluştuğunu fark etti. Sieliji ellerinde ne varsa onu kullanmak zorundaydı, diye düşündü. Kimse onları geri dönüşüm yapmamakla suçlayamazdı.

Gittikleri yönde, tek katlı bir evden pek de büyük olmayan kubbeli bir bina duruyordu. Birkaç metre ötede bir roketin silindirik, sivri gövdesi duruyordu. Dünya'dan gelmiş olabilecek bir uzay aracına benziyordu, ancak yan tarafındaki yontma yazı daha önce hiç görmediği bir harf sistemiyle yazılmıştı.

Maladek kumda oluşan küçük bir tepeciğin arkasında durdu ve onu tepeciğin arkasında yüzüstü yatması için yönlendirdi. "Eğer yanılmıyorsam, Sieliji geceyi geçirmek için yerleşiyor olacak. İletişim istasyonuna kaç kişinin barikat kurduğunu görmemiz gerek." Silindirik rokete doğru başını salladı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, sesindeki titreme taklit ettiği güven duygusunu bastırmaya çalışıyordu. "Kumaş parçalarının kulaklarında işe yarayacağını düşünüyor musun? Ya şok tasmanızın kumandasına sahiplerse?"

Katie gergin ve gergin bir hissin vücudunda sıçramasına engel olamadı. Maladek'i daha yeni bulmuştu. Parlak, mutlu bir gelecek hayali bir serap gibi zihninin ön saflarında dalgalanıyordu. Aralarında hiçbir şey çözülmemiş olsa da, yeni keşfettiği hayalinin elinden alınmasına izin veremezdi

Daha savaşmaya fırsat bulamadan.

"Mahkumların buraya gelmesine izin vermiyorlar. Sinyali biliyorum çünkü beni buraya getiren gemiye bindiğimde bizi bu noktaya yönlendirdiler. Muhafızların şok tasmamı buraya kadar kontrol altında tutmaları için bir sebep yok."

Maladek'in gözleri önlerindeki binalara odaklanmış olsa da Katie'nin gözleri sürekli ona kayıyordu. "Sence içeride kaç kişi vardır?" Maladek'in onun için tünelden çıkardığı keskin bıçak terli elinde ağırlaşmıştı. Avucunu cübbesine sildi.

"Çok fazla olduğundan şüpheliyim. Herhangi bir mahkumun yer üstündeki işarete ulaşması pek mümkün değil. Devriye gezen Sieliji veya Quallie ile karşılaşmadan buraya gelebilmemizin tek yolu yeraltında nasıl gezineceğimi bilmemdi. Ulaşılamaz olduğuna inandıkları bir istasyonda adam bulundurarak kaynaklarını boşa harcamayacaklardır. I-"

Sözleri kesildi, vücudu sertleşti. Sırt üstü dönerek çıkık boynuzlarını kumun içine gizledi, aynı anda eli onu yere yapıştırmak için parladı. Sıkılmış bir çeneyle gökyüzüne bakarken fısıldadı, "Bana ne yaptıklarını söyle. Ama dikkat et de fark edilmeyesin."

Katie tepenin üstünden baktı ve iki Sieliji gördü. Biri küçük kubbeli binadan çıkarken diğeri roketten çıkıyordu. "Görünüşe göre yer değiştiriyorlar. Onlardan iki tane var. Ama görünüşe göre..." Her iki Sieliji'nin de ayaklarını sürüyerek yalpalamasını izleyen Katie'nin kaşları çatıldı. "Sarhoş," diye bitirdi. "Sanki düşmek üzerelermiş gibi."

Maladek başını salladı, boynuzları küçük tepeyi itip kakarken bu hareket kumların başına dökülmesine neden oldu. "Kış uykusuna yatma zamanları yaklaşıyor. Gerekirse gece boyunca uyanabiliyorlar ama sanki yarı uykudalarmış gibi. Beceriksizler."

"Umarım nakavt edilmeleri çok zor olmaz."

Maladek belirsiz bir ses çıkardı. "Yavaş ve yarı uykulu olsalar bile kumda bizden daha hızlılar."

Sieliji'lerin ikisi de kendi binalarında gözden kaybolurken Katie yutkundu. Belki de bir gün için yeterince şey öğrenmişlerdi. Maladek'e söylemesi uzun sürerse, belki de yarına kadar beklemeye karar verir ve tünellerinin güvenliğine geri dönebilirlerdi. Çenesini sıkan Katie korkakça düşüncelerden sıyrıldı. "Gittiler," diye homurdandı.

Katie kumların üzerinden kalkacak cesareti toplayamadan Maladek ayağa fırlamış ve onu kollarının arasına alarak rokete doğru koşmaya başlamıştı. Katie'nin görme yetisi geri gelmişti ve koşmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi ama onun kollarında olmaktan konuşamayacak kadar keyif alıyordu.

Onu roketten birkaç metre uzaktaki kuma bıraktı ve cebinden derme çatma kulak tıkaçlarını çıkardı. Kulak tıkaçları iç çamaşırının ince kumaşından yapılmıştı ve yumuşak olmaları için yapışkan bir çamurun etrafına sarmıştı. Katie bıçağını hazır tutuyordu. Her ne sebeple olursa olsun kulak tıkaçları işe yaramazsa Sieliji'ye tek başına saldırması gerekecekti.

Sieliji Maladek'i fark ederse ve kulak tıkaçları çalışmazsa, uzaylıyı gafil avlayabileceğini umarak kendini roketin yan tarafına, gözden uzak bir yere yasladı.

Maladek sessizce sağlam kapının önünde konumlandı ve kenarları kavradı. Kasları gerildi, ayaklarını birbirinden ayırdı. Bakışları kararlıydı, derin bir nefes aldı ve ona başını salladı. O da başını sallar sallamaz vücudu geriye doğru savruldu, tüm kasları metali menteşelerinden koparmak için gerildi. Bıçağındaki tutuş bir an için gevşedi ve kadın bir kez daha onun

Güçlü. Metal inledi ve çatladı, ardından kum püskürterek donuk bir gümbürtüyle binadan uzaklaştı. Bir atış gibi odaya fırladı.

Buz omurgasından aşağı kaydı ve kalp atışları göğsünde gümbürdedi. İlk başta sadece sessizlik vardı ama sonra Sieliji'nin cırtlak feryadını duydu. Nefesleri titrek ve sığdı ama Katie gözlerini ve kulaklarını açık kalmaya zorladı ve kulak tıkaçlarının işe yaraması için dua etti.

Sonunda Sieliji'nin delici şarkısı durakladı ve sonra tamamen kesildi. Adrenalinin etkisiyle derisinde iğneler batmaya başlamıştı.

"Katie," diye yankılandı Maladek'in sesi odanın içinden ve rahatlayarak nefesini içine çekti. Hemen içeri koştu. Oda yuvarlaktı, içeriden oyulmuştu ve yüksek elektronik parça yığınlarıyla tıka basa doluydu. Bir teknoloji istifçisinin rüyasıydı. Maladek'i görene kadar tehlikeli yığınların etrafında süründü. Uzun, yuvarlak bir çalışma alanındaki bazı kontrollerle uğraşıyordu. Gelişigüzel kaynaklanmış panellerin üzerindeki uyumsuz ekranlar ve titreyen ışıklar, dayanılmaz derecede nemli odadaki diğer hurdalardan uzak duruyordu.

Bir Sieliji küçük bir karyolanın yanında yüzüstü yere yığılmıştı, sanki Maladek yaratık uykusundan uyanırken kafasına vurmuş gibiydi. Maladek cebine tıkıştırdığı bohçadan bir parça bez kopardı ve yaratığın ağzının etrafına bağladı. Kontrol paneline doğru başıyla işaret etti ve Katie baygın Sieliji'nin etrafından dolanarak oraya koştu. Adamın kırpışmayan geniş gözlerinin görüntüsü zaten gergin olan karnında tiksinti yarattı.

Korku onu olduğu yerde dondurdu. Gözleri Sieliji'nin gözlerine takılı kaldı, ta ki Sieliji'nin hareketsizliği ona uyanık olmadığını söyleyene kadar. Ürperdi. *Göz kapakları yoktu.*

"Bu düğmeye basın. Basılı tutun ve kraliyet ailesine bir mesaj kaydedin. Onlara adınızı, nerede olduğumuzu ve prensin burada olduğunu söylediğinizden emin olun." Maladek biraz fazla yüksek sesle konuşmuştu, boğuk kulakları ses seviyesini ayarlayamamasına neden oluyordu.

"Yapmalı mıyım-" Katie durdu. Eğer Sieliji'nin çığlığını duyamıyorsa, onu da duyması pek mümkün değildi. Bunu kendi başına çözmesi gerekecekti.

Maladek Sieliji'yi bir kolunun altına aldı ve dikkati girişe yöneldi. "Acele edin. Ben onu bayıltmadan önce kontrol panelinde bir şeylerle uğraşıyordu. Diğerlerini uyarmış olabilir. Kalkmaları yavaş olacaktır ama kaçmaya hazır olmalıyız. Ben dışarıda nöbet tutacağım."

Katie başını salladı ve aklından geçen düşünceleri dizginlemeye çalıştı. Gariptir ki, bu şimdiye kadar bıraktığı en önemli sesli mesaj olacaktı. Maladek dışarı çıktığında derin bir nefes aldı ve düğmeyi basılı tuttu.

"Bu mesaj Endrolfen kraliyet ailesinden Kral Mistra ve Kraliçe Natihabe içindir. Benim adım Katherine Krauss. Sarayda hizmetli olarak çalışıyorum ve gemimiz Sieliji avcıları tarafından düşürüldüğünde Prens Skendro ile birlikte Myradium Galaksisi gezisindeydim. Kazadan kurtulanlar, Prens ve ben Sieliji gezegeninde mahsur kaldık. Ben yakalanmaktan kurtulmayı başardım ama prens kurtulamadı. Son bildiğim kadarıyla prens hayattaydı."

Yalan değildi ama yanıltıcıydı. Prensi en son gördüğünde, bir cankurtaran botunun içinde, düşmekte olan gemilerinden uzaklaşıyordu. Ama bu bilginin Endrolfen askerlerinin daha yavaş hareket etmesini sağlayacağını düşündü. Eğer onun hayatta olduğuna inanırlarsa, hemen gelirlerdi. Katie düğmeyi bir süre daha basılı tuttu ama daha fazla ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Sonunda sözlerini şöyle bitirdi: "Lütfen çabuk gelin ve işitme duyunuzu kapattığınızdan emin olun. Prens Sieliji şarkısından etkilendi ve sanırım türünün tüm üyeleri de etkilenecek."

Katie düğmeyi bıraktı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, boğazından yukarı tırmandı. Önündeki ekranların yanıp sönmesi ve bip sesi değişmeden kaldı. Alnındaki teri sildi ve ekranları tarayarak mesajının gönderildiğine dair herhangi bir işaret aradı.

"Maladek," diye seslendi, sonra onun kendisini duyamayacağını hatırladı. Dışarı fırladı ve onu kapının önünde bir ileri bir geri dolaşırken buldu. Yaklaştığında sırtı sertleşti ve yüzünü ona döndü. Kadın ona başıyla selam verdi ama paravanları işaret etti ve ellerini şaşkınlıkla kaldırdı. Adam, tehlikeli yığınlardan kaçınmak için vücudunu yana doğru eğerek içeri adım attı. Katie kapının hemen içinde kaldı ve takviye kuvvetlere dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için uzaklara baktı. Altından gelen hışırtı onu sarsarak bıçağını elinden düşürmesine neden oldu. Terleyen avuçlarıyla bıçağı yerden almak için çabaladı ve artık bilinci yerinde olan, kıvranan Sieliji ile yüz yüze geldi.

Solgun gözleri ona doğru parladı ve boynunun kenarındaki keskin, taraklı yüzgeçler genişledi. Kaşları ya da göz kapakları olmamasına rağmen Katie onun öfkelendiğini anlayabiliyordu. Delici feryadı ağzındaki tıkaçtan zar zor duyuluyordu. Başını omzuna doğru eğerek onu çıkarmaya çalıştı ve sonunda sersemliğinden sıyrıldı. Katie bıçağını salladı, çömeldi ve adam sakinleşene kadar boğazına dayadı.

Maladek'in titreşen ayak sesleri arkasında duyulduğunda sıçradı, sinirleri bıçak sırtındaydı. Adamın ağır avucu omzuna indi ve kadın ayağa kalktı ama bıçağını indirmedi. "Geçti. Şimdi biz-"

Aniden uzaktan bir çığlık yankılandı ve Maladek onu arkasına itti. Geniş göğsünün arkasından dışarı baktı. Nefesi vücudundan fırladı, boğazı kurudu. Bir değil, dört Sieliji kubbeli binadan dışarı aktı.

Maladek bir küfür savurdu ve onu kollarının arasında döndürdü. Kumda koşmaya başladı ama kum normalden daha kuruydu ve ayakları her vuruşta kuma battığı için ilerlemesi yavaşlıyordu.

Katie onun kollarındaki pozisyonundan onları göremese de Sieliji'nin yakınlarda olduğunu biliyordu. Çığlık çığlığa bağırışları kafatasına çarpıyordu. Kendini kaldırmak için Maladek'in omuzlarını kullandı ve arkalarına baktı ve dört Sieliji'nin de kovaladığını gördü. Koşarken yalpalayıp dursalar da, kış uykusu onları yavaşlatıyordu, geniş perdeli ayakları kumu herhangi bir insansı ayağın yiyebileceğinden çok daha hızlı yiyordu.

O sırada Maladek tökezledi ve kadın tekrar onun kollarına düştü. Dehşet kemiklerini buza çevirdi. Gözleri bir odaklanıp bir kayboluyordu. Bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve parmaklarını kulaklarına sokarak tıkaçları daha sıkı bir şekilde yerine oturtmaya çalıştı. Ama Sieliji yaklaştıkça adımları yavaşladı. Çığlıkları kumun üzerinde gürlüyordu, şimdiye kadar duyduğu her şeyden daha yüksek sesle. Dördü birlikte çok fazla olmalı.

Katie kıpırdanarak onu yere bırakmasını sağlamaya çalıştı. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Bu hızla en az onun kadar hızlı koşabilirdi. Adamın parmağı Katie'nin etrafında sıkıştı ve sanki bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Sonra onu bıraktı ve ellerini kulaklarına götürerek hayal kırıklığı içinde hırladı.

Katie boğazındaki sert düğümü yutkunarak geçiştirmeye çalıştı. "Sadece sesimi dinle, Maladek," diye bağırdı. Bir elini koluna koyarak onu ileri doğru itti. Diğer eli ise bıçağı takipçilerine doğrulturken titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Sieliji yaklaşıyordu, ellerinde ölümcül kılıçlar ve mızraklar vardı.

Maladek dizlerinin üzerine çöktüğünde boğazından bir hıçkırık koptu. "Kaç," diye mırıldandı.

Katie onun gerçek anlamını kavrayana kadar bir nefes geçti. *Onu ölüme terk etmek.* Bu düşünce onu ayılttı ve harekete geçmeye teşvik etti. Koşmaya başladı. Ama onun istediği yöne değil. Yeraltında saklandıkları yere doğru değil, tam tersi yöne, Sieliji karakoluna doğru koşarken, muhafızlardan uzakta geniş bir yay çizerek koşmaya dikkat ederken, acı dolu çığlığı arkasındaki havada sürüklendi.

Bacaklarını sınırlarına kadar zorlayarak gerindi. Topukları kuma gömülüp ivmesini yutarken baldır kasları yanıyordu. Ciğerleri ısındı ve nefesleri hırıltıyla çıkmaya başladı. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve Sieliji'nin durakladığını, önce Maladek'e sonra da kendisine baktığını gördü.

Hadi, sizi piçler. Beni takip edin!

Sonunda iki kişi ayrıldı ve peşinden koşmaya başladı. Zafer çığlığı derin, hırıltılı nefes alışlarının altında kaldı. Maladek'i gördü ve onun çığlık atan bir Sieliji'yi omuzladığını gördü. Ama diğeri başını yaklaştırdı ve doğrudan kulağına şarkı söyledi.

Katie'nin boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi, gözyaşları yeniden dökülünce görüşü bulanıklaştı. Bakışlarını sevdiği adamdan ayıramaması tökezlemesine neden oldu. Ayağı takıldı ve kayarak dururken yanağını sert kumlara sürttü. Bıçağı uçarak birkaç metre önüne düştü. Ona doğru çabalayarak kabzayı kavramayı başardı, tam o sırada soğuk, nemli bir el boynuna kenetlendi.

Sieliji ona o korkunç dilde bağırdı ve onu yukarı çekmenin ortasındaydı ki gürültülü bir kükreme etraflarında patladı, yeri salladı ve zaten dengesiz olan Sieliji'nin devrilmesine neden oldu. Çığlıkları kesildi, cübbesini sıkıca tutuşu gevşedi. Ayağa fırlayarak etrafında döndü, dizlerini büktü ve bıçağını salladı.

Katie çığlık attı, sesi herhangi bir Sieliji şarkısına rakip olabilecek korkunç bir feryattı. Soluk, etli pembe ve en az on iki metre boyunda bir quallie sürünerek onlara doğru geliyordu. Arkasındaki Sieliji koşmadan önce onu iterek yere düşürdü ve korkunç yaratığın yoluna bir adak olarak bıraktı. Ona doğru yönelen quallie'nin ön tarafı bir solucan gibi yuvarlak değil, bir kalemin kenarı gibi sivriydi. Keskin, eşmerkezli kayalık pul çemberleri sivri burnunun etrafında spiral çiziyordu ama ağzını göremedi. Gözleri de yoktu. Onu nasıl öldürecekti? Kazığa mı oturtacaktı?

Koşabildiği kadar hızlı koştu. Kallie'nin tüyler ürpertici gürültüsü derisinin altında titreşiyordu. Artık sadece birkaç metre uzağındaydı; kükremesi bir deprem gibi yerde yankılandı ve tökezlemesine neden oldu. Şiddetli sarsıntı ayak parmağının kuma takılmasına neden oldu ve yere çakıldı. Sırt üstü döndü, bir elindeki bıçağı sallarken diğer eliyle sürünerek kaçmaya çalıştı.

Kallie bir adım ötedeydi, burnunun sivri ucu yükseliyordu. Midesi bulandı ve korkudan donup kalmasaydı, hemen orada kusacağından emindi. Quallie'nin gövdesi gökyüzüne doğru yükseldi ve alt tarafındaki iğrenç yarık kıvranan bir ağız yarığına dönüştü. Onu bütün olarak yutacaktı.

Quallie'nin ağzı ve vücudu alçalmış, tam üzerine inmeye hazırlanırken sarsıldı. Hareketleri sarsıntılı ve doğal olmayan bir hal aldı. Sanki bir şey onu iradesi dışında kontrol ediyordu. Sonra devasa gövdesi önünde yere çakıldı, çarpmanın etkisiyle kum yukarı doğru püskürdü.

Bölüm 12

Maladek'in parmakları, keskin mafsal plakaları deriyi delene kadar quallie'nin etli kuyruğuna saplandı; sonra altındaki yağlı tabakayı sıktı. Gökyüzüne doğru kükreyerek canavarı çekebildiği kadar sert bir şekilde çekti ve canavar ona doğru savruldu. Kalın yağ ve et katmanları, eşinin yutulmak üzere olduğunu gördüğünde içinden geçen güçle kıyaslanamazdı.

Geriye yaslandı, topuklarıyla tüm ağırlığını kuma gömdü ve kıvranan yaratığı her seferinde küçük bir adım geri sürükledi. Yaratığın sefil uluması ayaklarının altındaki zemini sarstı ama o sadece kükreyerek karşılık verdi. Hiçbir şey dişisine zarar veremezdi. Vücudunda güç olduğu sürece değil. Kasları sınırlarının ötesinde gerildi. Kolunda bir şey koptu ama çırpınan yaratığı geri çekmeye devam etti. Tendonları yırtılıyor, kasları kemiklerinden ayrılıyor olabilirdi ama acı hissetmiyordu.

"Kaç Katie," diye bağırdı. Kallie vücudunu ileri geri çırparken gri bir ışık belirdi. Tünellerine doğru koşmaya başladı ve göğsünü sıkıştıran mengene sonunda gevşedi. İçindeki güç yeniden kabardı. Kız oradaydı. Yaşıyordu!

Quallie ilk ortaya çıktığında bayılttığı Sieliji'lerden biri kendine gelmişti. Şimdi doğrudan onun yolunda duruyordu. Sieliji'yi fark etti ve ona çarpmamak için açısını değiştirdi.

Ama sonra Maladek'e doğru baktı ve pompalanan bacakları yavaşladı. Tutunmaya devam etti ama kalifiyenin eti yırtılıyordu ve parmakları kaygan yağ poliplerinin arasından kayıyordu. Tutunmak için mücadele ederken bir kükreme çıkardı. Gözleri Katie'den hiç ayrılmadı. Onun özgürlüğüne koşarkenki görüntüsü vücudunun çalışmasını sağlayan tek şeydi. Sieliji Katie'yle hiç ilgilenmiyordu, geniş ve ıslak gözleri çırpınan quallie'ye odaklanmıştı.

Maladek'in arkadaşı, kaygan kuyruğu tutuşunu kaybettiğinde ona baktı. Parmaklarını yeni bir noktaya gömmek için acele etti ama tutuşu zayıftı. Ellerine, tepki vermeyi bırakmadan önce ancak bu kadar uzun süre sıkmalarını emredebilirdi. Katie Sieliji'nin yanından geçmek üzereydi, olması gerekenden çok daha yakındı. Önce Sieliji'ye, sonra ona, sonra da quallie'ye baktı. Şok geçiren Katie, sersemlemiş Sieliji'ye saldırdı.

Sieliji, Katie'ye aldırış etmeden koşmaya başladığında hâlâ quallie'ye bakıyordu. Katie bıçağını adamın omzuna sapladığında adam şaşkınlık ve acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı. Erkek yere düşerken Katie bıçağı çekip çıkardı ve tünellerine doğru koşmaya devam etti.

Maladek onun bu vahşi görüntüsünün sebebini hemen anlayamadı ama quallie aniden sakinleşti ve vücudu yaralı Sieliji'ye doğru döndü.

Anlama şafağı söktü. Güzel, zeki eşi quallie'ye yeni bir hedef vermişti. Karşı koyamayacağı bir hedef. Quallie'nin uzun, sivri burnu Sieliji'ye ve onun nefis sızan kanına doğru yöneldiğinde alçak bir gümbürtü yerde yankılandı. Maladek firladı ve quallie'nin dikkati dağılmışken Katie'ye yetişmek için koşmaya başladı. Sieliji ayağa kalkmış, ters yöne doğru koşuyordu ve tanrıçaya şükür, quallie onun soluk kan izini takip ediyordu.

Maladek Sieliji'nin kaçıp kaçmadığını görmek için beklemedi, dikkatini tamamen kendi hedefine vermişti. Onu kollarında hissetmek önemsediği tek şeydi. Onu yakaladığında Katie bir çığlık attı ve durmadan omzunun üzerinden kaldırdı. Tam olarak ne dediğini anlayamadı ama boğuk hıçkırıklar duydu ve kollarının garip bir şekilde ön tarafına doğru döndüğünü, yanağının sanki baş aşağı pozisyonundan ona sarılıyormuş gibi sırtına bastırdığını hissetti.

Tünellerinin deliğini buldu ve onu omzundan çekerek yavaşça aşağı indirdi. Sonra aşağı indi. Girişin yakınında bıraktıkları feneri aldı, ama durup yönünü bulmak yerine onu omzuna attı ve bir kez daha koşmaya başladı.

Bildiği en mide bulandırıcı dehşet iliklerine kadar işlemiş, dişlerinin gıcırdamasına ve zihninin içgüdüyle bulanıklaşmasına neden olmuştu. Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Sieliji ve Quallie'nin ulaşamayacağı bir yere.

Biraz önceki kadar boğuk olmayan bir ses kafasının içinde uğuldadı ve kadının kulak tıkaçlarını çıkardığını uzaktan fark etti. Onunla konuşmasına rağmen, sözlerini algılayamıyordu. *Onu güvene alın. Onu kontrol et.* Onu neredeyse kaybediyordu.

Bu bilgi onu içten içe parçaladı. Onu avuçlarının altında canlı ve sıcak hissetmesine rağmen, kalbinin göğsünde çarpmasına engel olamıyordu.

Parmak eklemleri duvara sürtünerek kıvılcımlar çıkarırken, onları içine hapsedecek gizli bir cep aradı. Sonunda, daha önce gitmeleri gerekmeyen bir yöne açılan küçük bir tünel buldu. Onu yere bırakmakla yetinmeyip sağ eliyle duvarı yumrukladı ve titreyen sol koluyla onu sıkıca tuttu.

Yol açıldı ve o da hızla geçti. Sonra başka seçeneği kalmayınca onu omzundan indirdi ve titreyen elleriyle açıklığın önüne taş yığmaya çalıştı. Büyük bir kaya parçasını kesip biçti ve bir taş sütun koptuğunda tatmin oldu.

Taşı kabaca mühürlü açıklığa doğru sürüklerken avuç içleri yarıldı. Sütunu yığılı taşa çarparak işini sağlamlaştırdı. Hiçbir Sieliji bunu kırıp geçemezdi. O fark etmeden geçemezdi.

Katie'ye doğru döndü ve sadece bakabildi. Katie kıpırdamadan duruyordu. Gözleri iri iri açılmış ve teni solgunlaşmış bir halde ona bakıyordu. Nefesleri onunki kadar hızlı girip çıkıyordu.

"İyi misin?" diye sordu titrek bir fısıltıyla. Bakışları adamın ellerinde gezindi.

O sırada kulaklarına hafif bir damla vurdu ve kesik avuçlarına baktı. Kendi kanı, kaliteli balina yağıyla karışmıştı. Tiksinti ve Katie'sinin üzerinde beliren canavarın anısı, acıyan avuçlarını pantolonunun üzerinde sürüklemesine neden oldu.

Bir anda duyguları onu ele geçirdi. Nefesleri kesildi ve gözleri sulandı, gözlerini kırpmak için bile ondan başka bir yere bakamadı. Maladek dizlerinin üzerine çökerek soldu.

Katie bir iniltiyle ona doğru koştu, ancak yere yatıp ona katılamadan, kollarını bacaklarına doladı ve alt bedenini göğsüne bastırarak yüzünü göbeğinin hemen üzerine gömdü. Onu çok sıkı kavramamaya çalışırken kolları titriyordu.

Korkunun ve Sieliji pisliğinin keskin kokusu cübbesinin kaba kumaşına sinmişti ve onu bir arada tutan bağları el yordamıyla bulup yırtarak açtı. Yüzünü onun yumuşak iç çamaşırına bastırdı, kokusunu ciğerlerine çekerek derin derin içine çekti. Korku hâlâ tenine yapışmıştı ve Maladek ona daha sıkı sarıldı.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir süre sonra kadının parmaklarının saçlarında gezindiğini ve kolunun başının etrafına dolanarak onu kendine yakın tuttuğunu fark etti.

"Biz iyiyiz. Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Kadın adamın kucağında kıpırdandı ve adam sonunda tutuşunu gevşetecek kadar farkındalığa sahip oldu. Bunu yaptığında, diz çöktü ve başını avuçlarının arasına aldı. Adam onun endişeli gözlerine baktı. Açık mavi, beyazlarının sinirli kırmızısı karşısında daha da solgun görünüyordu.

Katie başparmağını adamın alnında gezdirdi. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

Maladek ona ne olduğunu bilmiyordu ama o anda tek bildiği kızın kendisine ait olduğuydu. Bilmesi gerekiyordu. "Sen benim eşimsin Katie," diye mırıldandı.

Kaşları çatıldı ve parmakları durdu. Elleri otomatik olarak kalktı ve kadının kollarına dolandı. Avuç içleri acıyordu ama odaklanabildiği tek şey onun tepkisiydi. Kız sessiz kaldığında yeni bir tür korku içine yerleşti.

"Eşin mi? Benden eşin olmamı mı istiyorsun?" Kaşları hâlâ çatıktı ve başını yana eğdi, sanki adamın kafasından yaralanmış ve ne dediğini bilmiyormuş gibi endişeliydi.

Maladek ellerini kızın yüzüne doğru kaldırdı ve parmaklarını kızın kıvrılan mor desenleri görebileceği şekilde açtı. "Sen benim eşimsin. Tanrıça tarafından seçilen kişi. Kaderimizde birbirimizi burada bulmak varmış. İşaretlerim seni siperde kokladığım anda ortaya çıktı. Sen neredeyse..." Bocaladı, boğazı düğümlendi "Anlamalısın. Sen hayatta kalmasaydın, ben de hayatta kalamazdım. Seni her yerde takip edeceğim Katie. İster Betuhines'e, ister Dünya'ya, ister öbür dünyaya. Ruhlarımız birbirine bağlı."

Hüzün gözlerini kısa süreliğine kararttı. "Yani bu konuda başka seçeneğin yok mu? İstesen de istemesen de bana bağlısın."

İnanılmaz kahkahası kadının sıçramasına neden oldu. "Seni o hurda yığınını kazarken gördüğüm andan beri istiyorum. İçgüdülerim beni seni alıp götürmeye zorladığından beri sadakatine, güzelliğine ve nezaketine hayranım. Sana bağlıyım çünkü sen benim eksik parçamsın, ben de senin. İlahi müdahale sadece seni yoluma çıkardı, ama ben hep seni bekliyordum. Korkarım ki seçme şansı olmayan tek kişi sensin. Gitmene izin veremem, Katie. Bana hiçbir yere ait olmadığını, kendini yalnız hissettiğini söylemiştin. Bana karşı hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

Katie ona bakarken yüz ifadesi boş kaldı. Maladek onun kollarını sıkıca kavramasını güçlükle engelledi.

Sonra ağzının köşesi kalktı ve kalbi yerinden fırladı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Henüz kutlama yapmamak için. Ama onun geniş, ışıltılı gülümsemesi yüzünde alevlendiğinde, içinden gelen mırıltıyı engelleyemedi.

"Hayır, hissetmiyorum. Seninleyken kendimi... iyi hissediyorum." Gülümsemesi adamın içini ısıttı, gerginliğini gevşetti.

"Zamanla seni mutlu edebileceğimi biliyorum," diye ısrar etti, ona sözlerini sorgulaması için herhangi bir neden vermek istemiyordu.

Elleri yanaklarından omuzlarına doğru hareket etti. Ona doğru eğildi. "Korkunç bir gezegenin derinliklerinde, bir hayatta kalma paketi ve senin arkadaşlığından başka hiçbir şeyim olmadan beni mutlu ettin. Hayatımda hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Kurtulduktan sonra beni terk etseydin bile, seninle geçirdiğim bu birkaç günün kıymetini bilirdim. Sanırım..." Nefes aldı, genişleyen göğsü onunkine sürtündü. Kaşları çatıldı, sanki kendi sözlerine tam olarak inanamıyormuş gibiydi. "Sanırım sana aşık oldum."

Mırıltısı taş duvarlarda yankılanarak içinden gürledi. Burnu kızın boynunun kıvrımına daldı ve onun parlak, tatlı kokusunu içine çekti. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 13

Maladek son üç gününü Katie'yi keşfederek geçirmiş ve onun tüm girişimlerini memnuniyetle karşıladığını görünce şaşkına dönmüştü. Onu kabul etmişti. Aralarındaki bağı kabul etmişti. Her gece uyandığında onun Sieliji tarafından beynine zorla sokulan bir hayal olduğunu görmekten korktuğu için kendini uyumaya zorlayamıyordu.

Ama her sabah onu kollarına sarmış olarak uyandığında, mor çiftleşme izleri solgun teninde parlıyordu ve yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu.

O ilk sabah, barikatlarını kazarken onu göz hizasında tutmuştu. Utanç, yanaklarını boynuzlarına kadar ısıtmıştı, çünkü duvarları hızla geçtiğini ve çantalarını almadan önce onları içeri kilitlediğini fark etmişti. O korkuyu bir daha asla hissetmek istemiyordu. O uyuşturan, her şeyi kuşatan dehşeti.

Ancak mutluluğunun altında hâlâ sessiz bir korku yatıyordu. Betuhinyalılar geldiğinde ne olacaktı? Ya onu ondan alırlarsa? Ya her şeye rağmen onun kendilerinin olduğuna karar verirlerse? Aklı başında kim onu sevmezdi ki? Bu düşünceler ne zaman aklına gelse, onu sıkıca kavradığını fark ediyordu. Bu yüzden yukarıdan gelen uzak, neredeyse algılanamaz gümbürtü ona büyük bir geminin geldiğini söylediğinde, ona söyleyip söylememek konusunda kendisiyle tartışmıştı.

İçsel tartışması saçma ve kısa süreliydi. Azalan erzakları ve kızın yıpranmış kıyafetleri onun için seçimi yapmasını sağlamıştı. Ayrıca dövüşleri sırasında omzunda bir şeylerin yırtıldığından emindi ve acı onu rahatsız etmese de, eşini tekrar koruması gerektiğinde gücünün zirvesinde olamamak rahatsız ediyordu.

Adam onu nazikçe uyandırıp süvarilerin geldiğini söylediğinde Katie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Parlak, ışıltılı gülümsemesi onu iliklerine kadar etkiledi. Tam olarak nedeni kendisi olmasa bile, onu böyle aydınlatan kişi olmak, şimdiye kadar yaşadığı en tatmin edici şeydi. Dağının koridorlarını kaplayan eski oyma masalların, eşlerin birbirleri için imkânsız kahramanlıkların üstesinden geldiğini anlatmasına şaşmamalıydı. Katie ona susadığını söylerse, gerekirse boynuzlarıyla bir nehir oyabileceğinden emindi.

Maladek tünelden çıkıp yer üstündeki durumu gözden geçirirken midesindeki düğümün sıkılaşmasına engel olamadı. Sieliji orduları, Maladek'in Katie'nin mesajına iliştirdiği koordinatlara inmiş olan şık, altın rengi Betuhinian gemisine doğru ilerleyerek şehirlerinden uzaklara doğru ilerliyordu. Sayıca fazla olmalarına rağmen, Sieliji'nin devasa Endrolfen gemisine saldırması gülünçtü.

Katie ve Maladek güvenli bir mesafeden, Betuhinian ordusunun, kralın kendisiyle birlikte, Sieliji'nin önemsiz kılıçlarının karşısında hiçbir şansı olmayan lazer silahlarıyla parlayan altın zırhlar içinde ortaya çıkışını izledi. Güneş tepenin yarısına geldiğinde Sieliji kuvvetleri bastırılmıştı.

Maladek ve Katie elleri havada teslim olmuş bir şekilde gemiye doğru ilerlediler ve küçük bir birlik tarafından karşılandılar. Maladek taş gibi kaskatı kesilmiş, gemiye geri götürülürken Katie'ye olabildiğince sokulmuştu. Bu insanlar düşman değildi ama Katie onu yatıştırmak için yumuşak elini kolunda aşağı yukarı gezdirdiğinde bile içgüdüleri rahatlamasına izin vermedi.

Gemiye vardıklarında, kraliçe de dahil olmak üzere birkaç Betuhinyalı Katie'yi tanıdı. Onların eşine hak ettiği içten ve minnettar teşekkürü ettiklerini görünce Maladek'in gerginliği biraz olsun azaldı. Oğullarının hayatta olmasının ya da en azından gezegene sağ salim ulaşmasının tek sebebi oydu.

Katie ve Maladek revire götürülüp tedavi edilirken, daha küçük nakliye gemileri

gezegenin üzerinde gezinerek esirleri aradılar. Maladek'i rahatlatmak için, prensi bulmak uğruna onları kaderlerine terk etmek yerine karşılaştıkları herkesi serbest bıraktılar. Katie dışarıda kalmak istedi ama onu önce kıyafetlerini değiştirmeye ve yemek yemeye ikna etmeyi başardı. Katie sadece birkaç lokma yemek yedikten ve bir bardak su içtikten sonra Maladek'in peşinden dışarı fırladığında kaşlarını çattı.

Katie, gözleri faltaşı gibi açılmış mahkûm grupları Endrolfen gemisine yüklenirken giriş bölümünden ayrılmayı reddetti. Maladek aldırmadı.

Her ne kadar onu güvenli bir odaya götürüp meraklı gözlerden ve çatık kaşlı, bağlı Sieliji'den uzakta aramayı beklemeyi tercih etse de, yeni bir nakil aracı kurtarılmış mahkûmlarla dolu bir yük getirdiğinde kızın ona sarılışına, endişeli bir heyecanla bilinçsizce elini sıkmasına bayılıyordu.

Betuhinli arkadaşlarının eleştirel bakışlarını da fark etmemiş gibiydi. Bir yandan onun kazınmış, yaralı derisine ve düzensiz boynuzlarına bakıyor, bir yandan da tertemiz, pırıl pırıl tüylerini karıştırıyorlardı. Betuhinyalılar uzun boylu olsalar da, hatta çoğu onun kadar uzun olsa da, narin şeylerdi. Kırılgan ve zarif. O, onların idealize ettiği güzellikten olabildiğince uzaktı.

Maladek omuzlarını geriye attı ve onları görmezden geldi. Kendini bu kadar mahcup hissetmeye alışık değildi ve Katie'nin onların onaylamadığını bilmemesi sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. Ama sonunda sakinleştiğinde ve evlatlık ailesinin ona nasıl baktığını fark ettiğinde ne olacaktı? Fikrini değiştirecek miydi?
Onun hakkındaki düşünceleri değişecek miydi? Kalbinde onun o kadar kararsız olmadığını biliyordu ama bu ani güvensizlik görmezden gelinmesi zor bir şeydi.

Onu kendine doğru çekti, sert sırtı göğsüne bastırırken kollarını ön tarafına doladı. Kız anında ona sokuldu ve göğsünden düzensiz, rahatlamış bir mırıltı yükseldi.

***

Char Tomi neredeydi? Onu neden hâlâ bulamadılar? Ve prens neredeydi? O en önemli kişiydi. Betuhinyalılar şimdiye kadar yüzlerce tutsağı geri getirmişlerdi ve her nakil Katie'nin midesini dehşetle dolduruyordu. Onu bir arada tutan tek şey Maladek'in güçlü ve sarsılmaz varlığıydı.

Eşim. İçini bir heyecan kapladı ve endişesini kısa süreliğine bastırdı.

Güneş ufka doğru yaklaşıyordu. Gece için gemiye çekilme vakti gelmişti. Arama ertesi sabaha kadar durdurulacaktı ama yine de kendini içeri girmeye zorlayamıyordu. Günün son teknesi süzülerek Endrolfen gemisinin önünde durdu ve parmakları Maladek'in sert kollarına dolanarak onu çevreledi.

Dışarıdaki nöbet yerlerinden kıpırdamamış olan kral ve kraliçeye de baktı. Kalbi onlar için acıyordu. Saklamakta usta olsalar da Katie yüzlerindeki acı ve endişeyi görebiliyordu. Kabarık kaşları biraz fazla düşüktü. Muhteşem, tahta gibi sert duruşları biraz fazla gevşekti.

Cıvıl cıvıl doktorlar ve refakatçilerden oluşan bir grup araçtan fırladı ve Katie donakaldı. Prens gemiden topallayarak çıkarken kral ve kraliçe tiz bir sesle oğullarına doğru koşmaya başladılar. Saçaklı elbisesi paçavraya dönmüştü; pembe ve turuncu saçakların parlak parçaları oraya buraya düşüyor ve güneş yanığı etini ortaya çıkarıyordu. Kaşlarındaki ve başındaki tüyler benek benekti ve sanki deri değiştirmiş gibi yolunmuştu. Katie hiç düşünmeden ileri atıldı ama Maladek'in kolunun bandı yerinde kalınca bir hışımla nefesi kesildi.

Kıpırdandı ve adamın yüzüne baktığında çenesinin sertleştiğini ve kaşlarının çatıldığını gördü.
"Hadi ama," dedi

dedi. "Bırakın gideyim. Char Tomi'ye ne olduğunu biliyor mu görmem gerek." Maladek kalabalığı iki kez gözden geçirdikten sonra sonunda elini gevşetti. Prense doğru koştu ama bir muhafızın uzattığı kol tarafından kısa sürede durduruldu.

Arkasından vahşi bir hırıltı koptu. Maladek ondan daha da uzakta tutulmuştu. Üç muhafızına değil, yumruklarını sıkarak onunkilere baktı. Kadın ona elini uzattı ve yüz ifadesi yumuşamasa da etrafını saran muhafızları itmedi, parmakları silahlarıyla oynarken dikkatli gözleri onu içine çekti.

Katie arkasını döndüğünde prensin gözleri onu buldu. Ellerini iki yana salladı ve sihir gibi kalabalığın içinde bir yol açıldı. Ona doğru ilerledi ve her iki avucunu da omuzlarına koydu. Prens onu nadiren fark ederdi ama bu odaklanmış fiziksel gösteri Katie'nin omuzlarını kamburlaştırdı.

"Beni kurtaran sen miydin?" dedi prens. "Beni o kapsüle sen sürükledin ve bana Sieliji'den kaçıp aileme yardım sinyali gönderenin sen olduğunu söylediler?"

Bu sözler bir sorudan çok bir ifadeydi ama Katie yine de başını salladı. "Dostum Maladek de yardım etti. O olmadan bunların hiçbirini yapamazdım." Katie onu işaret etti. Prens, Katie'nin bu sözleri karşısında hafifçe irkildi ama tepkisini hemen gizledi ve bakışları Katie'nin gösterdiği yere yöneldi. Maladek'i gördüğünde seyrek kaşları kalktı. Muhafızlara başıyla işaret etti ve onlar da Maladek'ten uzaklaştılar. Başka bir zaman olsa, onun sinirli dağ gibi adamıyla uğraşmak zorunda kalmadıkları için yüzlerinde beliren rahatlama çok komik olurdu.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, Maladek bir anda onun yanındaydı.

"Sana hayatımı borçluyum, Katherine Krauss ve sen, Maladek. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin." Katie o anda çok tuhaf bir şey fark etti. Şu anda omuzlarındaki prensin ellerine hançer gibi bakan huysuz adam, onun dünyada isteyebileceği tek şeydi. Bu bilgi kalbini ısıttı.

"İzin verirseniz hizmetinizden ayrılmak istiyorum." Olabildiğince saygılı bir şekilde, prensin elinden kurtulup Maladek'in bekleyen kollarına atıldı. "Eşimin ana gezegenine geri dönmek istiyorum."

"Bu bir iyilik değil. Elbette gitmekte özgürsünüz. Ve eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa, aramanız yeterli." Prens başını arkaya eğdi ve gökyüzüne doğru güzel bir melodi mırıldandı. Katie'nin yanakları ve alnı, Betuhinyalı izleyicilerden oluşan kalabalık boyunlarını büküp eşlik ederken ısındı. Kraliyet şarkısı kahramanlar için ayrılmıştı. Bir vatandaşın alabileceği en büyük onurdu. Böyle bir takdiri yeterince hak ettiğini düşünmüyordu.

Tam bunu söyleyecekti ki, uzun boylu, altın rengi bir figür nakliye aracından çıktı. Hatırladığından çok daha zayıf görünen bu adam tökezleyerek dışarı çıktı ve bakışları karşılaştı. Katie dikkatini prensin üzerinde tutmak için elinden geldiğince çabaladı. Ne de olsa bu en büyük onurdu.

Prens ya cesaretinden ya da kibrinden uzanıp hem Maladek'in hem de Katie'nin omuzlarını tuttu. İkisine de küçük bir sıkışma ve sıcak bir gülümseme verdi, sonra onları bıraktı ve onu kucaklarken kendi sevgi dolu şarkılarını mırıldanan ebeveynlerinin yanına geri döndü.

Katie güven verici bir sıkmayla Maladek'in elinden kurtuldu ve Char Tomi'ye doğru koştu. Bir anda onun yanına gelmişti. Fiziksel yakınlık sadece nadir durumlarda görülürdü ve şimdi bile Char Tomi kollarını ona doladığında Katie şaşırmıştı. Birkaç metre arkasından uzaktan gelen bir hırlama sesi duyuldu ama Katie bunu duymazdan geldi. Arkadaşı huysuzdu ama bir şekilde mecbur kalmadıkça müdahale etmeyeceğini biliyordu.

Yanağını Char Tomi'nin dar göğsüne bastırarak, "İyi olmana çok sevindim," diye ağladı.

Vücudu gerildi ve tanıdık sesi kafasının içinde yankılandı. *Hayatta olduğun için ben de çok minnettarım Katie. Ama bize bakan çok büyük, çok kızgın bir erkek olduğunu biliyor musun?*

Katie kıkırdadı ve mutluluk gözyaşlarını silerek geri çekildi. "Evet." Char Tomi'yi, kollarındaki kaslar şişkinleşerek kendini tam boyuna ulaştırmış olan Maladek'e doğru çekti. Daralan bakışları hâlâ Char Tomi'nin kolunu kavrayan eline odaklanmıştı.

"Maladek, bu benim en iyi arkadaşım Char Tomi. Maladek seni bulmama yardım etti," diye ekledi Katie, iki adam birbirlerine sadece ters ters bakarken. Char Tomi'nin gözleri pembeye dönmüştü ama Katie hiçbir şey duymadı.
Char Tomi onun söylediklerini de duymasına izin verebilse de, sadece Maladek'le konuşuyor gibi görünüyordu. Kaşlarını çattı ve adamların arasına baktı. Arkadaşının yüz ifadesini inceledi ve gözlerinin kenarlarının siyahla kaplandığını gördü.

Char Tomi'nin omzuna bir şaplak attı. "Ona ne dedin sen? Nazik ol."

Char Tomi onu görmezden geldi ve gözleri tekrar dönmeye başladı. Maladek'in boğazından alçak sesle bir uyarı yükseldi. Sanki Char Tomi'ye gerçekten ulaşmak istiyorsa bu onu durdurabilirmiş gibi avucunu göğsüne bastırdı.

Maladek, Char Tomi'nin söylediklerine karşılık olarak, "Biliyorum," diye homurdandı.

Arkadaşına yakından baktı ve onun gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. Ne söylemiş olursa olsun, Char Tomi Maladek'in tepkisini beklemiyordu. Bakışları onunla Maladek arasında gidip geldikten sonra, hiç uyarmadan kızın kolunu tuttu ve onları hızla uzaklaştırdı. Char Tomi sonunda durduğunda dünya kendi ekseninde döndü ve sarsıldı. Onunla koşmaktan her zaman nefret etmişti. Çok kafa karıştırıcıydı.

Ne yaptığını biliyor musun Katie? Char Tomi dünyayı yeniden odak noktasına getirmeye çalışırken telaşla sordu.

"Sen neden bahsediyorsun-" Uzaktan gelen bir kükreme sesin şiddetini artırdı ve kadın döndü. Maladek şu anda onlara doğru hızla geliyordu, gözleri siyah ve yüz hatları öfkeliydi. "Kahretsin! Bunu neden yaptın? Seni öldürecek, seni aptal." Katie, kumların üzerinde uçan eşini izliyor, bir elini başına, diğerini kalçasına koyuyordu. Sevdiği adamın en iyi arkadaşını parçalamasına nasıl engel olacaktı?

Ne olduğunu anlayamadan Char Tomi onu yakaladı ve geminin karşı tarafına doğru fırladı. "Kes şunu!" Katie kendi ayaklarına takılıp düşerken bağırdı. Char Tomi onu yuvarlanmadan önce yakaladı.
Yere.

O sana layık değil. Buraya nasıl geldiğini anlattı mı? Sieliji'den etkilenmeyen bizler çalışırken konuştuk. Bana ondan bahsettiler. O-

"Evet! Buraya nasıl geldiğini biliyorum. Bana anlattı. Her şeyi açıkladı." Katie, Char Tomi'ye ters ters baktı. "Son birkaç gün boyunca beni nasıl güvende ve hayatta tuttuğunu da anlattılar mı?" Katie, Char Tomi'nin göğsünü itti. Uzaktan Maladek'in onlara doğru koştuğunu gördüğünde arkadaşına olan kızgınlığı daha da arttı. "Senin nankör kıçını bulmama yardım etmek için kilometrelerce keskin kayanın arasından tünel kazdığını söylediler mi? Beni bir değil, dört Sieliji *ve bir* quallie'den kurtarmak için hayatını feda ettiğini söylediler mi?"

Char Tomi'nin gözleri inatla kısılmadan önce bir an için genişledi. İrisleri dönmeye başladı, ama

o cevap vermeden önce Katie elini kaldırdı.

"Hayır, yapmadılar çünkü aslında onunla hiç tanışmadılar, değil mi? Endişeli ağabey tavrınızı takdir ediyorum ama benimle bu konuyu milyonlarca farklı şekilde konuşabilirdiniz ve

Bunu sadece onu kızdırmak için yaptığını biliyorsun." Char Tomi'nin sesi tekrar kafasının içinde yükselmeye başladı ama Katie devam etti. "Şimdi, o seni yakalamadan önce revire git, ben de bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışayım."

Char Tomi hareket etmedi. Gözlerini dikti ve bir süre sonra kafasının içinde konuştu. *Emin görünüyorsun.* Ağzının kenarından hafif bir gülümseme yükseldi.

Katie kıkırdadı. "Öyleyim, seni büyük altın aptal. Onu seviyorum."

Char Tomi öfkeden kuduran kahramanına baktı, Char Tomi onu tekrar kaçırmaya karar verse onlara zamanında ulaşamayacak kadar uzaktaydı. *Nedenini anlamakta zorlanıyorum.*

"Yapacaksın." Ona sert bir çimdik attı ve tekrar güldü. "Şimdi git buradan."

Char Tomi çenesini kaldırarak Maladek'e döndü, sonra hızla uzaklaştı. Maladek'in bakışları onu takip etti, ancak onun yerine ona doğru ilerlemeye devam etti, ancak ölümcül ifadesi ona arkadaşını takip etmek istediğini söyledi.

Sonunda ona ulaştığında, göğsü büyük nefeslerle kabardı ve onu göğsüne doğru kaldırdı, neredeyse çok sıkı sıktı. "Sakin ol," diye mırıldandı Katie. "Char Tomi sadece aşırı korumacı bir salak gibi davranıyordu."

"Bunu bir daha yaparsa onu öldürürüm." Adam gemiye doğru tepinirken ayakları sallanıyordu, Char Tomi her an ortaya çıkıp onu kaçıracakmış gibi onu tutmaya devam ediyordu.

Katie geri çekilmek için mücadele etti ve kollarını tartışmacı bir şekilde sıktıktan sonra ona izin verdi. "Yapmayacaksın. O benim ailem ve siz ikiniz iyi geçinmeyi öğrenmek zorundasınız." Maladek'in kaşları hâlâ gergindi, yüzündeki gergin ifadenin altında öfkeden başka bir şey vardı. "Beni yere bırak."

Yavaşça, onun vücudundan aşağı kaymasına izin verdi.

"Sana ne dedi?" diye sordu, bakışlarını gemi yerine kendi bakışlarına yöneltmesi için uzanarak.

Sonunda ona baktığında, kaşlarının arasındaki sert çizgi gevşedi. "O... o bana ne yaptığımı bildiğini söyledi. Seni hak etmediğimi söyledi."

Katie'nin beyni, iki adamın yaptığı kısa sessiz alışverişi yeniden canlandırdı ve kaşlarını çattı. "Biliyorum' dedin. Ona böyle cevap verdiğini hatırlıyorum. "Biliyorum."

Maladek'in çenesi gerildi. "Seni hak etmiyorum ama senden vazgeçmeyi reddediyorum. Gerekirse hayatımın her gününü senin için yeterince iyi olmak için çalışarak geçireceğim."

Yüzünü kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Sen benim için fazlasıyla iyisin.
Sen mükemmelsin ve ben seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim, tıpkı senin benimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğin gibi, değil mi?"

Sözlerinin onun içinde sakladığı endişeyi yatıştırdığını görebiliyordu. Uzuvları gözlerinin önünde daha esnek hale gelirken tembel bir sırıtış yayıldı. "Elimde olsaydı seni biraz daha az sevilebilir hale getirebilirdim. Eğer sevimsiz olursan seni kendime saklamak daha kolay olur."

"Bu doğru mu?" Katie sırıttı.

Maladek iç geçirdi ve onu kendine çekti. "Hayır. Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Gördün mü? Dediğin gibi biz birbirimize aidiz. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Kendimi hiç seninle olduğum kadar iyi hissetmemiştim. O yüzden içinde tuttuğun şüpheleri bir kenara bırak. Artık benimsin.
Sonsuza kadar."

"Senin tutsağınım, öyle mi?" Maladek alay etti, dudaklarına yumuşak, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük kondurarak

kıkırdaması. "Senin benim gardiyanım olman en mükemmel ceza."

Maladek geri çekildi, gözlerinin içine baktı ve dağınık buklelerden birini mıncıkladı. Katie'nin kalp atışları, Maladek'in şakacı sözlerinin altında yatan derin şefkat karşısında titredi.

"Kalbim zaten sana ait Katie. Aşk yeterince güçlü bir kelime değil ama seni her şeyimle seviyorum."

Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu, duyguları boğazını tıkadı. Ruhunda alevlenen mutluluğu kelimelere dökemeyince onu tekrar öptü ve Maladek'e yönlendirildiği için bildiği tüm tanrılara şükretti.

Bölüm 14

Katie yine saçlarıyla oynadı. Bir haftadan uzun bir süredir Maladek'le birlikte etrafları insanlarla çevriliydi. Onları Sieliji gezegeninden kurtaran gemi neşeli bir yerdi ve hiç kimse yenilenen yaşam coşkusunu ifade etmek için Prens Skendro kadar istekli değildi. Hevesle sırıtıyor ve kurtarılan mahkûmların arasına eski dostlarıymış gibi karışıyordu. O değişmiş bir insandı.

Zorlukları bilmek ve yaşamak çok farklıydı ve Prens'in yabancılara karşı gösterdiğini hiç görmediği bir empati ve dostluk duygusu sergiliyordu. Ailesi onun bir an önce Betuhines'e dönmesini istese de, Prens her bir mahkûmu kurtarma gemisiyle kendi dünyalarına götürmeleri için baskı yaptı. Kraliyet ailesi Betuhines'e dönerken onları kendilerine ait bir gemiye yerleştirmek için yapılan tüm tartışmalar sağır kulaklara çarptı.

Prens gemideki tüm yabancılara arkadaş gibi davrandıysa, Katie ve Maladek'e de kahramandan daha azı gibi davranmadı. Prens Skendro'nun sürekli onları araması, Char Tomi'nin telepatik konuşmaları ve eleştirel bakışlarıyla Maladek'i çileden çıkarması ve günlük kutlamalar arasında, Katie ve arkadaşı yalnız zaman bulmakta zorlanıyorlardı. Zaten küçük bir orduyu taşıdıkları için, herkes uyku odalarını paylaşmak zorunda kaldığından geceleri bir an bile huzur bulamıyorlardı.

Ama şimdi, nihayet, bir kruvazörde yalnızdılar, memleketi Tetranica'ya varmalarına dakikalar kalmıştı, yine de eşiyle olan kutsanmış mahremiyetin tadını çıkarmak yerine, tek yapabildiği endişelenmekti.

Avuç içi tekrar saçlarını okşamak için kalktığında Maladek bileğini yakaladı, sonra da elini kendi eliyle sıktı. O da sessizdi, çenesinde bir kas çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Başlığımı takmamak çok garip. Kendimi çıplak hissediyorum."

"Eğer sizi daha rahat ettirecekse şehre girmeden önce saçlarınız için yeni bir örtü temin edebilirim." Ona gülümsedi, ancak gözleri bir an sonra sanki kaybolmadan önce muhteşem bir gün batımının son görüntülerini almaya çalışıyormuş gibi saçlarına doğru kaydı.

İçini kemiren endişeye rağmen karnında bir kıpırtı başladı. Onun her zaman kendisine yönelttiği hayranlık dolu bakışları anlayabiliyordu. Her geçen gün daha da yakışıklı oluyordu, öyle ki sabahları onu görmek için gözlerini açmadan hemen önce nefesini tutarken buluyordu kendini. Yaraları iyileşmiş, saçları temizlenmiş ve kesilmişti ve iri kaslı vücudu, her öğün yediği bir yığın yemeğin de yardımıyla şaşırtıcı bir şekilde daha da dolmuştu.

Bugün geniş omuzları ince, dumanlı gri bir paltonun altında saklıydı ve koyu renk saçları boynuzlarının arasından geriye doğru örülmüştü. Evcilleştirilmiş görüntüsü kalbinin hızla çarpmasına neden olsa da, onu böyle görmek tuhaftı. O mağaralarda birlikte hayatta kaldığı kaba adamdan neredeyse ayırt edilemezdi. Sanki bir tablodan koparılmış ve tamamen farklı bir tarzda başka bir tablonun içine yerleştirilmiş gibiydiler. Hâlâ onlardı ama henüz tam olarak uymuyorlardı.

"Halkının beni seveceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı. Adamın altına gömdüğü avucu, saçlarıyla tekrar oynamaya çalışırken seğirdi. Yakut gözleri ona doğru döndüğünde çenesindeki gerginlik biraz gevşedi. Yanağını okşamak için kaldırdığı avuç içi tenine karşı yumuşak ve sıcaktı. Sadece bir hafta önceki sert kesiklerden eser yoktu.

"Endişelendiğin şey bu muydu, aşkım?"

"Öyle değil mi?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle. "Senin de endişeli olduğunu söyleyebilirim."

Maladek ona doğru sırıttı. "Sizin için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için çok çalışıyorum.

ve evi kendim kuramamak çok stresliydi. Halkımın seni sevmemesinden bir an bile endişe etmedim. Yine de umarım seni ailemle tanıştırmadan önce birkaç gün kendime saklamama aldırmazsın."

Katie kızardı. Her zaman olduğu gibi onun sözleriyle endişesi biraz olsun azaldı. "Bunu çok isterim." "Güzel." Maladek kolunu Katie'nin beline doladı ve onu kucağına çekerek Yakın. "O halde birbirimizden gizli endişelerimizi saklamayı bırakalım mı?"

Katie başını salladı ve yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü, nabzının attığı noktaya bir öpücük kondurarak mırıldandı.

"Dikkatli ol kadın, eğer bu kruvazörü sıradağlarda bir tur atması için yönlendirmemi istemiyorsan." Sırıtarak ayağa kalktı. "Hayır, evinizi görmek istiyorum. Hayal ettiğim gibi olup olmadığını merak ediyorum."

Ağzı aşağı doğru seğirdi. "Evimiz," diye ciddi bir şekilde düzeltti. Kız kabul edemeden kruvazör durdu ve kız adamın kucağından fırladı. Saraydaki hayatının yarısını ya şık ya da görünmez olmaya çalışarak geçirmişti ve halkının onu ilk görüşünün kendilerinden birinin kucağında olmasını istemezdi.

Görünüşe göre endişelenmesine gerek yoktu. Kruvazörün kapısı kayarak açıldı, içeri ılık bir hava girdi ve heybetli oyma taş kapıları olan aydınlık bir mağara ortaya çıktı. Maladek önce kruvazörden çıktı, sonra da onu kendi şehrinin girişine doğru çekmeden önce dışarı çıkmasına yardım etti. Yüksek kapıların içeri doğru sallanmasını beklerken elini kendi elinin içinde tuttu.

Yeni bir gezegene adapte olmak kolay olmayacaktı. Tecrübelerine dayanarak önümüzdeki birkaç yılın yanlış adımlar ve kültürel yanlış anlamalarla dolu olacağını biliyordu ama bunu daha önce de yapmıştı ve tanrılar adına bunu tekrar yapabilirdi. Umutlu ve endişeli bakışları tamamen kendisine odaklanmış olan Maladek'e baktı ve bu sefer farklı olacağını biliyordu. Artık yalnız değildi. Ona sahipti. Eşi.

Kapılar gıcırdayarak açılırken ve Katie Tetranica'yı ilk kez görmeyi beklerken tüm sinirleri boğazında bir top gibi düğümlendi.

***

Maladek, Katie'nin memleketinin mağaramsı giriş salonunu incelemesini izledi ve tanıdık koku ve seslerin göğsünde daha önce fark etmediği bir boşluğu doldurmasına izin verdi. Düzinelerce devasa taş sütun, merkezi bir ateşin etrafında dönüyor ve çok yukarıdaki kemerli tavana doğru uzanıyordu. Katie boynunu olabildiğince geriye atıp yukarıda yontulmuş sahnelere bakarken bukleler omuzlarına dökülüyordu.

Maladek'in elli katı büyüklüğündeki Tetran ataları, sıcak, kahverengi taştan kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünmek için tavana oyulmuştu. Sarmal boynuzları ölümcül sarkıtlar gibi yoldan geçenlere doğru uzanıyor, aşağıdaki ateşin ışığı yüzlerinde titreşiyordu.

Dağın bu bölgesi yüzyıllar önce oyulmuş, zengin mücevher yatakları nedeniyle seçilmişti. Ataları kazı yaparken, mevcut her yüzeyi şekillendirmek için yetenekli sanatçılar kullanmış, mücevherleri çıkarıp sanat eserlerine yerleştirmek yerine, çalışmalarını geliştirmek ve dağın doğal yapısına saygı göstermek için parıldayan mücevher yataklarını kullanmışlardı. Ortaya çıkan sonuç, değerli taşlardan oluşan derin çıkıntıların, hikayeler anlatan oyma Tetranslarla karışmasıydı. Eski gezegendeki yaşamları. Yeni gezegene yerleşmeleri.

Maladek'in en sevdiği parça, hepsinin en büyüğü, girişin diğer tarafında sağlam bir kaya duvarının içinde duruyordu. Tanrıçanın devasa bir figürü çıplak ve heybetli bir şekilde şehrini uzaktan izliyordu

aşağıda. Sol eli yuvarlak karnının önündeydi ve yukarı kalkık avucunda bir sıradağ tutuyordu. Başının üzerine kaldırdığı sağ eli ise yatay bir mücevher şeridine uzanıyordu. Parlak mavi, mor ve sarı kristaller geniş çıkıntıda parıldıyor ve tanrıçanın rahmindeki dağları korurken gökyüzünü tuttuğu yanılsamasını veriyordu.

Ortadaki ocak parlak bir şekilde yanıyor, odayı ısıtıyor ve mağaranın kristallerinin her tarafta ışıldamasını sağlıyordu. Ateş ışığı Katie'nin yüzünü ve saçlarını parlatırken, geniş gözleri huşu içinde mekânın her santimini taradı. "Burası..." Katie başını salladı ve yutkunarak doğru kelimeleri aradı. "İmkânsız."

Maladek kıkırdadı ve onu ileriye doğru yönlendirdi. Hayatında sadece birkaç kez Tetranica'ya yeni gelen birinin tepkisini görme zevkine erişmişti ama yüzlerindeki şaşkınlık hiç eskimemişti. Giriş holü el oyması bir harikaydı.

Dükkânlar mekânın çevresini ve sütunları çevreliyor, yüksek kemerli koridorlar ise dağ silsilesi boyunca kıvrılan labirent geçitlere açılıyordu. Meraklı bakışlar Katie'nin üzerine çevrilmişti ve birileri onun işaretli ellerini görüp soru ve tebrik bombardımanına tutmadan önce onu evlerine götürmek için sabırsızlanıyordu. Tetranica'ya çiftleşmiş bir erkek olarak döndüğü gerçeğini kutlamak için yeterince zaman olacaktı. Şimdilik tek istediği onu evlerine götürmekti. Taş bile onun varlığını fark edene kadar onun enerjisinin ve kokusunun mekânı doldurmasını sağlamaktı.

Katie'yi kalabalığın arasından geçirerek taşıma istasyonlarından birine götürdü, ardından ikisini de yuvarlak pelüş arabaya oturttu. Adam arabayı dağın üçüncü seviyesine yükselmesi ve onları komşu zirveye doğru fırlatması için programladığında Katie onun kalçasını kavradı. Araba dar geçitlerden geçerek ışıltılı madenlerin, havuzlarından buhar yükselen pınarların ve kalabalık pazarların yanından hızla ilerledi, ta ki ağır metal bir kapının önünde durana kadar.

Eşikten adımlarını attıklarında arabaları hızla uzaklaşarak bir sonraki en yakın istasyona yöneldi ve Maladek rahat bir nefes aldı. "Eve döndük," diye fısıldadı. Sielijia'daki nemli hücresinde geçirdiği uzun ve nemli geceler onu neredeyse burayı bir daha asla göremeyeceğine ikna etmişti.

"Vay canına," diye nefes aldı Katie, yüzünde sıkıca yerleşmiş bir sırıtışla.

Onun takdiri karşısında göğsü genişledi. Ona daha fazlasını göstermek için sabırsızlanıyordu. Girişte sağ ve sollarına doğru uzanan geniş bir koridor vardı. Önlerinde, iki merdiven kısa bir mesafe aşağıya, alçak ve rahat mobilyalarla dolu bir oturma alanına iniyor, hepsi de ötedeki vadinin muhteşem manzarasını sunan yerden tavana uzanan pencerelere bakıyordu. Tepeler artık çoğunlukla çıplaktı. Yazın vadiyi kaplayan parlak yeşil çimenler için çok soğuk, ama karın dış dünyayı beyaza bürümesi için çok sıcaktı.

Onunla birlikte üst katı gezdi, önce karısının odasını gösterdi. Bir hafta süren yolculukları sırasında, onlar gelmeden önce odanın döşenmiş olduğundan emin olmak için zaman ayırmıştı ve tüm işlerle ilgilenmesi için ısrar eden Biroun'un bunu başarmış olması onu rahatlatmıştı. Paranın satın alabileceği en yumuşak, büyük ve kabarık bir şilte odanın bir köşesini kaplıyordu ve iki tarafı vadinin biraz daha farklı bir görüntüsünü veren ve bir şelaleye bakan pencerelerle çevriliydi.

Kahverenginin daha açık bir tonuna boyanmış olan oyma duvarlar, sanki bu işi yaptırırken müstakbel aşkının gözlerinin de aynı renkte olacağını biliyormuş gibi, ince mavi taşlarla süslenmişti. Maladek, Biroun'un odanın her çıplak yüzeyini Maladek'in onlarca yıldır çıkardığı gelin mücevherleriyle doldurduğunu görmekten de memnun oldu.

Katie ciyakladı, bu ses onu bir an için alarma geçirdi, ta ki sesin Katie'den geldiğini anlayana kadar

Mutluluğun tiz sesi. Diz çöktü ve kaval kemiği kadar uzun sarı bir taşı hayranlıkla seyretti.

"Onlar senin, istediğin gibi kullanabilirsin," diye açıkladı, yüzündeki sırıtmayı engelleyemeden. Sağladığı bir şey yüzünden onu mutlu görmenin gururu ve sevinci neredeyse başını döndürüyordu.

"Bunların hepsini sen mi buldun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve gülümsemesi genişledi.

"En çok şurada buldum," diyerek, halkının çoğunun büyüklüğü ve yıkık dökük dış cephesi nedeniyle gözden kaçırdığı, uzaktaki daha kısa bir dağı işaret etti.

Bir rafın tepesinden berrak bir taş aldı ve parmaklarından birinin üzerinde dik tuttu. "Sanırım lisedeki kızlar bu büyüklükte taşlı bir alyans görseler bayılırlardı. Sen ne dersin?" diye sordu, dudaklarında şakacı bir seğirme vardı.

Kızın arkasına geçerek kollarını beline doladı ve kız taşa hayran hayran bakmaya devam etti. "Sanırım senin için kolunu tutmam gerekecek, o kadar ağır olur ki."

Kıkırdadı, taşı yerine koydu ve onun kollarında döndü. Maladek bunu anlayamıyordu ama ona yönelttiği bakışlar, etrafındaki odadaki zenginliklere yönelttiği bakışlardan daha hayranlık ve imrenmeyle doluydu. Sanki gerçek ödül *oymuş gibi.*

"Önce size odamı göstereyim, sonra da alt katı gezebiliriz." Parmakları adamın ensesindeki bir tutam saçı döndürürken hareketsiz kaldı.

"Ayrı odalara sahip olmak yaygın mı?" Dudakları normalden daha fazla incelmişti, yine de onun rahat görünmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Öyle," dedi, sesinde dile getirilmemiş bir soru vardı.

"Dünya'da çiftler odalarını paylaşır." Omuz silkti, sanki bu yorumun hiçbir önemi yokmuş gibi gözleri adamın göğsüne kaydı.

Maladek'in kalbi çarpmaya başladı, kalçalarındaki parmakları daha da sıkılaştı. "Alanını benimle paylaşmak ister misin?"

"Yani... sadece sen istersen. Kendi odalarımızın olmasının sorun olmayacağından eminim ama bunun senin için önemli olup olmadığını bilmiyordum. Yani sanırım kendi alanlarımızın olmasının faydasını görebiliyorum." Gözleri rahat kürklerle döşenmiş ve paha biçilmez mücevherlerle doldurulmuş odasında gezinirken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

"Bana kalsa seni yanıma zincirler ve bir an bile senden ayrı kalmam, güzel Katie'm," diye fısıldadı, onun dikkatini yeniden çekerek.

Geçici bir gülümseme verdi. Gözleri onunkilere kaydı. "Gerçekten mi?" diye sordu, sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Emin misin?"

Maladek alay etmemeye çalıştı. Bütün gece ona erişebilmek için mi? Avuçlarını onun kıvrımlarında gezdirmek, vücudunu kendi vücuduna yaslanmış hissetmek ve ciğerlerinde ağırlaşan kokusuyla uyanmak? Bu düşünceden daha harika olan tek şey, onun da bunu istediğini bilmekti.

"Sana bunu kanıtlayabilmem için eski odamda bir göçük yaratalım mı?" Bu bir şaka olsa da, eğer kız isterse, odasını dağıtır ve içindekileri onu mutlu edeceğini ima ederek gömerdi.

"Buna gerek kalmayacak," diye gülümsedi.

"Biliyor musun... sana göstermeyi çok istediğim bir oda *daha* var." Başını Katie'nin boynuna doğru eğdi ve içine çekti. Boğazından bir mırıltı yükseldi.

Bölüm 15

Katie parmaklarının heyecandan titremesini engellemeye çalıştı. Eşi tarafından kutsal sayılan bir eylem olan vishou içmek üzereydi. Ona ritüelden ilk bahsettiğinden beri bu günü hayal ediyordu ama Maladek'in boynuzundan bir dilimi toz haline getirmesini izlerken hangisinin daha heyecanlı olduğunu merak etti.

Artık siyah damarlı olan gözleri, mücevherlerle kaplı kristal havanda çalışırken Katie'ye yapışıp kalmıştı. Katie onun ön kolundaki şişkin damarlara ve kaslara baktı ve karnında bir sıcaklık oluştu.

Seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirmeye zorlanmışken bunu denemek iyi bir fikir miydi? Arzusunu yatıştırması gerekiyordu, yoksa güçlü afrodizyak etkisini gösterdiğinde patlayabilirdi.

Sakinleştirici bir nefes aldı ve kendini karşısındaki seksi adam yerine çevresini incelemeye zorladı. Vishlouti odası hayal ettiğinden farklıydı ama daha da iyiydi. Burada hiç pencere yoktu, oda evin en alt katında, dağın derinliklerinde inşa edilmişti.
Bunun yerine, alan, dev ateş böcekleri gibi tavanın etrafında süzülen ve her şeyi boğucu bir ışıltıya boğan küçük parlak küreler tarafından aydınlatıldı.

Tetranica'da şimdiye kadar gördüğü diğer tüm duvarların aksine, bu duvarlar taştan yapılmamıştı. Erik rengi kumaştan dolgulu panellerle kaplıydı ve gümüşi yeşil dikişlerle işlenmişti.

Görebildiği tek kaya parçası, odanın çevresini çevreleyen siyah ve beyaz taşlardan oluşan olağanüstü bir mozaikti. O dar ve sert yürüme yolunun dışında, oda konfor için tasarlanmış mobilyalarla süslenmişti. Yumuşak minderler, alçak masalar ve uzun yastıklı banklar arasında zemine yayılmıştı. Arka duvarı geniş bir şilte kaplıyordu. Tavan bile pahalı kumaşlarla kaplıydı ve odaya inziva ve mahremiyet izlenimi veriyordu.

Sessizdi ve havada Katie'yi tembel ama yorgun hissettirmeyecek kadar hafif bir parfüm vardı. Duvarların koyu renkleri ve ağır kumaştan yayılan hapsolmuş sıcaklık onları koza gibi sarmıştı. Ama klostrofobik hissetmek yerine kendini güvende hissediyordu. Katie şimdi Maladek'in onu neden omzuna alıp Sielijia'daki mağaralara götürdüğünü anlıyordu.

"Gergin misin, küçük dostum?" Maladek mırıldandı ve kızın omurgasından aşağı bir elektrik cızırtısı gönderdi.

Adamın tozu kristal bir kadehe döküp koyu renkli sıvıyla karıştırmasını izlerken nefesleri sığlaştı. "Evet." Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Heyecanlı ve sabırsızdı ama yine de gergindi.

Kadehi yeşim taşından yapılmış alçak masanın üzerinde onun önüne koydu ve arkasına yaslandı. Gülümsemesi şefkatliydi, sanki kızın dürüstlüğü onu ısıtmıştı. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz, aşkım."

Bu sözler duyularına bir yumruk gibi inmiş, zihninde kalan tüm çekinceleri yok etmişti. Katie tereddüt etmeden mürekkep siyahı vishou'yu ağzına götürdü, Maladek'in yakut bakışlarıyla buluştu ve içti. Gözlerinin kenarları kırıştı, sıcak sırıtışı bardağı boşaltırken açlığa dönüştü.

Sıvı boğazından aşağıya doğru sıcak bir yol çizdi. Tüyleri diken diken oldu.

Maladek bir avucunu arkasına yaslamıştı. Sessiz bir yırtıcının, farkında olmadan çok yakınına gelen avını izlediği gibi onu izledi. Açgözlülükle. Açgözlülükle. Yine de çok sabırla.

Onun ölçülü ifadesi karşısında içinde bir şeyler hınzırlaştı. Birkaç dakika içinde arzuyla dolup

taşacaktı ve eğer onun için acı çekecekse, onun da kendisi için acı çektiğinden emin olacaktı.

Katie ağzının boğucu bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "Tadın çok güzel," diye mırıldandı dudaklarını yalamadan önce.

Eşinden boğuk bir ses çıktı, sert bir nefes verirken çenesi düştü. Dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru sürünmeye başladı.

"Biliyor musun, mağaralarda bana unutmadığım bir şey söylemiştin." Yaklaştıkça göğsünün daha hızlı inip kalkması hoşuna gidiyordu. "Sadece temiz, güvende ve evine geri döndüğümüzde kabul edeceğini söylediğin belli bir lüks var."

Eğilmiş dizlerinin arasına vardığında, Maladek'in gözleri siyaha boyanmıştı ve derin nefes verişlerinde bir hırıltının hayaleti dolaşıyordu. Adamın kokusu ve sıcaklığı ipek gibi üzerine sinmişti. Yasak bir iç çekişe engel olamadı. Vishou şimdi bile etkisini gösteriyor muydu?

"Daha fazla tadına bakmama izin verecek misin?" Sırıttı.

Pantolonunun paçalarına uzandığında onu durdurdu ve hırıltılı bir sesle konuştu. "Sana dokunuyor olmalıydım, sikim için yalvarana kadar seni çalıştırıyor olmalıydım, senden... senden alıyor değil."

Katie görkemli erkeğine gülümsedi. Her zaman çok cömertti, acılı ifadesi ve gergin çenesi ona bunun zorlu bir savaş olduğunu söylese de onu geri çevirmeye çalışıyordu. Onun göğsünde eridi ve onu öptü.

Vishou artık kesinlikle vücudunda etkisini göstermeye başlamıştı. Adamın yumuşak dudaklarının altında hissettikleri daha da artmıştı. Duygular -tadı, dilinin sıcaklığı, avuçlarının hâlâ bileklerini koruyucu bir şekilde kavrayışının sert baskısı- başını döndürmeye yetiyordu. İnledi ve vishou hislerinin kontrolünü tamamen ele geçirmeden önce hedefine ulaşmaya kararlı bir şekilde geri çekildi.

Sert bir bakışla onu kıstırdı. "Yalvarıyorum, Maladek."

***

Tanrı aşkına, böyle sözlere nasıl dayanabilirdi ki? Hem de bu sözler onun tatlı sesiyle söylenmişken, ihtiyaçtan boğuklaşmışken? Maladek elleriyle dağları yerinden oynatabilirdi ama bunun için yeterince güçlü değildi. "Seni hiçbir şeyden mahrum edemem, küçük dostum."

Adamın bileklerindeki avuç içleri gevşer gevşemez, kadın adamın pantolonunun bağlarını kopardı, sonra da bacaklarından çekip çıkardı. Gömleğini başının üzerinden kaydırdı ve gözleri göğsünün üzerinde gezinip sertleşmiş şaftına doğru kayarken onun kavurucu bakışlarının tadını çıkardı.

Kendini onun kucağına doğru indirirken hareketleri titriyordu. Vishou'nun şimdi onun içinde titreştiği, arzusunun arttığı açıktı. Havadaki kokusunu alabiliyor ve gözbebeklerinin genişlemesinde görebiliyordu.

Ama vishou onun zevkini ve hevesini artırsa da, Maladek aynı derecede etkilenmeye devam etti. Vücudu alev alev yanıyor, beyni onu almak istediği her ahlaksız pozisyonda dönüp duruyordu.

Her zaman eşini vishlouti'sine geri döndürdüğünde acele etmeyeceğini, onu yavaşça soyacağını ve artan duyularının zevkten titremesine izin vereceğini düşünürdü. Ama şimdi? Zihni bencil düşüncelerden oluşan karanlık bir karmaşaydı.

Bu zevki daha önce hiç tatmamıştı, sadece gemideki bazı ilginç okumalardan sonra onun türünde yaygın olduğunu öğrenmişti. Maladek gezegendeki en açgözlü erkek olmalıydı, çünkü tek istediği pembe dilinin şaftının çıkıntıları boyunca nasıl hissettireceğini ve ağzının ılık ıslak

kıvrımlarının üzerinde kayarken nasıl yumuşak hissettireceğini bilmekti.

Bu yüzden, utanç verici bir şekilde, onun sıcak nefesi sikinin başının üzerinde gezindiğinde, onu geri çekmedi.

Nefes nefese kaldı, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledi.

Onu her zaman şaşırtan sevgili insanı yine de beklediğini yapmadı. Ona önce geçici bir yalama yapmadı ya da avucunu hafifçe üzerinde gezdirmedi. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi alçaldı, onu derinlere aldı ve zevkten gürleyen bir sesle inledi. Maladek'in kalçalarını oynatmaması ya da parmaklarını saçlarına gömmemesi için her şeyi yapması gerekiyordu. Ama çıkardığı böğürtüye engel olamadı.

Kaslarından geçen titremeler, parlak dudaklarını şaftında yukarı ve aşağı kaydırırken onu vücuduna bağlı tutarken, tırnakları uyluklarının kenarlarına, sanki akıllara durgunluk veren bakanlıkları için yerinde kalmasını sağlıyormuş gibi kazdı. Sanki istese bile hareket edebilirmiş gibi.

Maladek, kadının inleme ve sızlanmalarından gelen titreşimler omurgasına elektrik verirken lanet okudu, inledi ve mırıldandı. Kalçaları, dudaklarının ıslak kayışıyla aynı anda sallanıyordu. Başını geriye attı. Kadının şehvet dolu yüz ifadesinin havadaki ağır uyarılma bulutuyla birleşmesi herhangi bir ölümlünün dayanamayacağı kadar fazlaydı.

"Aşk," diye denedi ama sözcük çatallaşarak çıktı. Taşakları sıkılaşıyordu, ağzının emişi artık görmezden gelinemeyecek kadar tanrısaldı. "İç beni, dişi." Parmaklarını onun saçlarına batırarak ısrar etti.

Onun sözleri üzerine bir inilti çıkardı, hızını artırırken tırnakları adamın kalçalarını derisini kıracak kadar sert kavradı. Maladek boğuk bir kükremeyle patladı. Aleti kadının ağzının sıcak boşluğunda titreşirken zevk dalgaları gözlerini kör etti. Kadın onu hevesle yalayıp yuttu, dilini hassas etinin üzerinde gezdirdi, ta ki adam onu çekmek zorunda kalana kadar.

Nefes nefese kaldı ve kız kucağına atlamaya çalışırken onu kol mesafesinde tutmayı başardı. Vishou tam olarak etkisini göstermişti, gözlerinin mavisi genişlemiş göz bebeklerinin etrafında sadece bir şerit halinde görülebiliyordu. Kızın kaygan ve onun için hazır olduğunu bildiğinden, kan şaftına geri aktı.

Yavaşça alay etmek başka bir güne kadar bekleyebilirdi. Eşinin serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı ve bunu ondan esirgemeyi reddediyordu. Maladek onu sırtüstü çevirdi ve üzerine abanırken kıpırdayan kalçalarını ellerinin altına aldı.

Katie onun altında muhteşemdi, teni kızarmış, dudakları kıpkırmızı olmuş ve göğsünde hafif bir ter pırıltısı parlıyordu. Bakışları sertleşmiş meme uçlarıyla buluştu ve Katie ona erişebilmek için sırtını ona doğru eğdi. "Lütfen Maladek," diye yalvardı.

"Aşkım, bana soracak mısın?" diye ısrar etti, avuçlarından birini göğüs kafesine ulaşana kadar karnında gezdirdi. Kadın bu dokunuş karşısında ürperdi ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. "Mağarada yaptığın gibi sor bana," diye bastırdı.

Sarışın kaşları çatıldı ve vücudu ihtiyaçtan neredeyse titremesine rağmen göz kapakları derin düşüncelere dalmış gibi kapandı.

Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi ve söylediği sözleri hatırladığında gözleri zaferle parladı. "Lütfen beni becer, Maladek."

Adam da onun sırıtışına karşılık verdi ve yüzünü kızınkine doğru çekip onu öptüğünde geri çekilmedi. Aletinin başı girişine bastırdı ve gözleri onun için ne kadar kaygan olduğunu hissetmek

için geri döndü. Vücudu hazırdı, adam tek bir yumuşak vuruşla içeri kaydı.

Sanki sinirleri sadece teması bekliyormuş gibi, boğuk bir inilti çıkardı, kasları gerildi. Sadece birkaç sert hamleyle daha, onun altında parçalara ayrıldı.

Maladek, kızın orgazmı yatışana ve nefes alış verişi düzleşene kadar hareketsiz kaldı. Dudaklarını

ve dilini boynunda, kulağında, çenesinde gezdirdi ve daracık seksine girip çıktı. İnce kolları ve bacakları adamın vücudunu sarıyor ve sanki adamın tüm ağırlığının kendisini yumuşak minderlere bastırmasını hissetmek istermiş gibi sıkıyordu.

Adam meme ucunu dişlerinin arasında yuvarladığında tekrar boşaldı, avuçları adamın boynuzlarını kavrayarak ağzının istediği gibi çalışmasını sağladı.

Gecenin geri kalanı ter, hırıltılı nefes ve fısıltıyla söylenen sevgiler arasında geçti. Onu duvara yasladı. Bir masanın üzerine eğilmişken. Yumuşak yatakların arasında. En son boşaldığında, adam onun içine gömülüyken kulağına övgüler yağdırmıştı.

Bir süre sonra, acısını yarın dayanılmaz hale getirmekten korktuğu için onu becermeyi reddetti. Bunun yerine, dilini onun kalçalarının arasına daldırdı ve vishou sistemini terk edene kadar nazik orgazmları çaldı.

Yorgun ve gözleri kararmış olsa da, birlikte yatağa yığılmadan önce bir şekilde yıkanmayı başardılar. Zorlu çiftleşme bağından enerji alarak, Katie'nin vücuduna kalan acıları hafifletecek bir merhem sürdü. Sonra, talep ettiğinde onu reddedecek kadar güçlü olmadığından, onun da aynısını yapmasına izin verdi ve fantezilerinin dişisi tatlı bir melodi mırıldanıp ona bakarken aptal gibi sırıttı.

Sonsöz

Parıldayan beyaz kar örtüleri Katie'nin görebildiği kadarıyla dağları kaplıyordu. Açık hava kaplıcasının çıkıntısında kollarını kavuşturdu ve vadiye baktı. Kaplıca yatak odalarının hemen dışındaydı ve sadece Tetranican sıradağlarına değil aynı zamanda devasa bir şelaleye de bakıyordu.

Şu anda kayalıklardan aşağı araba büyüklüğünde buz sarkıtları damlıyordu ama Maladek ona yazın suyun dağın üzerinden çağlayarak akacağını ve sisin içinde neredeyse sürekli bir gökkuşağı oluşturacağını söylemişti.

Kulağa büyülü gelse ve bu manzarayı çok seveceğinden emin olsa da Katie kışın en sevdiği mevsim olduğunu zaten biliyordu. Yoğun bir kar fırtınasından sonra dünyanın güzelliğini ve huzurunu her zaman hafife almıştı ve bunu ne kadar özlediğini ancak şimdi fark etmişti.

Maladek evden çırılçıplak çıkınca Katie ona bakmaktan kendini alamadı. Onun güçlü vücudunu ya da yakışıklı yakut gözlü bakışlarını görmekten asla bıkmayacaktı. Elinde dumanı tüten iki bardak sıvı tutarken ustalıkla su havuzuna kaydı.

"Aşklarım için," diye gürledi, bir fincanı onun önüne koyarken. Adamın kullanmaya başladığı yeni isim karşısında sırıttı. Arkasına geçerek bir eliyle içeceğini tuttu ve diğer elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Hamileliğini daha birkaç hafta önce öğrenmişlerdi ama Maladek elini rahminin üzerine koyduğunda bir çarpıntı hissettiğine yemin edebilirdi. Ona inanmasa bile aldırış etmemişti.
Çocuk olsun ya da olmasın, ona dokunma ihtiyacı sabit kalmıştı ve başka türlüsü de olamazdı.

Başını onun omzuna yasladı ve sıcak içkisini yudumladı. "İlk kar

hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı saçlarına.

"Bayıldım."

Maladek onun sesinde bir şeyler duymuş olmalıydı çünkü çenesini kaldırdı ve kendisine bakması için eğdi. "Sözlerinin altında bir şey mi var Katie'm?"

Parmak uçlarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Bir ara karda dışarı çıkmak isterim.
Hepsi bu kadar." Verandanın ısı kontrollü balonu içeridekileri hava koşullarına karşı koruyordu ve soğuğu teninde hissetmeden, parıldayan kar gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki televizyondan izliyormuş ya da doğaya hep bir pencerenin arkasından bakıyormuş ama asla içinde var olmuyormuş gibi. "Soğuğu tekrar hissetmek isterdim."

"Çevresel kontrolleri kaldırabilir miyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

İki kez baktı ve ağzının kenarı kalktı. "Kapatabiliyor musun? Neden bir şey söylemedin? Bunu bilmiyordum."

Maladek omuz silkti ve ona mahcup bir sırıtış attı. "Onları çıkarmak isteyeceğini düşünmemiştim. Dışarısı çok soğuk. Emin misin?"

O daha cümlesini bitirmeden Katie başını sallıyordu.

Maladek başka bir şey söylemeden ılık kaynak suyundan çıktı ve koşarak eve girdi.
Elinde bir ekranla çıktı ve suya tekrar girerken birkaç düğmeye bastı. Ortamı indirmeden önce kollarını onun omuzlarına doladı ve kendini destekledi.

Acı soğuk bir hava yüzüne çarptı ve nefesini kesti. Hem o hem de Maladek içgüdüsel olarak

ılık suya eğildiler. Şokun etkisi geçtikten sonra Katie buz gibi esintiye göğüs gererek elindeki bardağı bir kenara bıraktı. Derin bir nefes çekti, ince oksijen yüzünden neredeyse öksürüyordu.

Keskin ve taze hava ciğerlerini en iyi şekilde yaktı. Göğsünde ani bir duygu kabardı. Betuhines ılıman bir gezegendi. Saray asla çok sıcak ya da çok soğuk olmazdı. Sielijia nemli ve sıcaktı.

Böyle bir havayı hatırlayabildiği tek bir yer daha vardı. Güneşin elektrik mavisi gökyüzünde parladığı ve toz halindeki karda parıldayan kar tanelerini aydınlattığı bir yer. Kulaklarının ucunu uyuşturan buz gibi bir esinti ve gerçekten soğuk havanın tanımlanamaz kokusuyla ilgili bir şey anılarını canlandırdı. Memleketinde buz pateni yapmak. Mutlu bir kar gününde küçük kardeşine nasıl kartopu yapılacağını gösteriyordu. Katie ve annesi sabahları okula geç kalmasın diye arabanın üzerindeki buzları çılgınca kazıyorlardı.

Bir damla gözyaşını sildi ve Maladek'in gözlerinde parlayan endişeyle ona baktığını gördü.

"Bana Dünya'yı hatırlatıyor... soğuğu." Ona sulu bir sırıtış fırlatarak gözyaşlarının mutlu gözyaşları olduğunu belli etti.

Omurgası dikleşti ve elini daha sıkı kavradı. "İnsanın kendi gezegenini özlemesine neden oluyor."

"Sanırım..." Katie hamile olduğunu öğrendiğinden beri gizliden gizliye bunu düşünüyordu ama düşüncelerini yüksek sesle söyleyecek cesareti kendinde bulamamıştı. Henüz hiçbir konuda kendi kararını bile vermemişti ama kış ve onunla birlikte gelen anılar onun için karar vermişti. "Eğer Clecania Dünya'nın statüsünü değiştirmeyi başarırsa, sanırım ailemi bulmayı denemek isterim." Son sözleri fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle söylenmişti. "Onlarla tanışmanı istiyorum." Tekrar suyun altına daldı ve Maladek'in bekleyen kollarına doğru süzüldü. "Ben de onların bebeğimizle tanışmasını istiyorum."

"Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Yüzündeki ifade o kadar ciddiydi ki, sanki bu hayatının en ciddi görevi olacaktı.

Katie elini adamın yanağına götürdü ve bakışları, adamın bir insan alyansına duyduğu gizli özlemi öğrendikten sonra ona hediye ettiği güzel yüzüğe takıldı. Paha biçilmez mücevherlerden hangisini kullanacakları konusunda tartışmışlardı ama sonunda Katie, daha iyi kalitede birçok taş olmasına rağmen, her gün elinde görmek istediği taşın onun için diğerlerinden daha önemli olduğuna onu ikna etmişti. Sieliji mağaralarında ona hediye ettiği mavi taş şimdi kesilmiş ve parlatılmış halde güneşte parlıyordu. Ona her baktığında kalbi kabarıyordu.

"Bilmeni isterim ki, Dünya'da ve Betuhines'te ailem olsa da, ben sadece burada seninle olmak istiyorum. Eskiden kendimi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissederdim. Sen bunu değiştirdin. Dünya'yı ziyaret etmeyi düşünecek gücümün olmasının tek sebebi sensin. Çünkü orada benimle olacağını biliyorum."

Dünya, Betuhines, Clecania. Evrenin her yerinde sevilen eşim." Maladek onun gerilmiş ıslak buklelerinden birini çekiştirdi, saygılı gülümsemesi gözlerindeki şefkatle eşleşti. "Sandığından çok daha fazla ailen var ve benim için sen her şeysin." Derin bir nefes alarak onu göğsüne bastırdı. "Sen benim tüm evrenimsin Katie."

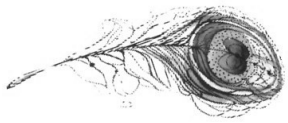
Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici, hükmedici kahramanlar iç gıcıklayıcı olsa da, daha fazlasını arzulamıştır. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği bir dünya yaratmaya karar verdi ama

hala anaerkilliğin önünde eğiliyorlar.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış bin belalı bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve

aşırı pahalı hipster kokteylleri.

Web sitemi ziyaret edin

victoriaaveline.com Beni Facebook'ta takip edin

@VictoriaAvelineBooks

Beni Goodreads'te takip

edin Bültenime kaydolun

Veya

Bana e-posta göndermekten
çekinmeyin:
Victoria.aveline@yahoo.com
Sizden haber almak isterim!